

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Über dieses Buch

Dies ist ein digitales Exemplar eines Buches, das seit Generationen in den Regalen der Bibliotheken aufbewahrt wurde, bevor es von Google im Rahmen eines Projekts, mit dem die Bücher dieser Welt online verfügbar gemacht werden sollen, sorgfältig gescannt wurde.

Das Buch hat das Urheberrecht überdauert und kann nun öffentlich zugänglich gemacht werden. Ein öffentlich zugängliches Buch ist ein Buch, das niemals Urheberrechten unterlag oder bei dem die Schutzfrist des Urheberrechts abgelaufen ist. Ob ein Buch öffentlich zugänglich ist, kann von Land zu Land unterschiedlich sein. Öffentlich zugängliche Bücher sind unser Tor zur Vergangenheit und stellen ein geschichtliches, kulturelles und wissenschaftliches Vermögen dar, das häufig nur schwierig zu entdecken ist.

Gebrauchsspuren, Anmerkungen und andere Randbemerkungen, die im Originalband enthalten sind, finden sich auch in dieser Datei – eine Erinnerung an die lange Reise, die das Buch vom Verleger zu einer Bibliothek und weiter zu Ihnen hinter sich gebracht hat.

Nutzungsrichtlinien

Google ist stolz, mit Bibliotheken in partnerschaftlicher Zusammenarbeit öffentlich zugängliches Material zu digitalisieren und einer breiten Masse zugänglich zu machen. Öffentlich zugängliche Bücher gehören der Öffentlichkeit, und wir sind nur ihre Hüter. Nichtsdestotrotz ist diese Arbeit kostspielig. Um diese Ressource weiterhin zur Verfügung stellen zu können, haben wir Schritte unternommen, um den Missbrauch durch kommerzielle Parteien zu verhindern. Dazu gehören technische Einschränkungen für automatisierte Abfragen.

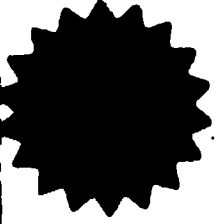
Wir bitten Sie um Einhaltung folgender Richtlinien:

- + *Nutzung der Dateien zu nichtkommerziellen Zwecken* Wir haben Google Buchsuche für Endanwender konzipiert und möchten, dass Sie diese Dateien nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke verwenden.
- + *Keine automatisierten Abfragen* Senden Sie keine automatisierten Abfragen irgendwelcher Art an das Google-System. Wenn Sie Recherchen über maschinelle Übersetzung, optische Zeichenerkennung oder andere Bereiche durchführen, in denen der Zugang zu Text in großen Mengen nützlich ist, wenden Sie sich bitte an uns. Wir fördern die Nutzung des öffentlich zugänglichen Materials für diese Zwecke und können Ihnen unter Umständen helfen.
- + *Beibehaltung von Google-Markenelementen* Das "Wasserzeichen" von Google, das Sie in jeder Datei finden, ist wichtig zur Information über dieses Projekt und hilft den Anwendern weiteres Material über Google Buchsuche zu finden. Bitte entfernen Sie das Wasserzeichen nicht.
- + *Bewegen Sie sich innerhalb der Legalität* Unabhängig von Ihrem Verwendungszweck müssen Sie sich Ihrer Verantwortung bewusst sein, sicherzustellen, dass Ihre Nutzung legal ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass ein Buch, das nach unserem Dafürhalten für Nutzer in den USA öffentlich zugänglich ist, auch für Nutzer in anderen Ländern öffentlich zugänglich ist. Ob ein Buch noch dem Urheberrecht unterliegt, ist von Land zu Land verschieden. Wir können keine Beratung leisten, ob eine bestimmte Nutzung eines bestimmten Buches gesetzlich zulässig ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass das Erscheinen eines Buchs in Google Buchsuche bedeutet, dass es in jeder Form und überall auf der Welt verwendet werden kann. Eine Urheberrechtsverletzung kann schwerwiegende Folgen haben.

Über Google Buchsuche

Das Ziel von Google besteht darin, die weltweiten Informationen zu organisieren und allgemein nutzbar und zugänglich zu machen. Google Buchsuche hilft Lesern dabei, die Bücher dieser Welt zu entdecken, und unterstützt Autoren und Verleger dabei, neue Zielgruppen zu erreichen. Den gesamten Buchtext können Sie im Internet unter <http://books.google.com> durchsuchen.

ii. 249 5 ~~stack~~ RBS

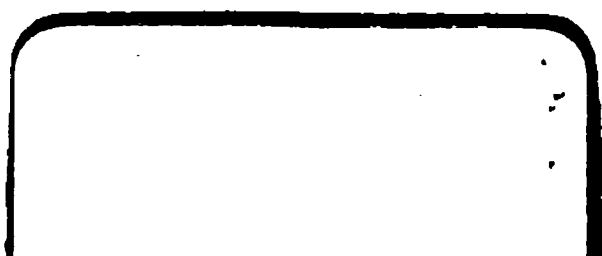
ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

—
Ex Libris

EDUARD FRAENKEL

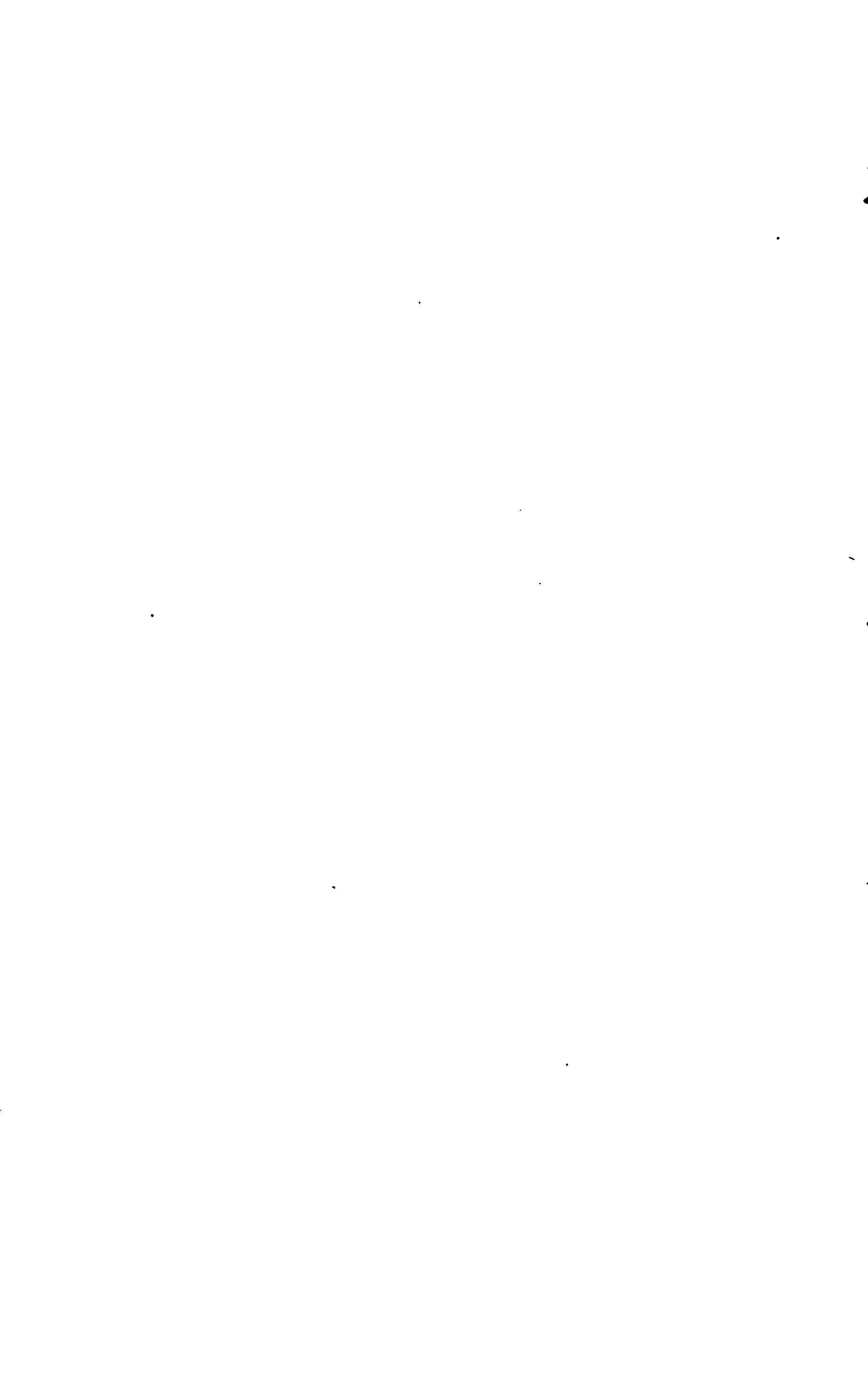
Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53

—
1970

50 1

~~125~~
Edvard Franke

DAVID. RUHNKENII
LUD. CASP. VALCKENAERII
ET ALIORUM
AD
IOH. AUG. ERNESTI
EPISTOLAE.

Henr. Tittmann

ACCEDUNT

DAV. RUHNKENII OBSERVATIONES IN CALLIMACHUM
L. C. VALCKENAERII ADNOTATIONES IN THOMAM MAG.

ET

IOH. AUG. ERNESTI ACROASIS INEDITA.

EX AUTOGRAPHIS

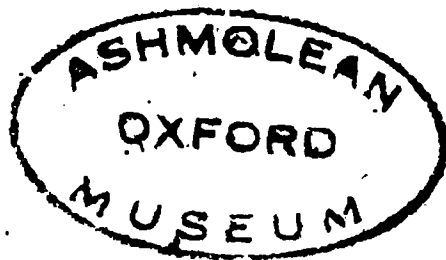
EDIDIT,

IOH. AUG. HENR. TITTMANN

PROF. LIPS.

LIPSIÆ, APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.

1812.

A 88, 6

A 707, 6

VIRO CELEBERRIMO ET DOCTISSIMO.

CHRISTIANO GOTTLLOB HEYNE

IOH. AUGUSTUS HENR. TITTMANNUS

S. P. D.

Duas maxime causas habui, Vir Celeberrime, cur hasce reliquias, veluti e cinere servatas, meoque studio editas, Tuo nomini inscriberem. Nam quum dudum exoptassem, ut pietatem gratumque animum meum Tibi publice declarare possem, circumspicienti mihi, ad quem summorum virorum ad virum summum epistolas primum omnium mitterem, nullius nomen prius mihi in mentem venire quam Tuum potuit. Sciebam enim, Te Ioh. Augusti Ernesti, quem, dum viveret, praeceptorem et fautorem habuisses, memoriam sancte semper coluisse, et severiorem literarum illam disciplinam constanter tenuisse, cuius ille auctor exstitisset eo tempore, quo parum abesset, quin literarum humaniorum studium in Germania aut inutile ad pietatem haberetur, aut jejunae tantum librorum sacrorum interpretationi servire coge-

retur. Praevidebam igitur, non ingratum Tibi hoc munusculum fore, tamquam magnorum virorum, de Ernesti eruditione et ingenio, iudicii honorificum monumentum, praesertim quum plerique eum spernere didicerint aetate nostra, multique, quem vivum adulati fuerant, mortuum lacescere consueverint, parumque absit, quin Ernesti Graecas literas ignorasse vel pueris videatur. Sed illo quidem tempore, ab iis, quos Batavi et Angli principes philologos habuerunt, ipse Ernesti inter principes habebatur, eumque omnes literarum fautores, tamquam verae eruditionis apud nos statorem, unice colebant. Et meministi Tu optime, V. C., quanta per totam Germaniam auctoritate vir ille floruerit, non munerum tunc quidem splendore, operosisve voluminibus editis comparata: rector enim scholae Thomanae, Gesneri dignissimus successor, primum inclaruit; neque praeter dissertationes et prolusiones scholasticas, quas vocant, quidquam ediderat, quum omnium oculi dudum essent in eum conversi. Scilicet intelligebant omnes, illum non tantum verae eruditionis, linguarum studio quaerendae, fontes sibi aperuisse, sed ei inesse etiam ingenium simplex et liberale, ad priscorum hominum sapientum exempla formatum, quo et ipse vete-

rum monumenta recte intelligeret, et ad ea intelligenda atque imitanda adolescentum animos amice excoleret et excitaret. Est enim vox communis omnium, qui ejus disciplina usi sunt, Ernesti institutionem non tam insignis eruditionis, qua minime carebat, in scholis ambitiosius ostensae copiis temere effusis, quam summa magnorum magistrorum arte conspicuam fuisse, qua juvenum animi, ad ingenii humani praestantissima monumenta recte intelligenda formati, vero literarum amore incenderentur, adeoque non tantum ad graecos latinosque libros explicandos edendosque, sed etiam ad quodcunque doctrinarum genus recte et liberaliter tractandum aptissimi redderentur. Nam subtiliori illa linguarum scientia, non sine multa lectione diligentique et diuturna observatione comparanda, quamquam qui philologus haberi cupit, carere nullo pacto potest, ea tamen, si illa arte destituatur, neque ad adolentes erudiendos quidquam prodest, neque ad literas ipsas augendas excolendasque sufficit. Sed desiderat haec ars tale ingenium, quale in Hemsterhusio et Ruhnkenio fuisse compertum est, quale Ernesti nostri fuisse discipuli ejus grati omnes profitentur. Verum haec ipsa causa fuit, cur Ernesti eruditio postea non ita, ut par erat, aestumaretur. So-

lebat enim, non tantum in scholis, sed etiam in libris edendis, ea parsimonia uti, quae quum ab omni ambitione alienissima esset, parum a paupertate abesse videretur his, qui magistri eruditionem vel dictatis copiosissimis vel notarum immensa farragine metiuntur. Fuit autem Ernesti ex illorum numero, qui eorum, quae legerunt, observarunt sciuntque, minimam partem scriptis ostendunt, sed suae eruditionis fructus maturos offerre, aliisque viam modumque monstrasse satis habent, ideoque non magni habentur, quoniam, quanto labore et ingenio illa veluti singularia lumina parta sint, non nisi eruditissimi intelligunt. Imo longe eruditiores plerumque habentur, qui aut quae ipsi modo didicerint et conquisiverint statim in notas conjiciunt, aut universas eruditionis suae copias tam larga manu profundunt, ut nihil eorum, quae per totam vitam cognita et observata habuerunt, reservasse videantur. Quamobrem illud quidem non magnopere mirandum est, fuisse haud paucos, qui Ernesti editiones contemnerent, quod notas adspargere potius, ut ipse in titulo Homeri dixit, quam affundere plerumque solitus esset. Negari enim non potest, librorum veterum editiones, quas ille curavit, fere omnes illa notarum abundantia carere, quae

nihil incerti aut obscuri relinquere ipsosque lectores acrioris cogitationis labore liberare videtur. Scilicet non erat hoc viro magno in eiusmodi libris edendis consilium, ut aut aliorum scriniis expilatis, aut suis adversariis omnibus excussis, vel suam eruditionem ostentaret, vel lectoribus plane ineptis magistri^{sive} indoctis succurreret; imo, ut in praefatione ad editionem quintam Xenophontis Memorabilium dixit, hoc maxime spectabat, ut juvenus, literarum graecarum et doctrinae liberalis et elegantis amore incensa, ipsique magistri, minus a libris instructi, librorum veterum emendatiora exempla haberent, quibus sine magna offensione uti possent. Et tales quidem magistros in mente habuisse videtur, qualem ipse olim juvenis habuerat in schola Portensi, eruditos quidem et vere philologos, sed qui juvenes quoque liberalioris doctrinae amore imbuere atque ad veram antiquitatis scientiam erudire possent; non autem ejusmodi magistris prodesse voluit, qui quum ipsi literas graecas latinasque leviter tantum attigerint, antequam ad munus sacrum admoventur, pueris libros graecos et latinos explicare instituunt, ideoque editiones notarum farragine superfluentes mirifice amare consueverunt. Quorum hominum inertia, institutionis

privatae veluti domesticum malum, quum certe a publicis scholis arceri possit, non vituperari, sed laudari Ernesti consilium debebat, quod in libris edendis illa parsimonia uteretur, quae ignavis et indoctis magistris ingrata accideret. Neque verebatur, ne a viris doctis, notulas ejus legentibus, minus ipse doctus haberetur. Sciebant omnes enim, eum, si voluisset, plura dare potuisse, quod de eo summorum philologorum, Valckenaerii et Ruhnkenii, judicium fuisse, ex his ipsis epistolis constat. Quamquam fuerunt etiam, qui, nihil amplius eum dare potuisse, aut ipsi crederent, aut certe aliis persuadere cuperent, ideoque virum magnum aut subtiliori literarum graecarum scientia, aut observationum, multa lectione conquisitarum, parata copia destitutum fuisse dicerent. Sed horum quidem opinione minuenda tanto magis supercedemus, quo facilius omnes homines, vere eruditos concessuros esse arbitramur, subtilitatem scientiae cujuscunque non in eo constare, quod omnia aliquis aut memoria teneat, aut in adversariis servata, quavis occasione effundere possit, sed quod rerum, quas sciat, causas finesque accurate cognitos habeat; neque spernendum hominem doctum aut pro indocto habendum esse, qui literarum incrementis, post quinquaginta

annos allatis, uti tunc quidem non potuerit. Quo magis accusanda est eorum temeritas, qui subtilioris scientiae defectum, quem in summo viro illo deprehendisse sibi videntur, munere theologico, quod summa cum laude gessit, ipsoque theologiae studio, cui maxima incrementa attulit, satis scilicet humaniter excusare solent. Nam quod ipsum studium theologiae ad veram philologiam obesse existimant, quasi theologus, systemati suo intentus, eam ingenii libertatem amittat, quae homini critico unice sit necessaria, ea quidem tam stulta opinio est, ut nullo refutatione opus habeat. Et potest, ipsius Ernesti exemplo refutari, qui si non omnia vincula abiecit, quorum impatientissima est aetas nostra, certe non illiberali studio impeditus est, quo minus in rebus omnibus critici munere strenue fungeretur, id est verum a falso certa ratione sejungere doceret. Sed viro magno, gravissimis muneribus ornato, hominumque, qui eum aut praesentes consulerent, aut ab absente de rebus scholasticis et sacris consilia peterent, salutationibus literisque occupatissimo otium, solis literis graecis et latinis dicandum, defuisse, neque mirabitur quisquam, neque vitio ei vertet, quod, quum literarum studiis in patria instaurandis et incendendis, quantum posset, prod-

esse cuperet, subtiliores disquisitiones, a quibus ipse minime abhorreret, cum viris doctis communicandas, iis, quibus otium esset, reliquerit. Quodsi multa ignorasse illum putant, quorum vel inventionem, vel accuratiori cognitione nunc haud pauci gloriantur, fruuntur illi quidem suis bonis eaque aliis larga manu impertiant, modo ne illum contemnant, cujus et tempus et consilium ab illis rebus alienum fuit. Et velim omnes Tuam, V. C., moderationem imitatos esse, qua Tu usus es in iudicio de Homeri editione ferendo, de qua tam iniquos iudices Ernesti habuit, ut etiam pueris vix Hagerianae praestare videretur. Scilicet quum et notas adpersisset tantum, neque varias Codicis Lipsiensis Lectiones omnes notasset, nihil eorum fecisse videbatur, quibus nova editio commendari posset, quamquam a perfecta Homericorum carminum editione paranda, cujus Tu perfectam imaginem ipse descripsisti, animus, vita et consilium ejus abhorrebant. Sed alia est accusatio, quam contra illum proferre solent, eaque tanto speciosior, quo quisque ex grege philologorum ad invidiam ipse pronior est. Dicunt nimirum, virum illum aliorum doctissimorum hominum copiis, quibus ipse careret, uti potuisse, sed eas aut ultro oblatas repudiasse, aut in

scriniis suis retentas aliis invidisse, aut etiam petere ab aliis noluisse, ne ipsius paupertas illorum hominum divitiis obscuraretur. Quae accusatio a nemine atrocius, quam a Wyttenbachio, prolata est in vita Ruhnkenii, cuius summa familiaritate usus esse videtur. Scripsit enim [pag. 155 sq.], ad Xenophontis Memorabilium editionem quintam Ernesto ab Ruhnkenio varias codicum scriptorum lectiones, ipsiusque animadversiones missas esse, eundemque Valckenaerio persuasisse, ut et ipse suas annotationes adungeret. Sed quoniam Valckenaerius, dum Xenophontis locos attingeret, simul Ernestium candidè et simpliciter reprehendisset, eaque censura huic minus grata accidisset, parum abfuisse, quin totam Valckenaerii operam ab instituta editione excluderet; Ruhnkenii tamen arbitrio factum esse, ut partis, qua ipse corrigeretur, rationem haberet, quantam ipse vellet, omissa Valckenaerii mentione; at sub hujus nomine adderet reliquas annotationes, quae ad ipsum Xenophontem referrentur; atque ab illo tempore Valckenaerium inter et Ernestium, quamquam nec antea fuisset amoris ardor, magis etiam frigus et suspicionem fuisse. Sed huic narrationi quanta fides habenda sit, alia accusatio ostendet, quam de Callimacho adversus Ernestium

protulit. In hac enim editione paranda et adornanda ita fere Ernestium cum Ruhnkenio et Valckenaerio egisse scripsit [p. 79 sq.], ut soleat superbus discipulus cum doctiori magistro, non autem amicus cum amico, vir doctus cum viro docto agere. Nam non solum Ruhnkenii aliorumque facultatem, quam sibi deesse sentiret, argutando elevare illum studuisse in praefatione ad Callimachum, sed ipsius Ernesti notulas, Ruhnkenio et Hemsterhusio monentibus, locupletatas quidem, sed ad illorum virorum rationem ingenio et doctrinae ubertate nihil fuisse, neque a Valckenaerio quid adjumenti, non quod hic nollet dare, sed quod ille nollet rogare, intelligens, suas copiolas in tantis auxiliis obrutum iri. Sed quanta injuria Wytttenbachius haec ad Ernesti nomen post mortem ejus minuedum narraverit, facile cognosci potest, et Ruhnkenii et Valckenaerii epistolae de hoc toto negotio luculentissime ostendent. Primum enim verba illa in praefatione ad Callimachum non nisi callidissimus obtreceptor isto sensu dicta putare potest, quum nihil magis a vero, imo ab recta ratione abhorreat, quam Ernestium eo ipso loco, quo Ruhnkenii de fragmentis Callimacheis merita celebraret, facultatem illam, qua merita illa maxime constarent, elevare voluisse.

Neque parva illa vocavit, ut Wyttenbachius calumniatus est, sine quibus maxima neminem consequi posse, ipse Ernesti probe intellexit, et in elegantissima oratione de doctrinae accuratae et promptae laudibus luculenter demonstravit; imo excusare se tantum vel ingenio, vel tempore suo voluit, quod a veterum et rariorum verborum foetoribus eruendis et tractandis abhorreret. Ac nescio sane, an vituperandus sit, qui hac in re aliorum studiis uti malit, ipse vero, gravissimis muneribus occupatus, libris veterum scriptorum integris legendis et suum et aliorum ingenium ad copiam rerum et verborum alere, et ad elegantiam cogitandi ac dicendi acuere et polire consueverit. Sed notas, quibus Ernesti Callimachum ornavit, Ruhnkenio et Hemsterhusio ne tunc quidem probatas fuisse, postquam eas illorum virorum auctoritate locupletasset, quae verum sit, ipsae Ruhnkenii epistolae demonstrant, ex quibus omnia, quae de Callimacho inter illos Triumviros gesta sunt, cognosci possunt. Sunt enim notae illae, si ubertatem veluti prono alveo sese profundentem spectes, dissimiles quidem his, quas in Elegiarum Callimachi Fragmenta ipse Valckenaerius conscripsit, sed honorificentius tamen Ruhnkenium et Hemsterhusium de iis iudicasse, ex il-

lius Epistolis [Ep. XII.] lubenter cognoscens, qui hominem Germanum ab Ruhnkenio magni habitum fuisse, sine invidia ferre possunt. Gravior autem Ernesti de Callimacho restat accusatio, quae si probari posset, parum abesset, quin puerilis invidiae et superbiae reus ille vir magnus videretur. Scilicet potuisset a Valckenaerio adjumentum referre, sed nihil retulit, non quod hic nollet dare, sed quod Ernesti nollet rogare: nolēbat autem, quoniam intelligebat, suas copiofas in tantis auxiliis obrutum iri. Sed quum Valckenaerii epistolas legerint ingenui homines, statim et Ernesti nomen ab illa turpi suspicione liberabunt, et illius viri audaciam mirabuntur, qui quum ex Ruhnkenio meliora scire posset, quae falsissima sunt, in hominis integerrimi opprobrium projecit. Fateatur enim Valckenaemus, se ab illo rogatum, negat, se multa daturum. Quid faceret Ernesti? an hominem doctissimum, quem plura dare posse, sed nolle dare, ex ipso Ruhnkenio compertum haberet, precibus importunis compelleret? an Callimachi editionem, quam ipse Ruhnkenius urgebat, differret, donec aliquid amplius ab illo accepisset? Fecit tamen quod potuit: non semel Valckenaerium rogavit; sed unum tantum responsum tulit, praestantissimis

in Callimachea refertum observationibus, quibus quum lubentissime, ut debebat, usus fuerit, quis dubitet eum centenas alias desiderasse, et, si missae fuissent, in Callimachi editionem inserturum fuisse? Num igitur noluit rogare? Rogavit yero; sed nihil amplius accepit tunc quidem; ne spes quidem a Valckenaerio facta. Quis igitur hoc ei exprobraverit, quod non institerit precando, donec plura ex illo extorsisset; praesertim si vere Wyttenbachius scripsit, inter utrumque nullum amoris ardorem fuisse. Quin potius Valckenaerio hoc exprobrari possit, quod a viro, Ruhnkenii aman- tissimo, et per ipsum Ruhnkenium rogatus, au- xilia sua paratissima non statim miserit, sed singulis precibus a se peti voluerit. Certe si utramque Valckenaerii epistolam comparamus, vix intelligi potest, quo modo excusemus ea, quae a Valckenaerio scripta leguntur in obser- vationibus ad Callimachi Elegiarum fragmenta a Luzacio editis p. 210. „Callimachea quum sub auspiciis Ernesti renovarentur, *hic meas secum ut conjecturas communicarem rogavit*: unas ad ipsum dedi literas, quibus priora tantum carmi- num fragmina sumseram tractanda, hujus gene- ris centena daturus, si fuissent desiderata: sed ad istam epistolam responsum demum accepi, nec sane mirabar, quum Callimacheis jam re-

centatis donarer." Ergo rogavit Ernesti; sed missa sunt tantum paucissima; expectavit Valckenaerius, ut ille denuo rogaret et tertium, et deinceps; donec singula centena extorsisset. Non fecit Ernesti; qui enim faceret, quum humanissime roganti prima statim epistola fuisset negatum? Habent nunc in manibus epistolam illam aequi iudices; videant, uter superbius egerit, Valckenaerius, qui non nisi saepius rogatus bona sua impertire Ruhnkenii amico voluerit, an Ernesti, qui, ne saepius rogando instaret, ipsa, quam in eo maximam fuisse scimus, verecundia impeditus potest videri. Dabimus, utrumque humani quid passum esse, Ernestium, quod, repulsa offensus, denuo rogare noluerit, Valckenaerium autem, quod rogatus primum negaverit, effeceritque, ut ille dare hunc nolle crederet; quod vel ex amico communi sciret, plurima dare eum posse; concedemus quoque, successisse Ernestio Valckenaerium, non quod ille hujus divitiis uti noluisset, sed quod non statim secundis literis datis denuo rogasset; sed quamquam et hoc concedamus, Ernestium literarum causa non prius desistere rogando debuisse, quam centena illa accepisset, et accepturum quoque fuisse ab homine difficiliore; tamen negare nemo poterit, eandem ob causam, id est,

literarum causa, Valckenaerium roganti primum omnia quae promta haberet, deinde ultro non denuo roganti mittere debuisse, quod Ruhnkenium humanissimum fecisse non posset ignorare. Hoc autem omnes intelligent, quam vere scripserit Wyttenbachius, Callimacho nihil a Valckenaerio adjumenti accessisse, quod Ernesti noluisset rogare. Et quum, rogasse eum, nunc constet, non opus est, ut turpissimam, quam ille excogitavit, causam, cur Ernesti noluerit rogare, refutemus; arbitramur potius, omnes, tum Germanos, tum Batavos, intellecturos, adversus hominem mortuum, quem amaret et coleret Ruhnkenius, nihil iniquius ab eo dici potuisse, qui vivum amplissima reverentiae significatione adulatus esset. Sed quis nunc credat, de Valckenaerii ad Xenophontem observationibus vere omnia Wyttenbachium narrasse? cui non incidat gravis suspicio, magnam certe illius narrationis partem Ernestini nominis depri-
mendi studio adornatam esse? Num enim credibile est, hominem ingenuum, quem candidissima anima, Ruhnkenius, amaret, tam pusillum et illiberalem animum habuisse, ut primum totam Valckenaerii operam ab illa editione excludere, quam candidam et simplicem reprehensionem ferre maluerit, deinde cum illo de

censura minus grata dissimulanda veluti pactus fuerit? Quin homo superbus, qui reprehensionem quantumvis simplicem aegre ferret, nunquam hoc a se impetrare potuisset. Quid vero? num credi potest, Valckenarium, a quo, dum res integra esset, impetrare Ruhnkenius non poterat, ut Ernestio suas in Callimachum observationes roganti mitteret, nunc jam, quod Ernesti non rogasset ardentius, offensum, hoc concessurum fuisse, ut cum suis ad Xenophontem observationibus pro arbitrio ille ageret? Sed faciamus, id concessisse Valckenaerium: num inde sequitur, illum, nisi id Valckenaerius concessisset, totam ejus operam abjecturum fuisse? Non credamus, nisi id ex epistolis ad Ruhnkenium Wyttenbachius demonstraverit. Ego quidem nullas Ruhnkenii literas, illo tempore scriptas, reperire potui, sed facile auguror, si Ernesti epistolae detegantur, in iis nihil aliud fortasse repertum iri, quam amici ad amicum querelam de acerbiori censura; constat enim, Valckenaerium in aliorum erroribus castigandis simplicitate quidem, sed non semper humanis verbis usum esse. Quodsi Ruhnkenius, postquam acerbam Valckenaerii censuram amico accidisse intellexisset, ultro egerit cum Valckenaerio, utriusque humanitas quidem lau-

dandâ, non autem Ernesti ignavia accusanda est, quasi totam Valckenaerii operam ab editione sua excludere potius, quam observationes, in quibus ipse candide et simpliciter reprehenderetur, integras adjicere voluisset. Praeterea Valckenaerius observationes suas ad editionem quartam scripserat, in qua si plurima ei reprehendenda visa fuissent, tanto minus id Ernestium aegre laturum fuisse existimamus, quum in praefatione ad editionem quintam ipse concesserit, priores editiones ad virorum doctorum judicium et usum minus paratas fuisse. Omnino mihi quidem, nescio an ob Theologiae studium, quod cum literis humanioribus non nisi infausto successu conjungi posse Wyttenbachius existimat, ab omni humanitate alienum videtur, hominis mortui, quem vivum adulatus fueris, famam incertis sermonum familiarium narrationibus minuere, et amicorum suorum gloriam illorum virorum, quos hi ipsi, dum viverent, inter principes habuissent, iniquissimis criminationibus augere. In qua quidem turpi obtreptione nescio an plus superbiae et simulationis quam invidiae insit; hoc autem scio, Wyttenbachium hac narratione, sive vera, sive falsa fuerit, pessimam apud Ruhnkenium gratiam initurum esse, si is, homo integerrimus

mus et amicorum suorum studiosissimus, rescire possit, quam inique ille amici nomen carissimum stringere, quin excindere studeat.

Sed salva res est. Non potest enim diutius dissimulari invidia illa, qua crescentem Germanorum philologorum gloriam Batavi persequuntur. Nam quum in omni scientiae et eruditionis genere ita excellat nunc gens Germanica, ut, si eas artes, quibus vitae humanae divitiae et voluptates augentur, excipias, nulla verae doctrinae laude inferior reperiatur, sed antiquam nominis gloriam, quamvis temporum injuria crudeliter vexata, felicissime tueri, et posteris felicioribus traditura videatur, tum in iis potissimum literis et artibus, quae, quod humanitatem maxime exercent, genusque humanum nunquam summi honoris sui oblivisci patiuntur, omnium consensu humaniores vocantur, excolendis augendisque tantum reliquas gentes superat, ut, qui sapiunt, non habeant, quod iis invideant superbissimos triumphos. Nihil dicam de philosophia, humanae rationis vitaeque certissimo praesidio, in qua, licet successu vario, tanto tamen et tam praeclaro studio Germani laborarunt, ut unam gentem illam, quae cum ipsis subtilitate et gravitate iudicii contendere

possit, dudum superaverint; nihil de historia, virtutum scelerumque incorrupta et severa iudicē, cuius gravi et strenuo studio populares ita inclinarunt, ut rerum omnium memoriam, non ad pervertendum adulatione iudicium neque ad animos curiosis quaestionibus nutriendos, sed ad veras rerum causas cognoscendas, mentemque humanam aeternae legis, qua omnia reguntur, sapientia imbuendam omnium optime coluisse videantur. Sed philologiae, quae proprie ita dicitur, quoniam ingenii humani monumentorum, quae oratione prodita sunt, accurato et eleganti studio constat, (est enim haec vera philologia, quippe quae proprio rationis humanae munere, orationis divino beneficio, custodiendo, ornando augendoque cernatur,) philologiae inquam laude Germani nunc ita antecellunt omnibus, ut etiam adversarii aut exteri (quod nuper quendam publice fecisse, compertum habemus) confiteantur, in una Germaniae provincia plures veros philologos quam in maximo Europae regno reperiri. Quod vere a me dici, etiamsi Wyttenbachius nunquam sibi persuaserit, tamen omnes intelligunt et lubenter concedent, qui literarum incrementa, non genti cuidam propria, sed toti generi humano communia, undecunque proveniant, grati agnoscere solent.

Olim in Batavis veluti sedes Philologiae fuit, et Hemsterhusii, Valckenaerii, Ruhnkenii et aliorum gloria etiam proletarii quique illius gentis literatores fruebantur; ut Graecum nomen quisque olim apud omnes gentes superbius jactabat. Germanorum tunc quidem, nisi ignobiliora, certe minus splendida in illo literarum genere studia fuerunt; Gesnero et Ernestio vix par quisquam in Germania, plurimi paupertate oppressi, multi negotiorum ab literis alienorum cura distenti, haud pauci meliorem conditionem extra patriam, ut ipse Ruhnkenius, quaesiverunt. Accidit eo tempore divino beneficio, ut duumviri illi in duabus literarum sedibus collocati, in diversis Germaniae partibus philologiae studium inter nos instaurarent. Nam Gesnerus ille quidem in Universitate Georgia Augusta, quam Tu, V. C., nunc cum maxime ornas, philologiae princeps exstitit, apud nos ex Ernesti schola numerosa proles exiit hominum, qui verae philologiae laudem in Germania propagarunt et auxerunt. Atque ab eo tempore verum istud humanitatis studium fructus uberrimos in patria nostra protulit, gentemque avitae virtutis nonnunquam immemorem novo gloriae et honoris genere, eoque, si recte auguror, non tam facile perituro, beavit. Interea apud Ba-

tavos clarissima quaeque lumina interierunt; apud reliquas gentes ad eas potissimum artes, quibus opes et honores parantur, conversi sunt animi; ipsi Britanni paucissimos Bentleii similes habent. Sed haec rerum conversio magnam nobis invidiam conflavit, apud Batavos potissimum, qui nondum assuefacti videntur, ut palmam illam, quasi hereditariam, in aliorum manibus videant. Itaque nihil studiosius hi quidem agere solent, quam ut aut nostros homines, cum illis principibus eruditionis dudum mortuis comparantes, sibi gloriolam quaerant ex communi patria, aut scholam philologicam in Germania, nescio quam, cum Hemsterhusii, Valckenaerii et Ruhnkenii schola conferant iniquius, cujus ipsi soli ex asse heredes haberi velint. Hinc illae querelae, scholae Hemsterhusianae disciplinam Etymologicam interitui jam vicinam esse, quum nemo unus repertus sit, qui illam in formam artis redegerit, neque sperare liceat, ante Hemsterhusianorum, qui pauci supersint, fata repertum iri *). Et parum abest, quin ob hunc disciplinae Etymologicae,

*) Sunt haec verba *Luzacii* in *Praef. ad Callimachi Elegiarum fragm. a Valckenaerio illustrata*, p. 32. conf. p. 24.

apud Batavos scilicet solos servatae, contemptum scholam philologorum Germanorum accusent, eoque nomine *Scholam Ernestinam Lipsiensem* potissimum, quam dicunt, insimulent. Sed ante omnia, quae etymologicae istius disciplinae, quam *Schola Batava* sequatur, ratio sit, dicere et declarare eos oportet. Nihil enim praeter verborum sonos audio, et Hemsterhusii honorificam commemorationem, qui illius disciplinae auctor fuerit, et Valckenaerii, qui bene inchoatum opus deseruerit, aliorumque, quorum errores a nostris vitio vertantur Batavis. Nam quae Luzacius ea de re disputavit *), ea neque ad veram illius disciplinae rationem intelligendam, neque ad vitia, ab Etymologistis commissa, demonstranda sufficiunt. Germani autem philologi, etiamsi non temerarii fuerunt illius Etymologici studii sectatores, plus tamen, quam Batavi, ad linguam graecam ad artis leges revocandam contulerunt; in quo ipse Hemsterhusius summam illius studii cerni, omnium optime intellexit. Nam quae is de Etymologia et de Analogia linguae graecae disputavit, ea clare demonstrant, quam longe ab eorum vanitate abfuerit, qui, quum verborum formas ad sim-

*) Loco citato p. 34. sqq.

pliciores sonos revocaverint, magni Philologi sibi videntur. Et verissime eredimtis, Hemsterhusii menti illius linguarum scientiae imaginem obversatam esse, quae rationis, quae ipsa est inventrix linguarum, aeterna lege nitatur, et innumerabilem verborum et loquendi formarum copiam, diuturna lectione et accurata observatione conquisitam, ad illam veluti normam et regulam examinet dirigatque, in eaque re non unius tantum linguae, sed communium loquendi, i. e. sentiendi et cogitandi, legum divinitus a natura insitarum rationem habeat. Haec autem scientia linguarum, quantumvis ab Hemsterhusio aucta, tantum tamen abest, ut a Batavis consummata fuerit, ut, quod Luzacius ille desiderabat, ut in artis formam redigeretur, id soli Germani praestituri nunc videantur. Nam Batavi quidem, dum integer esset apud eos honos philologiae, in ea potissimum linguarum studii parte inclaruerunt, quae verborum mutua ratione et formis variis, librisque vetustis artis criticae ope purgandis constat maxime, ideoque grammatica solet, neque inepte, appellari. Et fuit olim communis plerorumque ea opinio, ut rebus istis solis totum philologi munus contineri existimarent, erantque multi haud dissimiles operarum, qui ad exstruendam domum

ligna, lapides, caementum coëmunt et parant, sed ipsius aedificii extruendi rationem prorsus ignorant. Ita autem philologiae pars, quae ipsius rationis legibus constat, et humani ingenii monumenta non ad verborum copiam colligendam, sed ad augendas ipsius aeternae mentis divitias diligenter considerat, adeoque illam disciplinam Batavorum etymologicam in artis formam et ordinem redigit, nescio an in nulla gente magis, quam a Germanis culta dici possit. Fuit ipse ille Ernesti non ita magnus illarum artium etymologicarum admirator, quippe qui bene intelligeret, linguarum scientiam longe aliis fundamentis superstruendam esse, quam formis verborum, quorum significationem mirum est quantum usus et consuetudo mutare et pervertere soleat. Nostrates vero, quum in omni eruditionis genere a temerariae exterorum imitationis notissimo crimine fere unico sese liberos praestent, tum in etymologico studio, quo Batavi superbiunt, tantam sapientiam adhibuerunt, ut et a vitiis Etymologistarum sese abstinerint, et in vera linguarum scientia, quam philosophicam recte dixeris, maximos progressus fecerint. Sed tamen grammaticum illud linguarum studium, quod ipse Ernesti maximi faciebat, a nostratibus non negligi aut dimitti,

Criticorum, quos Germania nunc quum maxime habet, clarissima nomina ostendunt. Quae singula enumerare et ipsorum modestia vetat, neque opus est; sunt enim in ore omnium. Sed ostendant nobis Batavi philologos, a quibus populares nostri superentur, non veteres illos, quorum veluti hereditaria gloria superbiunt, sed recentiores, qui verae philologiae laudem nostris praeripiant. Sin minus, certe demonstrent, qua ex parte linguarum disciplina per scholam Ernestinam corrupta fuerit. Quin concedant omnes necesse est, inde ab Ernesti temporibus philologiae studium in Germania egregie ad hunc usque diem viguisse.

Neque vero verendum est, ne haec praestantissima studia, quae humanitatem unice alunt, et a barbarie, reditum quavis arte quaerente, genus humanum fortissime defendunt, in patria nostra unquam omittantur et obsolescant. Modo hoc cavendum est, ne in scholis remittantur et ut recte colantur in Universitatibus literarum. Qua de re velim ego deprecari apud omnes, qui praesunt rebus publicis, velim eos obtestari, ne, solam corporis fortitudinem in civibus quaerentes, illa exstingui studia patiantur, quibus ad summa quaeque peragenda et perfe-

rènda formatur, alitur et roboratur animus humanus. Nolo apud Te, V. C., in laudes philologiae excurrere, qui per totam vitam Tuam innumerabilibus de vera eruditione meritis demonstrasti, studiis illis quascunque rerum humanarum conversiones et vicissitudines vel perferri fortiter vel feliciter superari. Sed dabis mihi hanc veniam, ut coram Te, gravissimo iudice, cum iis exoptulem, qui nullam aliam illorum studiorum rationem habere in scholastica institutione solent, quam ut pueri discant interpretari libros sacros, intelligere leges Romanas, legere veterum libros medicorum. Hi enim nihil amplius desiderant, quam ut habeant bonos operarios, laboris patientes, cives, quibus munera, inferiora scilicet, mandari possint, non autem homines ad summa quaevis munera ornanda aptos et formatos. Scilicet umbraticos illos literatores ad scholas demandant, rempublicam avita imaginum gloria ipsi tuentur; nutriunt literas eorum more, qui beluas edentatas alunt, ut e stupidae plebis curiositate lucrum quaerant; denique hoc tantum agunt, ut magnae liberalitatis erga literas ostentatione verae eruditionis et ignorantiam et contemptum misere dissimulent. Itaque in scholis et gymnasiis quibusdam linguarum veterum studia, ad juven-

tutem formandam et excolendam unice apta, videmus aut cum rerum quarumcunque jejuna institutione commisceri, aut ita coli, quasi plurimorum auctorum et voluminum vaga lectione veram eruditionem vel pueri sibi comparare possint. In literarum Universitatibus autem ii tantum a multis magni magistri habentur, qui rerum diversissimarum farraginem in librorum veterum interpretatione profundunt, et auditoribus, quis de quaque re, non quid quisque scripserit, denarrere sciunt; sed, qui linguae ipsius leges et modos recte intelligere docent, eorum subtilitas, quum a paucioribus perspiciatur, in minori etiam pretio haberi solet. Nam nisi ad digitos possit numerari, studia virorum doctorum quid praestent singulis, inutilia esse videntur. Itaque veterum linguarum studium iis tantum relinquitur, qui medici, caussidici aut ecclesiae ministri fieri aliquando volunt; his enim quid prosit latinum vel graecum librum legere posse, vel plebs intelligit. Sed quoniam pauci tantum sciunt, quae sit propria linguarum studii vis et virtus, reliqui omnes, ad splendidioram videlicet vitam destinati, veterum linguarum scientia carere posse putantur, eaque ita imbuuntur, ut virorum doctorum speciem apud imperitos praese ferre possint, ideoque, ne tempus in schola

perdant scilicet, realia iis impertiuntur, (licet enim in re barbara barbaro nomine uti) quo tanto facilius cursum academicum emetiri possint. Ergo etiam historiam, mathesin, philosophiam in Academia aut prorsus negligunt, aut leviter tantum attingunt, quoniam in scholis ea omnia jam degustarunt, imo didicisse sibi videntur. Alterum est, neque id minus, quod dixi, malum, in scholis et gymnasiis linguarum studium vaga et inconstanti plurimorum auctorum lectione occupari. Vidi ipse lectionum, quae in schola quadam non ignobili habebantur, descriptionem. Quaterni cum iisdem discipulis Latini, totidemque Graeci auctores per singulas hebdomadas tractabantur; singulae aut binae singulis horae destinatae, totidem styli, quae vocantur, exercitationibus constitutae; quod reliquum erat tempus, realia illa absumebant. Et multi magistri maximam scholae suae laudem in eo quaerunt, quod plurimi scriptores veteres, Graeci et Latini, Poëtae, Historici, cum discipulis tractentur, i. e. singulorum fragmenta legantur cum adolescentibus, vix grammaticae elementa recte edoctis, nedum linguarum veterum leges et causas tenentibus; unde fit, ut multi ex illis scholis prodeant, qui barbaro scribendi genere, aut ex quacumque formularum

farragine mixto perversae institutionis damna non sine magno probro suo declarent. Scilicet hoc ignorant plurimi, qua potissimum de causa vetustarum linguarum studium in scholis urgendum sit, ideoque non mirandum est, rudes literarum juvenes e scholis dimitti, etiamsi versus graecos fecerint, et graeca etiam specimina ediderint; praesertim quum in publicarum lectionum multitudine parum aut nihil iis otii ad privata studia relinquatur, aut haec studia ab eiusmodi hominibus regantur, qui philologiam, ut Candidati ministerii, leviter tantum attigerunt, et aliquot annorum improbum laborem Rectorisque superbum imperium certa muneris sacri spe indigne perferunt. Itaque in Academiis quoque severiorem magistri disciplinam pauci patiuntur, et grammaticae artis studium, sublimius illud quidem, quam plerique suspicantur, ita negligitur, ut ad veteres scriptores edendos et (ut dicunt) castigandos aut recensendos multi post triennium se accingant, licet, quid sit callere linguam, prorsus ignorent. Quorum nescio an minus temeritas accusanda sit, quam, qua a pueris imbuti fuerunt, institutionis perversa ratio. Sed haec vitia tempus ipsum corriget; ita enim in Germania vigent studia illa, ut quidquid con-

tra aut ignorantia committat, aut moliatur superbia, nunquam extinguere posse videantur.

Accipe igitur, V. C., benevole hoc munusculum, meae quoque reverentiae et pietatis documentum; cui quod Acroasin Ernesti nondum editam, et Valckenaerii Annotationes in Thomae Mag. Eclogas, ex libro, quo ille usus fuit, descriptas, addidi, neque Tibi ingratum fore spero, et lubenter excusabunt aequi Lectores. Descripta sunt autem omnia ex Autographis summa cum religione, quod ex diverso scribendi modo intelligetur; nam rationem cuique propriam retinendam putavi: ipsa autographa in posterum in Bibliotheca Paulina servabuntur.

Quod restat, nihil magis in votis habeo, quam ut honos verae eruditionis, de qua Tu per decem lustra egregie meruisti, et philologiae potissimum, quam Tu mirifice auxisti, studium semper in communi patria nostra recte conservetur, et apud externos quoque indies magis augeatur et felicius propagetur. Tibi vero senectutem sempiternae gloriae cursu illustrem ut longissimam conservet deus, ex animo opto. Vale, Vir Celeberrime, et mihi in posterum quoque fave.

Scr. d. XXIII. April. a. Dom. MDCCLXXII in Univ. Lipsiensi.

EPIST. I.

EXCELLENTIS INGENII ET DOCTRINAE VIRO

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Antequam de aliis rebus ad Te scribo accuratius, maximas Tibi gratias ago pro pulcherrimis, quibus me donasti, munusculis. Prolusionem de Diff. N. T. interpret. communicavi cum VV. CC. Hemsterhusio et Alberto, quorum utrique mirifice placuit. Suetonius Tuus ita probatur omnium iudicio, ut negent aliquid a multis annis in Latinum auctorem scriptum esse, quod tam limatum, tamque omnibus numeris absolutum sit. Inprimis Oudendorpius noster, qui nuper Suetonium cum suis et Dukeri animadversionibus prelo subiecit, studium, quod in eodem auctore posuisti, laudat. Is multa quoque male affecta feliciter sanavit, interdum, ut fit, eadem, quae Tu. Sic praeclaram emendationem, quae vocem *Munera* restituis, jam ante biennium mecum communicarat. De Callimacho sic habeto. Lennepius, Iuvenis valde doctus et ingeniosus, is, qui nuper Coluthum edidit, instituerat novam Callimachi editionem adornare. Hac mente contulit Codicem Vossianum, non optimum illum quidem, sed tamen viginti ad minimum locis Callim. profuturum; neque neglexit ineditas doctissimorum hominum notas, quae Bibliotheca Leidensi continentur. Sed intellecta voluntate Tua, visoque Specimine, ad alium Auctorem edendum animum adjecit. Tanta

tamen est Lennepii humanitas, ut et Codicis Collationem, et quicquid in hunc poetam congescit, usibus Tuis sit concessurus. Cl. D'Orvillium de Callimachi Codd. omnino, velim, compelles. Ipse, ut Tibi ingenue fatear, hoc mihi negotii dedit, ut Te de istis Codd. certiores facerem, addens, se, dummodo voluntatem Tuam intellexisset, nihil denegaturum. Facile enim intelligit V. Cl. nisi Tu his variis Lectionibus utaris, eas fortasse nunquam nec sibi nec Callimacho ornamento futuras. Liceat nunc mihi, Vir Praestantissime, conjecturarum mearum in Callimachum ad Te specimen mittere. Nam ex quo divinus vir Th. Hemsterhusius hujus poetae amorem mihi iniecit, vix dies praeterlapsus est, quo non aliquid vel correxerim, vel notarim. Quid quaeris? Brevi libellus Callimachearum Lectionum enatus est; quem quidem publici juris facere, et, nisi Tibi displicuerit, illustri nomini Tuo sub *Epistolae Criticae* titulo inscribere, fert animus. Atque ut rerum varietas lectores alliciat, simul ex adversariis meis depromam aliquot capitales Emendationes in Apollonium Rhodium, Orpheum, Homericos Hymnos, Theocritum, Nicandrum, Anthologiam, cet. Videor mihi aliquid praestitisse, quod pauci Criticorum praestiterunt vel aetate nostra, vel etiam superiori. Nam Aristarchi, et Bentleyi maxime exemplo excitatus, in optimis, antiquissimisque poetis ingentem numerum spuriorum versuum detexi, de quorum *νοθεύσαι* nemini unquam est suspicio orta. Sed ad rem ipsam accedamus. Ac specimen quidem Tuum lectionum Callimachearum iis ingenii et doctrinae notis insigne est, ut merito summa quaeque de editione Tua expectemus. Vers. 87. H. in Iov. docte et eleganter, ut soles omnia, defendis lectionem vulgatam. D'Orvillius nuper ad Coluthi v. 530. adhuc probavit *νόσση*.

Mihi tamen is, qui ἤρι νοήση coniecit, minimo molimine rem confecisse videtur. Vix enim credo, postquam, quo nemo magis metri concinnitati studuit, aliquid tam inconditi admisisse. Vers. 179. seqq. H. in Del. recte a Te restituuntur. Sed gravissimum mendum effugit perspicaciam Tuam. Nempe cum Viro longe eruditissimo, L. C. Valkenario in literis ad me datis legendum:

— ἴδησι δὲ πλοῖνα καρπὸν

Γηπόνος αἰθόμενον, καὶ οὐκ ἔτι μῶνον ἀκούη. Vers. 62. H. in Lavac. Pall. acutissime duorum distichorum ordinem permutas. At dum eodem hymni. vers. 41. repetitionem statuis, secus sentio. Namque haud dubie verba Κρεῖον ὄρος monstrum sunt, sub quibus qualis lectio lateat, dies fortasse sequens patefaciet. De meis qualibuscunque emendationibus has habeto:

H. in Iov. v. 38. — τὸ μὲν πόδι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκίωνων πτολίεθρον cet.

Legendum: — τὸ μὲν πόδι πουλὺ κατ' αἶπυ
Καυκίωνων πτολίεθρον —

Αἶπυ πτολίεθρον sexcenties est apud Homerum, Coi-
tum Smyrnaeum, alios.

H. in Apollin. v. 44.

Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰοδή.

Abeat hic versus, unde male pedem intulit. Facile patet, eum e Scholio marginali esse conflatum. Sed quid censes, mi Ernesti, de v. 45. emendatione Scalligerana ad Propertium p. 273. Mirarisne superiorum editorum negligentiam et stuporem? Dudum in contextum recipiendum fuisset: Κεῖνος (alterum memoriae vitium, erat) οἴστυν ὅν ἔλαχεν ῥέα, κείνος αἰοδήν. Alibi apud Callimach. legisti, δικοκτύς, γελαστύς, ἀρπακτύς, μαστύς. Iliad. ψ. v. 627. est ἀκοντιστύς.

Eodem hymni. v. 51.

— οὐδέ κεν αἶγες

Δεύοιντο βρεφῶν ἐπιμηκάδες, cet.

Mire Scholiast. ad h. l. balbutit. Repone:

— οὐδέ κεν αἶγες

Δεύοιντο βρεφῶν ἐπιμηκάδες —

Librarii ad Tmesin non attendentes, ἐπὶ, quod cum δεύοιντο conjungendum erat, cum μηκάδες conjungere. Hinc nata corruptela, cui similem notavit Kusterus ad Stuid. v. Ἐπιμείλιον. Αἶγες μηκάδες notissimae ex Odyss. I. v. 124. 244. et aliunde. Obiter emendemus Hesychium, nisi eum jam emendaverint alii. Nam sola utor Hagenoënsi. Μηκάδες, inquit, αἶ μὴ κοιμώμεναι αἶγες. Lege — αἶ μηκώμεναι αἶγες.

H. in Dian. v. 8.

Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ οὐ σε φαρέτρη,
οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον.

Ἰσχυρὸν ἔα πάτερ plane frigidum est, et Callimacho indignum. Constat:

Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. εὐπτερον οὐ σε φαρέτρη
οὐδ' —

Bion Idyll. I. v. 82. — ἥς εὐπτερον ἄγε φαρέτρη.
Error natus est e scribendi compendio εὐπτερ. Hanc conjecturam summopere probare solet Hemsterhusius noster. Sequenti versu ista, οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον, in nova, quam adornabis, versione reddas: Neque peto magnopere arcum. Nam Diana semetipsa corrigit. Si vulgares interpretes sequamur, sibi semetipsa contradicit. Pessime.

Eod. H. v. 65.

Οὐδέ ποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὀρώσει δύγατρες.

Quis non videt, poetam a Deorum ad hominum filias transire? Ergo corrigamus:

Οὐδέποτε ἀφρικτὶ μερόπων ὀφείωσι θύγατρεις.
Mirum, vitium adeo manifestum Callimacho tamdiu
inhaerere potuisse.

Eod. H. v. 118.

— φάεος δ' ἐνέηκας αὐτμῆν
Ἄσβεστου, τὸ ῥα πατρὸς ἀποστᾶζουσαι κε-
ραυνοί,

Seiō, aliquid contra dici posse. Sed malim tamen:

— φάεος δ' ἐνέηκας αὐτμῆν
Ἄσβεστου, τὸ ῥα πατρὸς ἀπαστράπτουσαι
κεραυνοί.

Orpheus Hymno Διὸς Κεραυνίης p. 116.

Στράπτων αἰθερίης στεροπῆς πανυπέρτατον αἴ-
γλην.

Idem Hymno Διὸς Ἀστραπέως p. 117.

Ἀστράπτοντα σέλας νέφεων. —

Persimile illud est Hymno Εὐμενίδων p. 166.

— ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσθων
Δεινῆν, ἀνταυγῆν, φάεος σαρκοφθάρων αἴγλην.

H. in Del. v. 124.

— — ἀλλά μοι Ἥρη

Δαψιλῆς ἠπείλησεν —

Non ferēs hoc loco, Elegantissime Ernesti, quā es
Graecae linguae peritia, vocem Δαψιλῆς. Diu est,
quod conieci, neque nunc poenitet:

— — ἀλλά μοι Ἥρη

Δασπλήης ἠπείλησεν —

Optime vocem explicat Hesych. in Δασπλήτης. Sed
idem alibi: Δάπτῆς, δεινός. Non admitto hic Cano-
nem Albertinum. Legendum: Δασπλήης, δεινός.

H. in Lav. Pall. v. 73. 74. Ἀμφότεραι etc. Iam ali-
unde mihi suspicio nata est, duas fuisse Hymnorum
Callimachi editiones. Hic certe locus hanc conjectu-

ram extra dubium ponit. Nam versus, quos modo laudavi, videntur ex prima editione primum margini adscripti, deinde in Textum migrasse. Sic Apollonii Rhodii duae fuerunt ἐκδόσεις. Atque idem, quod h. l. in Callimacho, in Apollonio etiam accidisse, docet Scholiastes antiquus ad Libr. III. 738.

H. in Cerer. v. 71.

Καὶ γὰρ τῆ Δ'ματρὶ συνωργίσθη Διόνυσος.

Facessat hinc putidissimus versus. Plures alios, quibus magistelli Graeci Callimachi hymnos foedarunt, nobis, si vellet, indicare posset Hemsterhusius.

Habes, Vir Magne, quasdam Emendationum mearum in Callimachum, quas ego diligentius confirmabo, multoque pluribus augebo in Epistola Critica, publice ad Te scribenda. Tu vero brevi me certiore facies, quo tempore Callimachum Tuum operis traditurus sis. Ipse enim intelligis, Epistolam nostram Tuam Callimachi editionem praecedere debere. Illustrem Spanhemium vix verbo tangam (ita enim jubet ὁ Θεομάρτυς) quamvis non deesset carpendi materia. Nam profecto vix vulgaris linguae Graecae peritus fuit, nedum poëticae. Aequo Iove nuper de eo iudicavit Cl. Valkenarius in exquisitae doctrinae plena Epistola, Fulvii Ursini Virgilio cum G. S. collato praemissa. Quid v. c. magis ἀπροδιόνυσον iis est, quae H. in Cer. v. 56. notavit ex Iure Attico ad vocem ἐγράψατο. Vel pueri norunt, Nemesin mala dicta factaque hominum in diphthera Iovis notasse; nec cogitandum de ista verbi notione apud poëtas inaudita. Similiter v. 29. eiusd. H. primum ingressus est optimam viam, mox derelinquens, vulgatam tuetur. Quo nihil ineptius vidi. Ipse Vossianus Codex habet ἐπεμαίετο, nec quisquam obloqui debet. Apollodor. L. I. p. 14. ed. Galei de Cerere: ζητοῦσα (Φερσεφόνην) περιήει. Sed res clara est.

Vidi ex Praef. Clav. Cicer. praemissa, Te novam Corradianae Quaesturae editionem curaturum. Caveas igitur, ne idem Tibi, quod Gronovio aliisque, accidat, ut posteriorem operis partem recudendam cures, negligas priorem. Nam revera prior libri pars est, Mediolani nescio quo anno excusa, quam nuper amicus quidam secum ex Italia attulit, mihi-que legendam dedit. Ipse dudum animadverteram Quaesturae principium legens, aliud opusculum, quod cum hoc conjungendum esset, a Corrado esse conscriptum. Sed quale esset, divinare non poteram. At charta jam deficit. Itaque vale, Flos patriae Tuae, nostrarumque decus literarum. Dab. Harlemi. Qui Harlemi? inquires. Nempe Splendidissimus Juvenis, Nicolaus de Dierquens, cuius studiis praefectus sum, ab aliquo tempore valetudine minus prospera usus est. Itaque cum illo ex Academia Leidensi secedendum fuit ad eius aviam, Illustrissimam Matronam; de Raet. Inscribas igitur literis ad me Tuis verba Gallica: chez Madame de Raet. d. 20. Octobr. 1748.

EPIST. II.

V I R O M A G N O

I O. A U G U S T. E R N E S T I

D A V. R U H N K E N I U S S. P. D.

Quoties de Te cogito, cogito autem saepissime, toties pudore suffundor, quod meae erga Te observantiae monumentum nondum in vulgus prodire juserim. Cum nuper Callimachea typis essent descripta, ecce, aliud injicitur impedimentum. Erant enim amici, quibus ille libellus nimis brevis, nec justae formae esse videbatur. Itaque suadebant, ut conjecturas meas in Callimachi aequalem, Apollonium, quas tertio libello reservaveram, una in lucem proferrem. Quorum voluntati etsi obtemperavi, res tamen jam eo loco est, ut, nisi sub finem Ianuarii libellum nostrum acceperis, nunquam mihi inposterum fidem haberi velim. Iam vero ad id, cujus causa hae litterae exarandae sunt, accedam. Luchtmannus noster invitus ex Miscellaneis Lipsiensibus intellexit, Reiskium apud vos novam Herodoti editionem moliri, cum ipse jam diu id consilii agitarit, variis eam in rem praesidiis undique comparatis. Praecipuo ejus editioni ornamento futurus est eruditissimus Lud. Kusteri Commentarius, qui eo quondam animo, ut ederetur, scriptus, hucusque latuit in Regis Galliarum Bibliotheca. Idem Luchtmannus crebris etiam literis egit cum Gleditschii heredibus de redimendo Bergleri Commentario, et tandem summam, quam exigebant, solvere promisit. Quo magis ipsi mirum videtur, hunc Commentarium Reiskio edendum committi. Itaque Luchtmannus a Te, Vir Clarissime, quam ob-

~~~~~

9

servantissime petit, ut Berglerianas notas diligentius excutias, et, si iudicio Tuo probentur, qualibet ratione possessoribus eripias. Demonstrabis praeterea bibliopolis vestris, editionem Lipsiensem, quamvis nova dote instructam, vilem tamen habitum iri prae ea, quae Leidae adornatur: praesertim cum verendum sit, ne praeclarus iste Editor idem sibi in Herodotum, quod in Petronium, licere putet. Sed de his satis.

Collationem Cod. Regii, quam Musarum in Gallia stator, Claudius Sallierius mecum communicavit, his literis adjeci. Scholia inde emendari et suppleri poterunt: ad textum parum redundabit emolumentum. Quod ultimis literis scribis de Dionysio, perpetuo Callimachi imitatore, illud ipse quoque animadverteram. Operae pretium fuerit, hos poetas diligenter inter se conferre. Idem Dionysius multa prope ad verbum hausit ex Apollonio Rhodio et Nicandro: quod viros doctos latuisse miror. Callimachum passim emendat Francisc. Nansius in Nonni Evangel. Ioannis, et in Cur. Posterioribus; cuius emendationes superiores Editores vel nesciverunt, vel neglexerunt. Magna de editione Tua apud nostrates est expectatio: quam quin superaturus sis, qui Te norunt, haud dubitant. Glasgoviae in Scotia fratres Foulisii, bibliopolae et arte sua et eruditione fere Stephanis pares, splendidissimam accuratissimamque parant Platonis editionem. Qui cum nuper Leidam inviserent, id mihi negotii dedere, ut literis per varias Europae partes missis exquirerem, qui Platonis Codices, quaeve doctorum hominum in eum animadversiones reperiantur. Praeterea plurimum aeris apud me deposuerunt, quo remunerer eos, qui Codicibus conferendis operam navant. Si quis igitur vestratium Platonem cum MStis committere velit, is luculento

praemio, et quod fortasse opinionem superet, se ma-
ctari sentiet. Bibliotheca Cittaviensi egregium Plato-
nis Codicem attineri scio. Sed dubito, an ibi Grae-
ce doctus reperiatur. Tu, Optime Ernesti, nisi grave
est, cum in hanc rem, tum in alios Platonis Codi-
ces, qui in Germaniae bibliothecis sunt, diligentius
inquires. Plurimum Te salutant duumviri Tui stu-
diosissimi, Hemsterhusius et Alberti. Uterque ve-
hementi tenetur desiderio legendae illius Epistolae,
quam in Lucianum scribes. Thomas M. Leidae pre-
lum exercet. Bene de eo meretur ὁ πάντων. Lenne-
pius in Phalaride expoliendo occupatur. Ioannes Pier-
sonus, juvenis valde eruditus et ingeniosus, Verisi-
milium libros parat, quibus Graecis scriptoribus, Eu-
ripidi maxime, lucem et medelam afferat. Salutabis
meo nomine Elegantissimum Bachium, eique narra-
bis, me brevi aliquot libellos juridicos, recens editos,
ad eum missurum. Vale, Vir Magne, mihi que, quod
facis, fave. Dab. Lugduni Batavorum. d. 28. No-
vembr. 1751.

EPIST. III.

VIRO EXIMIO ET AMICO SINGULARI,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Libero tandem fidem meam, et libellum mitto criticum, quem, velim, eo animo accipias, quo Tibi a me est consecratus. Plura exempla, quae, si tanti putes, amicis Tuis dono des, alia via ad Te pervenient. Bachium nostrum, ut de eo in Actis Eruditor. sententiam dicat, rogavi. Apollonii Rhodii Excerptis MS. si res integra fuisset, libenter usus essem. Sed cum mihi non licuerit esse tam felici, easdem Variantes vel mea causa non denegabis Iuveni valde erudito et ingenioso, Ioanni Piersono, qui brevi Verisimilium Criticorum librum editurus est in Euripidem, Sophoclem, Apollonium Rhodium, alios. Fac igitur, mi Optime Ernesti, prima quaque occasione illa Excerpta ad me perferantur. Magno, mihi crede, beneficio Piersonum Tibi devincies.

Callimachi Tui ingens apud omnes est expectatio. Quem si Hemsterhusius, ut est a Te expolitus, viderit, eos in locos, quos Tu forte non attigisti, suas nobis impertiet animadversiones. Valckenario nemo pluram collegit Fragmenta, ex ineditis praesertim Grammaticis. Ipse paucula notavi, quae hic subjiciam: Etymol. M. v. *Θηλαμιών*. Schol. Sophocl. ad Trachin. p. 342. et Suid. v. *Παίδουσα*. Idem v. *Φάσηλις*. Schol. Thucydid. Lib. VII. p. 483. ubi vide notas in Scholia. Lexicon Barbarism. post Ammon. p. 19. Salmas. in Solin. p. 858. Hemsterh. ad Hesych. v. *Ἀφάρωτος*. Brevi Parisiis exspecto Apol-

lonii Dyscoli Grammaticam ineditam, ex qua horum numerum bene augere licebit. Nec dubito, quin multa Tibi suppeditaturus sit Scholiastes Homeri MS. Lipsiensis. Callimachi Epigramma est etiam inter Iensiana n. CXXII. quod emendavi Epist. Critic. I. p. 78.

Cum Saxio de Taciti editionibus agere non licuit. Is enim Leida Ultrajectum abiit, ut praesit studiis nobilissimi Burmanni, Gasparis N. Africanum ad Te curabo, quam primum ejus copia facta fuerit. Wetstenius Testamentum impensis suis imprimendum curavit. Auctor ipsi fui, ut plura exempla Lipsiam mitteret, Brevi pars altera prodibit, frementibus licet pertinacioribus Theologis. Boernerus vester iniquissime egit eum homine candidissimo, et (quod expertus scribo) sanctissimo. Si commodum fuerit, fac, ad me perferantur opuscula quaedam a Te recens edita; quibus non ego solum, sed et Hemsterhusius et Alberti, qui Te quam officiosissime salutant, mirifice delectantur. Sed non amplius Te morabor. Vale, Vir Magne, et amorem in me Tuum mihi perpetuo conserva. Dab. Leidae. d. 28. Ianuar. 1752.

EPIST. IV.

ILLUSTRIS INCENII ET DOCTRINAE VIRO,

IO. AUG. ERNESTO

D A V. R U H N K E N I U S S. P. D.

Iam dudum aliquid literarum ad Te dedissem, nisi exspectare voluissem, quid novi Lipsia afferatur. Sed cum neque a Bachio nostro literas acceperim, neque Acta Eruditorum et Miscellanea Lipsiensia huc perlata sint, non diutius cunctandum putavi. Quam a me petisti Epigrammatum Callimachi Collationem, his literis adjeci; quae, non dubito, quin Tibi gratissima sit futura. Multa etiam ab aliquo tempore fragmenta collegi, quae missurus sum alias. *Επιγραφὴ* Tuam conjecturarum in Callimachum mearum summa cum voluptate perlegi: tantum abest, ut aegre feram, si tibi in alia omnia eas. Etenim malim a Te viro tanto reprehendi, quam ab imperitis laudari. Sunt tamen paucula, quorum defensionem suscipiendam duxi.

Pag. 11. Recte tueris *ἀνθρώπας*. Nam *ἀνθρώπων* pro *repubescere* ipse postea reperi apud Philonem Iud. Libro, quod deter. potiori p. 127. F. et in Cratini Fragm. ap. Phrynich. de Dict. Att. p. 42. Aliud exemplum ex Synesio laudat Thom. Mag. v. *ἰβάν*. Piersoni tamen emendatio Verisim. p. 176. vel sic admittenda est, propterea quod *ἀν* in isto Euripidis loco necessario requiritur.

pag. 12. *Ἐξ δὲ Διός*. Quae acute contra dixisti, nondum videntur convellere emendationem meam. Amicus quidam conjiciebat: *ἐπεὶ ἴδες οὐδὲν ἀνάκτων* etc. Sed neque hoc facile probaveris. In hanc

sententiam Artabanus apud Plutarch., Themistocl. p. 125. C. regem suum vocat εἰκόνα θεῶ.

Κεῖνος οἰστρυτύν. Alter versus expungendus est, etiamsi haud probetur Scaligeri emendatio.

pag. 22. ὡδ' ἔμαθεν. Ἐγείρειν τεῖχος, νεῶν, etc. passim obvia sunt, et ex Veteribus notata Polluci I. 11. 174. et Thomae Mag. v. Ἀνέστησα. Si θεμέθλια ἐγείρειν alicubi reperiretur, nihil praesidii inde accederet versui putidissimo. Neque hanc sola de causa est a nobis proscriptus.

p. 22. τόδε πρῶτιστον etc. Τόγε, quod substituis, non minus friget altero.

p. 24. πολλὰς δὲ μάτην. Adjectiva a poëtis adverbialiter usurpari, pulcre novi. Sed si Tu, mi suavissime Ernesti, vulgatam lectionem tueri velis, proferenda sunt exempla, in quibus v. c. πολλοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπειν dicitur pro πολλὰς ὀφθαλμοῖς βλέπειν, vel πολλοὺς πόδας ἐκτείνειν pro πολλὰς πόδας ἐκτείνειν, quae in omni Graecia frustra quaeres. Quodsi ἀπαλὰς tantopere displicet, eum Codice Vossiano legas, licet, πολλὰ δὲ μάτην, ut Ennius ap. Ciceron. de Divin. I. 20.

— multa manus ad coeli caerulea templa

Tenebam lacrimans —

ubi vide Davisium. Forte non deerit aliquando, qui maluerit, παιδνας δὲ μάτην. Diodorus Anthol. L. III. cap. 9. p. 322.

— παιδνας αὐτίκ' ἔπεινε χέρας.

Eodem versu Amicissimus Valckenaerius pro μέχρισ ἵνα corrigit λέχρισ ἵνα, me non probante. Legi sed non adnotavi, illud ipsum μέχρισ ἵνα apud Quintum Calabrum. Conf. Wass. in Thucyd. Lib. I. p. 8. Doctus hercle vir Valckenaerius, et in Graecis literis id, quod summum est, consecutus. Sed eodem, quo quondam Isaac Vossius, morbo laborat. Raris-

sima quaeque et insolentissima consecratur, invitisque obtrudit auctoribus.

p. 25. Miror, Te, ὦ φιλότης, scenam in coelo collocare. Quomodo enim haec conveniant liberis a majorum gentium Diis, qui coelum obtinebant, procreatis? Imo si Tecum cogites, quae tandem istae in coelo puellae fuerint, reperies omnino nullas. Nam Dianae et Minervae liberi nulli perhibentur, Iovis quidem, Apollinis et Mercurii plures, sed omnes ex mortalibus genitae mulieribus, omnes in terra degentes. Quare per μακάρων θυγατέρας intelligo Daemonum vel Heroum filias. Et sic facile patet, quam alienus ab hoc loco sit fuliginosus iste Mercurius.

p. 42. Mentem Tuam non satis assequor. Omnino scripsi, αἰτιῶνται, scilicet οἱ περὶ Ἀπολλώνιον. Quodsi αἰτιᾶται passive accipias (modo quis veterum ita locutus sit) stare potest vulgata lectio.

p. 45. Πάριον. Grammatici ap. Ducangium indicium Tibi debeo. Quid? si iste cum reliquis erraverit?

p. 48. Displicet jam μέλλον pro μάλλον. Nam articulus τὸ necessario adesse deberet. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Sed cum Callimachus haec scribenti ad manum sit, ut longiores a Te literas eliciam, novas aliquot divinationes Tibi dijudicandas proponam. Epigr. XXIX. in Aratum. Dubito, an ullum unquam proditum sit Epigramma, ad quod emendandum tanto studio undique convolarint homines eruditi. Hinc illa lectionis varietas, hinc tot discrepantes sententiae; quas si accurate explicare, et tandem certi quid constituere velis, non Nota, sed Dissertatio aut Prolusio Tibi scribenda erit. Primus, quantum recordor, hoc Epigramma ex Achille Statio MS. protulit Fulv. Ursinus [Ernesti in margine

adscripsit: *Sed tum jam editus erat Achilles a Victorio.] in Virgilium p. 14. edit. Valckenar. Deinde una cum Achille ediderunt Petrus Victorius, et Petavius in Uranolog. p. 134. In Epigr. emendando ingenium exercuerunt summi viri, Is. Casaubonus, Salmasius, Is. Vossius, locis a Fabricio Bibl. Graec. Vol. I. p. 380. indicatis. Citatur praeterea cum aliqua varietate a Io. Fello init. Arati Oxon. 1672. editi. Diversa etiam est Holstenii lectio, sed omnium maxime depravata: unde nollem Illustris Bentlejus arripuisset *σύντονος ἀγρυπνίη*. Bentlejo se objecit Ioannes Clericus Sylvar, Philolog. cap. VI. p. 237. Lectionem *σύντονος ἀγρυπνίη* vetustissimam esse, cum aliunde patet, tum ex vita Arati inedita, quam his literis adjeci. Hanc nuper eruditus Anglus in gratiam meam ex Bibliotheca Bodlejana descripsit. Cumque multa praeclara contineat, et quae alibi frustra quaeras, non alienum fuerit, eam a Te Praestantissime Ernesti, in notis ad Callimachum in lucem proferri. Iam etsi illa verba, quibus Grammaticus hoc Epigramma laudat, propter corruptelam non satis intelligo, patet tamen hinc id, quod dixi, lectionem *σύντονος ἀγρυπνίης* pervetustam esse. Sed quis mortalium commodam inde sententiam extundat? Equidem huic Grammatico, docto ceteroquin et antiquo, ne dejeranti quidem crediderim, Callimachum isto modo scripsisse. Uti vero prioris distichi redintegrandi gloria Tibi reservata est, ita posterioris inveteratam corruptelam recte mihi videor profligasse. Legendum:*

— *χαίρετε λεπταί*

Ῥήσις, Ἀρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

Leonides Anthol. L. VI. cap. 12. p. 563.

— *λάμβανε βιβλον,*

Καῖσαρ, Ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης.

Sed simillimum illud Anthol. L. V. cap. 28. p. 509.

Στῆσε τρόπαιον, εἷς σύμβολον ἀγρυπνίης.

Fragm. CCCVII. Τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον. Huius Fragmenti interpretatio unice petenda ex Dione Cassio Tom. II. p. 1359. ed. Reimar. οἱ μὲν γὰρ Ἡλεῖοι φθονήσαντες αὐτῷ, μὴ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἀφ' Ἡρακλέους ὄγδοος γένηται. Sicut qui Herculem virtute aequat, ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους proverbio dicitur, sic qui Coroebo stoliditate par est, ὄγδοος Κόροιβος. De Coroebo vid. Hesych. in v. Leopard. Emend. XIV. 8. et Perizon. in Aelian. V. H. XIII. 15.

Corruptissimum est Fragn. CCCXXXIII. Ἄ πάντως ἴνα γῆρας. Sed, nisi fallor, commode refici potest ex Plutarchi Sympos. Lib. III. Qu. VI. p. 654. D. ed. Francof. qui haec laudat ex hymno aliquo, Callimachi, puto, in Venerem: Ἀβάλαε ἄνω τὸ γῆρας ὦ καλὰ Ἀφροδίτα. Scio, ἄβαλε utinam significare. Hic tamen leviter correxerim: Ἄ βάλαε ἄνω τὸ γῆρας etc. Ah! differ senectutem. Forte huc etiam respicit Glossarium vetus MS. quod penes me est: Ἀναβολὴν ᾤδης, ὡς λέγουσιν, ἄνω βάλαε ἡμῖν. καὶ ὁ ποιητής (Odyss. A. 155.) ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο. Plura, si haec non displicuerint, alias.

Ernstium Tuum, quod doleo, neque videre licuit, neque ullum adeo ipsi potui humanitatis officium praestare. Venit enim huc alienissimo tempore, id est, vacationibus aestivis, quo et ego et plerique Professorum in praedia suburbana secesseramus.

Wesselingius diu reluctatus, tandem Herodoti curam suscepit: de quo historiae veteri Graecisque literis merito gratulamur. Bergerianum illud exemplar si sex septemve ducatis emere possis, Luchtmanno gratissimum feceris. Idem Luchtmannus abs Te

petit, ut tempus, quo Callimachum Tuum huc missurus es, circiter definias. Nam ipsi constitutum est, ut nova editio tanto citius prodeat, Spanhemii Commentarium interea prelo subicere. Latente curae aliquae posteriores in margine exemplaris, quod Berolini est?

De Corradi editione, quae Tua est facilitas, non aegre ferēs, si Tibi aurem vellam. Multi hic illius aureoli libelli desiderio tenentur, cui illustre decus addet praefatio Tua. Non est, quod Te, quem nihil harum rerum fugit, admoneam, τὸν πάντων Leopardum Emend. L. V. cap. i. quaedam in Corrado castigasse, quorum in praefat. habenda erit ratio. Bene vale, mi suavissime Ernesti, meque, ut amas, ama. Salvebis ab Hemsterhusio et Alberto, quorum uterque Tui est studiosissimus. Saluta meo nomine elegantissimum Bachium, ad quem propediem fasciculum dimissurus sum. Dab. Leidae. d. 28. Novembr. 1752.

EPIST. V.

VIRO SUMMO,

I O. A U G. E R N E S T I

D A V. R U H N K E N I U S S. P. D.

Binas literas eodem fere tempore a Te accepi, suavissimas illas quidem, ut omnia, quae a Te profiscuntur, sed tamen breviores et rariores, quam vellem. Quod si in posterum graviora negotia Tua ullo modo ferant, ut frequentius inter nos sit commercium, noli librarios ad mercatum ventitantes expectare, sed potius, quoties et quandocunque libuerit, literas cursori publico perferendas committe. Pro Corradi Quaestura maximas Tibi gratias ago. Reiskii in Sophoclem libellus hic omnium risu exceptus est. Qualis Oudendorpii de illo sententia sit, ex schedula adjecta cognosces. Indignationem vero mihi aliisque expressit iniqua et proterva recensio, qua ingeniosissimi Pierisoni Verisimilia vexavit. Vellem, Ernesti amicissime, auctoritate Tua, quae, sicut esse debet, summa est, importunam belluam a talibus audendis deterrere posses. Sed cui bono iste criticas in Graecos auctores Animadversiones scribit? Credo, ut sibi insigne nomen paret, et saepe ad partes vocetur ab eruditis Belgis. Sed sciat, hic praeter duos proletarios Literatores, Abreschium et Bernardum esse neminem, quin Reiskio non dicam publice laudando, sed nominando et citando librum suum conspurcari putet. Ne hoc quidem honore fruetur, ut quis laccessitus ei respondeat. Nam ut quis facilem et paratam sibi victoriam videat, nollet tamen tam vili sanguine inquinari.

Wetstenii Testamentum nuper ad Te dimisit Luchtmanus. Schultensii Diss. de lingua primaeva affecta adhuc latet apud ejus filium. Callimachi editio prima est in bibliotheca Dorvilliana. Sed nemini ad eam aditus patet. Dabo tamen operam, ut illam Tibi aliunde parem. Hymnum in Lav. Pall. ex vetusto Cod. olim protulit Ang. Politianus in Miscellaneis; quorum si primam editionem contuleris, deprehendes aliquot varietates haud contemnendas. Memini Te aliquando scribere de mittendo ad nos indiculo locorum difficiliorum. Quod ut quam primum facias, Te etiam atque etiam rogo. Sic enim mihi aliisque justum tempus fuerit ingenii in iis expediendis exercendi. Levicula quaedam, a me ad Fragmenta observata, his literis adjeci. Arati etiam Vitam rursus mitto, accuratius descriptam, et castigatam meis et Hemsterhusii notis. Poterit in nova editione locum invenire vel ad celebratissimum illud Epigram. XXIX. *Ἡσιόδου τὸ δ' αἶσμα*, vel etiam inter Fragmenta. Suidae *ἀποσπασμάτια* quaedam, suppresso poetae nomine, citantur, quae haud vana conjectura ductus ad Callimachum refero.

v. *Καταίξ*. Tom. II. p. 254.

Ἦδ' ἀπὸ Μηρισοῖο θοῆ Βορέας καταίξ.

Addit: *ἦτοι ἀπὸ τῆς Θρήκης*. Qui versus ex eadem officina prodiit, ex qua ille H. in Dian. v. 114. *Αἶμα ἐπὶ Θρήκι, τόθεν βορέας καταίξ.*

κνι. Κυμαίνει.

Αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαίνυτο χυτρίδα κοίλην.

Ex Hecale, ut puto.

v. *ὑποδράξ*.

Ἦ δὲ πελιδνωθεῖσα, καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ,

Ὀσσομένη —

Conf. Nicandri Theriac. v. 457. 765.

v. Φόβη.

— ὅστις φόβησι ξανθοτάταις ἐκόμα.

v. Ὀκχή.

— Γέντο δ' ἐρείκης

Σκηπάνιον, ἃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή.

v. Ἀείπλανα.

— Ἀείπλανα χεῖλεα γρηός.

v. Ὑδω.

Αἶθρον τε εὐτέκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.

Ex Hecale.

v. Πασσαγίην.

Εἶλε δὲ πασσαγίην. τόδε δ' ἔννεπε.

v. Λάταξ.

— τοὺς δὲ μεθυστὰς

Καλλεῖψω, λατάγων πλήγμασι τερπομένους.

v. Πίσαα.

— καὶ ἀγλαὰ πίσαα γαίης

Βόσκειο —

v. Ἀφραστύες.

— Σχέτλια ἀνθρώπων ἀφραστύες —

v. Φιληδῶν.

Ἄλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος κ. λ.

v. Λιμός.

Γαστέρι μῶνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτῆρια νούσου.

Ex Hecale. Conf. sup. v. Ἀλκτῆρια λιμοῦ.

v. Στόρνησι.

Αἰ δὲ γυναῖκες ατόρνησι ἀνέστρεφον.

Addit, περὶ Θησέως, ut nihil dubites, quin ex Hecale sumptum sit.

v. Ἄξεινος.

— ὕχι κονίστραι

Ἄξεινοι λυθρῶ τε καὶ Ἄρει πεπλήθωσι.

Sed pro *Ἀρεῖ* legendum *εἶαρι*, sicut ipse citat v. *Ἐαρ. εἶαρ* pro *sanguine* est apud Callim. in *Fragm.* Vid. Hemsterh. ad *Lucian. Dial. Deor.* p. 240.

Facile me in nonnullis horum conjectura fallere potest. Sed, qui utramque Anthologiam et editam et ineditam, itemque ceteros poetas accurate cum Suida contuli, videor mihi de his aliquanto certius posse pronunciare. Nondum a Callimacho Tuo discedo. *Hymn. in Lav. Pall.* v. 47. fons *Φυσάδεια* commemoratur, cuius nusquam alibi mentionem reperire potuit Spanhemius. Iuvat illum Tibi monstrare in mendocubantem apud *Stephan. Byz.* v. *Ἀσβωτος*. ubi hi Euphorionis versus afferuntur: *Ἴπποι καλὰ νάουσιν ἐπορνύμενοι φυγάδειαν*. Paene miseret me Interpretum, *φυγάδειαν fugam* exponentium. Sed Tu videris, acutissime Ernesti, sitne potius et in Callimacho et in Euphorione scribendum *Φιγάλειαν*. *Pausan. L. VIII. p. 680.* commemorat *Φιγαλίαν νύμφην τῶν καλουμένων Δρυάδων*. Ibidem est *Φίγαλος*, Lycæonis filius, a quo urbs *Φιγάλεια* nomen invenerit. Atque hæc urbs simili interdum errore *Φυγάλεια* scribitur. Vid. *Sylburg. ad Pausan. L. IV. p. 557.*

Wetstenii Testamento addidi aliquot Timæi plagulas, in quas quo severiorem crisin exercueris, eo mihi gratius feceris. Castigationibus Tuis locus dabitur in Addendis. Coepi etiam aliquid commentari in Marmora vetera, quod inseretur *Memoriis Academiae Inscriptionum et elegantiorum literarum Parisinae*, cui ante aliquod tempus socius sum adscriptus. Totus deinde ero in expoliendo praeclara Phrynichi opere MS. *Σοφιστικῆ προπαρασκευῆ*, cui alia etiam quantivis pretii accedent, ex *Codd. MSS. Bibliothecae Regiae* deprompta. Sed quando Tuam in *Lucianum Epistolam criticam* videbimus? Dedit mihi

hoc negotii Tui studiosissimus Hemsterhusius, ut Tibi aurem vellerem. De Bachio nostro diu est, quod nihil acceperim. Vellem, magnum aliquod et duraturam ingenii sui conderet monumentum. Non poterit eius studium melius collocari, quam in Xenophontis Operibus omnibus ea cura et accuratione, qua digna sunt, edendis. Cui editioni insigne decus conciliarent Codicum Florentini et Parisiensis Collationes, quae nuper, favente fortuna, in manus meas pervenerunt.

Sed paene mihi exciderat, meritas Tibi gratias agere pro pulcherrimo munere, Aristophanis Nubibus: ejus Tu Scholia vetusta ita castigasti, nihil ut fieri potuerit ingeniosius aut elegantius. Cum p. XXII. tentares *ἐκ τοῦ ὑψηλότερος Μεγαρέων*, forte gravioribus intentus, non attendebas ad duplicem vim Genitivorum apud Graecos.

Vale, Vir summe, et ad me, quam creberrime poteris, quam longissimas literas scribe. Plurimum Te salutant VV. CC. Hemsterhus. Alberti et Oudendorpius. Dab. Lugduni Batavor. d. 27. Decembr. 1753.

EPIST. VI.

IO. AUG. ERNESTI,

VIRO CELEB.

DAV. RUHNKENIUS S. P. D.

Sub ipsum meum ex Batavia discessum duas a Te literas eodem fere tempore scriptas accepi. Inprimis mihi gratus accidit Catalogus, quem adjeceras, Boernerianae bibliothecae: ex qua, quando potestatem facis, pretio, quo Tibi digni visi fuerint, hos mihi libros parabis: p. 53. Phrynichum cum MSS. Vulcanii, si sint alicujus momenti. p. 71. Grammii Observationes in Aratum. p. 68. Scholia Homeri Romae 1517. cum MS. Salmasii. Ibid. Scholia in Homerum cum notis Bongiovanni. p. 72. Nicandri Theriaca apud Aldum. Ib. Dicta Poëtarum ex Stobaeo. p. 75. Scholia in Homerum Horneji. p. 78. Phileleutheri Emend. in Menandrum. NB. editionem Cantabrigiensem. p. 86. Spicilegium Animadversionum in Philostratum. p. 102. Putschii Grammat. veteres. Grammii Observat. in Aratum et Bongiovanni Scholia in Hom. quovis pretio emi velim. Alterum enim nunquam vidi, alterum semel.

Equidem plures jam menses in Gallia haereo, et in excutiendis tum publicis, tum Monasteriorum privatorumque hominum bibliothecis multum studii consumo. Neque adhuc poenitet sumtuosum iter fecisse. Nam vere Tibi, mi Ernesti, affirmare possum, hoc iter meum, si Deus vitam concesserit, et Graecis literis et omni antiquitati mirifice profuturum. Etenim plures jam Criticos Grammaticosque veteres ex situ et pulvere extraxi, quos, si videris, Polluci

et Harpocrátiōni comparandos, Hesychio et Suidae praeferendos judicabis. Sunt in his, quos dudum vetustate absumptos credebam, v. c. Orion Thebanus et Eudemus, quorum prior *Ἑτυμολογικὸν* scripsit, posterior *Λεξικὸν Πητορικόν*. Callimachi nihil dum reperi, nisi fragmenta in Glossariis antiquis conservata, quae alio tempore Tecum communicabo. Sub futurae aetatis initium in Bataviam revertar. Neque Tibi auctor sum, ut ante mittas Callimachum Tuum. Nam qui eius curam suscipiat, scio neminem.

Quod scribis, Te, Callimacho absoluto, Xenophonti operam navaturum, dignum est negotium summo ingenio et rara eruditione Tua. Equidem non tantum excerpta Codd. quae penes me sunt, Tibi suppeditabo, sed cum editis etiam committam Cod. membranaceum, qui Leidae est, *Κυρια*. et *Ἀναβ*. Quicquid porro in Parisinis Bibliothecis est, facile pro ea, qua apud Illustres viros, Bignonium et Sallierium valeo, gratia Tibi parabo.

Sed quando videbimus novam Clavis Ciceronianae editionem? Galli etiam hunc librum avide desiderant. Ceterum miror, Librarios vestrates tam parum commercii habere cum Gallis. Certe ne unum quidem exemplar Suetonii et Taciti Tui huc perlatum est: quod moleste ferunt Academici eruditi. Capperonnerius et Bejotus, Viri Graece doctissimi, praeclaram parant Plutarchi editionem: quam in rem infinitum apparatus ex omnibus fere Europae bibliothecis congesserunt. Parisinis etiam typis cum maxime exscribitur Sophocles ex editione Johnsoni, cui Capperonnerius, me auctore, adjiciet duorum vetustissimorum Codd. collationem. Reperi hic Medicum, Falconnetum, supra quam credas, Graece do-

ctum, quem omnibus modis excito ad condendum ingenii tam praestantis monumentum. Quid agit Gunzius vester? Dabitne novam Aëtii editionem? De Trilleri Hippocrate spes omnis, credo, decolavit. Nec aegre feret, qui norit hominem loquacem, ventosum, indoctum; cui, mirum est, Gesnerum tantum tribuere.

Bachium nostrum quam officiosissime salutabis. Vale, Vir Summe, meque, quod facis, ama. Dab. Lutetiae Parisiorum. Kalend. Februar. 1755.

Literis Tuis inscribas: à l'Hôtel le Duc de Bourgogne rue de Parcheminerie à Paris.

EPIST. VII.

JO. AUG. ERNESTE,

V. C. L.

D. A. V. R U H N K E N I U S S. P. D.

Diutius, quam vellem, inter nos cessavit literarum commercium; quod cum per se suavissimum, tum bonis literis utilissimum, singulari semper coluimus diligentia. Superiore quidem anno, mense, ni fallor, Februario, Parisiis ad Te scripsi. Sed nihil ex illo tempore a Te literarum vidi. Neque tamen ideo minus saepe vel de Te, vel de Callimacho Tuo cogitavi: quod vel ex schedula subjecta cognosces. Continet autem illa varia Callimachi Fragmenta *ἀνέκδοτα*, ex libris MSS. eruta. Restant tamen paucula, alias Tecum communicanda, in MSto Apollonii Rhodii Scholiasta, cujus usuram vir doctus in Frisia cum

maxime a me impetravit. Hymnorum Callimachi Codicem Regium cum ipse Parisiis evolverem, glossas quasdam interlineares, tanquam levioris momenti, in doctissimi Capperonnerii collatione reperi omittas: quas et ipsas in schedulae fine a me restitutas videbis. Notae Tuae in Callimachum, noli dubitare, Vir Summe, quin, quo erunt longiores uberiorisque, eo futurae sint gratiores. Sed quandoquidem Luchtmannus hunc poetam duobus voluminibus concludi cupit, poteris, ut spatium lucreris, Vulcanii, Annae Fabri et Spanhemii Fragmenta cum Bentlejanis in unum corpus conflare. Festimonia etiam de Callimacho aliter disponenda sunt, inepte a Graevio digesta. De Epigrammatum et Fragmentorum versione Latina quid Tibi videtur? Negat Hemsterhusius illam Bentlejo deberi. Quid porro censes de Epigrammate, *Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν* etc. Hoc idem Vir egregius insulsum recentioris poetae lusum credit. Sed Hemsterhusianae conjecturae alias fortasse Tecum communicabuntur. Callimacho exposito, si Xenophonti studium Tuum dicare constitueris, quaeso, me in hujus laboris societatem admittas. Debet elegantissimus scriptor nonnulla ingenio nostro: sed multo plura libris, quos consulimus, manu exaratis. Equidem totus sum cum in ornanda Phrynichi *Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ*, tum in paranda Scholiorum Platoniorum, nuper a me ex bibliothecarum latebris protractorum, editione. Noli quaerere, an vetustate et eruditione commendentur. Si ab Aristophanis et Apollonii Criticis discesseris, non est, quod cum illis ullo modo comparari possit. Vix fidem inveniet, tam egregium antiquitatis monumentum tamdiu latere potuisse in illa bibliotheca, cui Budaeus, Casaubonus et Rigaltius olim praefuerunt.

Vellem, commendatione Tua, mi Ernesti, Guelpherbyti notitiam contrahere possem cum viro quodam Graecis literis exulto. Est enim in illa bibliotheca unus alterve Codex, cujus mihi opus est Variantibus. Qua de re, nisi grave est, facies me certiolem. Salutatur Te Hemsterhusius, et tum Callimachum Tuum, tum Epistolam Criticam, quam olim in Lucianum scribere promisisti, cupide mecum exspectat. Vale, mi amicissime Ernesti, meque, ut amas, ama. Dab. Leidae. d. 28. April. 1756.

EPIST. VIII.

V I R O S U M M O ,

I. A. ERNESTO

D. RUHNKENIUS S. P. D.

De honorum incrementis, quae in patria Tua capis, Tibi etiam atque etiam gratulor. Illud tantum vereor, ne novi, qui hinc nascuntur, labores, Tibi Callimachi hoc anno absolvendi facultatem eripiant. Interea Spanhemianus Commentarius prelo subjicietur. De Epigr. et Fragm. versione non aliam Hemsterh. habet dubitandi causam, quam quod multis locis indigna est Bentlejo, nec accommodata ad certissimas, quas in textum recepit, emendationes. Idem de jungendis aliorum fragmentis cum Bentlejanis mecum sentit; nec repetendas esse censet Voetii notas, futes certe et perineptas. Frischlini Annotationes quamquam et ipsae hanc literarum lucem vix ferre possunt, ideo tamen, nisi Tu aliter jubeas, sunt iterandae, quod passim a Spanhemio aliisque

ad partes vocantur. Tantum igitur spatii cum Tibi, mi Ernesti, tributum sit, indulge ingenii Tui ubertati, sic ut non solum de Callimacho, sed de omnibus Graeciae veteris scriptoribus praeclare mereare: indulge etiam aureae, qua polles, eloquentiae, ut alii hinc in posterum eleganter commentandi exemplum sumant. Scribant breves notulas, quibus curta domi supellex est. A Te, quem antiquitatem omnem capitali ingenio complexum scimus, non nisi Excursus, quales in Suetonium dedisti, exspectamus. Pergratum mihi feceris, si, ex occasione, cultissimis Homeridarum hymnis medicinam afferas. Equidem dudum illorum editionem meditor. Sed omnium lectionum monstris me haud parem sentio perdomandis.

Quicquid reliqui erat penes me Fragmentorum Callimachiorum, in schedula subjecta reperies. Plura fortasse suppeditabit Apollonii Dyscoli Grammatica inedita; cujus adhuc dimidia tantum parte fruor. Brevi tamen, quod restat, Parisiis ad me perveniet.

Literis, quas ad Cl. Heusingerum dedi, Tuas adjungas, meque ipsi de meliore nota commendes. Mirifice gaudeo, hominem Graece doctum in illa urbe reperiri. Habet enim bibliotheca Ducis multos insignesque Codices, in his etiam, ni fallor, Xenophontem: quem ut conferri jubeas, Tibi magnopere auctor sum. Wetstenius, qui Amstelodamo Leidam habitatum concessit, non videtur alienus ab imprimendo Xenophonte, Tuis curis perpolito. Albertus noster pristinam sanitatem recuperat, Teque salutat. Hemsterhusius etiam Tibi salutem impertit. Is parum contentus juvenilibus in Pollucem curis, ingentem in hunc Grammaticum scripsit Commentarium, separatim edendum, in quem omnes eruditionis suae thesauros profudit. Cui etsi nihil ad perfectionem absolutionemque deest, tamen is manum de tabula

tollere nescit. Iuvenis Frisius Gisbertus Koen novam parat editionem Corinthi, vel Gregorii potius, de Dialectis. Kappii bibliotheca si publice vendatur, quovis pretio comparabis Lennepio V. C. Phalaridis Variantes, olim ipsi a possessore negatas. Munusculis, quibus me beasti, nihil mihi accidere potuit gratius: Brevi, ut spero, leve *ἀντίδοτον* a nobis habebis. Batavi tandem cogitant de me in lucem protrahendo: qua de re plura scribam sequentibus literis. Bachium V. C. meo nomine, nisi grave est, saluta, et literas ad me crebrius, fac, mittas. Hoc nihil mihi erit jucundius. Vale. Dab. d. 24. Iunii Leidae. 1756.

EPIST. IX.

V I R O S U M M O,

IO. AUG. ERNESTO

DAV. RUHNKENIUS S. P. D.

Magnum, mihi crede, dolorem capio ex rebus adversis, quibus Saxonia cum maxime conflictatur, et intimis saepe sensibus angor, vel de Te cogitans, vel de Rittero nostro. Nec Tibi unquam vitio verterim, si hoc tali tempore, non dicam Callimachi, sed mei etiam sit memoria a Te abjecta. Sed cum nulla res aequae sollicita sit atque amor, facile Tibi est ad existimandum, quanta cupiditate flagrem aliquid de Te rebusque Tuis audiendi. Cui desiderio meo si vel tribus verbis satisfeceris, maximo me a Te beneficio affectum existimabo.

Obtigit enim tandem vitae meae studiisque portus maxime tranquillus et optatus. Namque mense proxime elapso Illustrissimi Academiae Leidensis Curatores, Hemsterhusii commendatione adducti, me publicum Graecarum literarum Praelectorem (Germani Professorem extraordinarium dicunt) proposito satis luculento stipendio, crearunt. Cessit igitur mihi summus magister, ob aetatem ingraescentem, Graecae linguae docendae provinciam: historiae enarrationem sibi servavit.

Spanhemianum Commentarium operae prope totum exscripsere. Ultimam, quam vocant, revisionem legens, infinitos errores sustuli, a superioribus operis, Spanhemii manum minus assecutis, temere invectos. Vel sic tamen restant aliquot loci, ex quibus nullum idoneum sensum elicias. Integrae enim periodi loco suo turbatae videntur.

Heusingerus, cujus amicitiam literis humanissime scriptis ambieram, cui Tu etiam me de meliori nota commendaras, nihil dum mihi respondere dignatus est. Cupio scire, quid de eo tam male meritus sim, ut ne tralatitio quidem honore me dignum putet. Amico utitur Fischero, ex quo Tibi facile erit silentii causam indagare.

Plura scribam, si literas Tuas accepero. Interim vale, Vir eximie animoque meo carissime, et Bachium nostrum meo nomine saluta. Dab. Lugduni Batavorum d. 8. Mart. 1757.

EPIST. X.

V I R O S U M M O,

IO. AUG. ERNESTI

D A V. R U H N K E N I U S, S. P. D.

Plane nescio, quibus verbis Tibi gratias agam, aut quomodo satis digne laudem munera, quae humanissime ad me misisti. Quanta in illis est verae et solidae doctrinae copia et varietas! Perfecto vix quisquam hodie in una eruditionis parte tantum eminent, quantum Tu in omnibus. Commentatione ad Callimachi Epigramma nihil in hoc genere vidi elegantius. Utinam omnes Callimachi locos, qui aliqua difficultate laborent, tam fuse illustrares! Nam ut longas aliorum notas plerumque respuo, sic Tuarum notarum longissimam quamque optimam judico. Nihil igitur causae est, quare proclusionem, quam dixi, in editione Callimachi ipsa contrahere et in compendium mittere constitueris. Satis Tibi ad commentandum spatii erit, Frischlini et Voëtii nugis abjectis. Praeterea varios illos Indices, qui bis terve eandem rem exhibent, in duos, alterum verborum, alterum rerum, conflare, et Spanhemiano Commentario subicere constituimus. Quo facto rursus plurimum spatii lucraberis. Bentlejanas notas, cave, textui subicias. Sunt enim jam in alterum volumen a me rejectae. Sed ut de Epigrammate illo verbum addam, nondum a Te persanatum videtur. Nam ὄχα, quod restituis, nimis rarum est, nec usquam, nisi apud Homerum cum superlativo ἄριστος, reperitur. Felicior hora fortasse Tibi, quod probabilius sit, suppeditabit. Ad Bentleji conjecturam, σύντρονος

ἀγρουπνία, conferas, licet, Nilum Epist. XXXIV. p. 57. ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἄψαι λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφαλίων, καὶ ἀγρουπνίας συντόνου. Bentl. Fragm. XI. videtur augeri posse versiculo e Luciano Amor. T. II. p. 451. Sed eundem versum cum alio pentametro laudat Plato in Lyside p. 503. Tu videris.

Dissertationes in Iosephum, quas praeclare instituisti, quaeso, quam primum absolvas, et postea illas, si ita visum fuerit, uno volumine conclusas, in Belgarum nostrorum gratiam, separatim edas.

Initia Tua Rhetorices multis scholarum magistris in hac regione commendavi; qui se insignem inde fructum cepisse uno ore fatentur. Verum iidem vehementer cupiunt, caput de Elegantia luculentius uberiusque a Te tractari. Sic enim juvenus in posterum carere posset futili Heineccii de stilo libello.

De conferenda prima Callimachi editione, quae est penes doctiss. Askew, nondum evanuit spes omnis. Sed hac de re Ampliss. Meermannus brevi ad Te scribet.

Abreschius a Graecis scriptoribus obscurandis se ad Latinos convertit. Brevi enim edet Nonium Marcellum. Io. Schraderus, juvenis sagacissimus et tritus Latinorum poetarum lectione, Animadversionum libros prelo subjecit.

Fasciculum, quem nuper ad Te dimisi, spero Te jam accepisse. Vale, vir amicissime, meque, ut amas, ama. Plurimam Tibi salutem impertit Hemsterhusius noster. Tu meo nomine salutabis elegantissimum Bachium. Dab. Lugduni Batavorum. d. 14. Sept. 1757.

EPIST. XI.

V I R O M A G N O,

IO. AUG. ERNESTI

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Mirifice gaudeo, partem Tuarum in Callimachum Animadversionum Brevis ad nos perventuram. Quas quidem tanta cupiditate, quanta nullum unquam librum alias, devorabo. Iam gestit animus illarum se pascere ubertate et elegantia. ἔστρεφον nunc Tecum retinendum censeo in Fragm. 129. Sed conjectura Tua in secundo versu Epigr. 49. minus placebat Hemsterhusio. Quid Salmasius tentarit, ex schedula adjecta cognosces. Felicius coniecisti in ejusdem Epigr. v. 7. ἄνος enim a vero parum abest. Ipsum verum acute vidit Juvenis eruditissimus, Io. Piersonus, qui mihi dudum scripsit, sibi emendandum videri: "Εὐδ' αἰμὴν κ' ἀκεστὺς ἀφειδέα etc. quo etiam Codicis Salmasiani vestigia ducunt. ἀκεστὺς scripsit, ut ἀσπαστὺς apud Suidam, (quod inter fragmenta referes) γελαστὺς, οἰστευτὺς, et alia, de quibus notavi Epist. Crit. II. p. 42. Epigramma 33. ut saepe solet, expressit Aristaeonetus L. II. ep. 16. quod a nupero ejus Commentatore non est observatum. In Fragmento, quod Ep. Crit. II. p. 42. tractavi, nunc legere malim:

— Μοῦσαι νιν εἰς ἐπὶ γούνασι τυννὸν ἔθεντο.

Hesychius: Τυννός. μικρός, τηλικούτος. Eadem opera emendabis Suidam: Ἐκ τιτυνῶν. ἐκ μικρᾶς ἡλικίας. Portus, probante Kustero, corrigit, ἐκ τυτθῶν. Sed reponenda est forma Dorica, Ἐκ τυννῶν.

Ceterum quae Gesnerus ad Te de Callimachi fragmentis scripsit, a jocante potius, quam a serio

loquente profecta esse videntur. Itaque hac ratione non nimis confiderem. Equidem Callimachi Fragmenta eo diligentius tractanda existimo, quo plura iis insunt singularia, nec alibi facile reperiunda. Nam qui plura in Graeca lingua hoc poeta novarit, novi neminem. Neque omnia tam obscura et incerta sunt, quam initio obiter lecta videntur. Memini me aliquando hoc Callimachi fragmentum ex Orionis Thebani Etymologico MS. Tecum communicare: *Χεῶν καὶ χεῖα, ὁ φωλεός. — καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ὁ Καλλίμαχος.*

Οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς σοφίαι ὄλωσ' ἀνυχνήν.

Ne Sphingis quidem aenigma magis obscurum esse potest, quam hic versus. Atqui pignore certare paratus sum, me ipsam Callimachi manum restituisse:

Οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς ὄφρις ἀτολὸς ἀνυσχών.

Adposite Cicero in Vatin. cap. 2. *Repente enim te, tanquam serpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis cervicibus, intulisti.* Iam non vacat Nicandrum evolvere, ubi loci plures sunt simillimi.

Editionis principis Collationem recte ad Te spero esse perlatam. Sed vereor, ne pro thesauro carbones. Variantes quin accurate enotatae sint, non est quod dubites. Petieram enim et ab Askeo et Gally, ut vel levissima quaeque exciperent.

Bongiovanni in Iliadem Scholia forte ad Meermannum nostrum aut alium misisti. Ego certe nunquam illa oculis usurpavi. De Libanii Orationibus multum Te amo. Sed Tu, velim, mihi indices libros, quos Tibi illorum loco mittam. Alia enim conditione nihil a Te accipere constitui.

In pauculis Ioannis Grammii libellis, qui ad notitiam meam pervenerint, rectam et probum in literis nostris iudicium, eximiamque Graecae linguae scientiam admīror. Quodsi mihi vel ex Tua vel ex amicorum Tuorum bibliothecis omnia ejus opuscula suppeditarentur, illa Batavis typis descripta, oblivioni eriperem. Quicumque vero vel Dissertatiunculam mihi suggesserit, illi operum nitide recusorum exemplar cum gratiarum actione donabitur.

Discipulum quendam Tuum, Bauerum, ni fallor, aliquid in Thucydidem scripsisse, nescio ubi legi. Miror, illius libelli nullum exemplar huc esse perlatum.

Hemsterhusius, Tui supra quam credas studiosus, Te etiam atque etiam salutat. Vale, Vir Magne, meque, ut amas, ama. Dab. Lugduni Batavor. d. 19. Februar. 1758.

EPIST. XII.

V I R O M A G N O,

I O. A U G. E R N E S T I

DAVID RUHNKENIUS S. P. D.

Si quid unquam, gratum atque expectatum ad me pervenit, certe Tuae in Callimachum observationes fuerunt: in quibus legendis relegendisque plures cum Hemsterhusio dies jucundissime consumsi, ubique admirans acerrimi vim ingenii, doctrinae exquisitae ubertatem, elegantiamque scribendi. Profecto si nulum aliud ingenii Tui monumentum extaret, hae observationes solae facile nomen Tuum immortalitatis memoriae consecrarent. Neque minus, quam ego, illis excutiendis delectatus est Hemsterhusius, qui saepe mirifice laetabatur, Te quasi de compacto in eadem cum ipso incurrisse cogitandi vestigia. Quo praestantius igitur opus Tuum nobis visum fuit, eo majorem operam dandam putavimus, ut ne levissimi quidem naevi in tam pulchro corpore relinquerentur. Notulas nostras in adjectis schedulis reperies, praebituras Tibi largam, ni fallor, disputandi et Callimachum castigandi materiam. Itaque *δευτέρας προτιδας*, quibus priores observationes vel augeas, vel emendes, a Te avide exspecto; quas ego deinde locis suis diligenter accommodabo. Praestat enim illas suo loco, quam in addendis, legi. In notis Tuis ubique summa humanitate erga doctos homines usus es: erga me quidem nimia, sic ut paucorum etiam locorum, quos Tibi suggesseram, indicium mihi tribueris. Verum cum non consueverim laureolam in mustaceo quaerere, nomen meum passim delevi. Ex talibus nihil mihi

laudis vel accrescit vel decedit. Tibi vero, qui Editoris partes sustines, ne levia quidem sunt praetermittenda. Vellem, si per alia negotia Tua liceret, unum alterumve Excursum adderes, v. c. de Pelagionibus, de quibus multa dicenda supersunt. Nam ubi Tu rem aliquam latius tractare instituis, mihi quicquid est eruditorum hominum superare videris.

Expectaveram etiam literas ad me Tuas, item Libanium Giovanni, atque alia, de quibus mihi superiore anno scripseras. Quae omnia, vereor, ne in via direpta perierint. Interea dum Tu insigne animadversionum Tuarum supplementum paras, nos in Spanhemiano Commentario excudendo pergemus. Visum est mihi commodius futurum, si utriusque voluminis Indices in unum conflati Spanhemiano Commentario sive alteri volumini subjicerentur. Nec multiplicandus est numerus Indicum, ut in Graeviana editione factum. Nam tres sufficiunt, quorum primus designet ipsa verba Callimachi, secundus res, quae Variorum notis continentur, tertius denique auctores veteres vel emendatos vel illustratos. Estne aliquis inter discipulos Tuos, qui praemio, quod Luchtmani proponent, invitatus, ingratum Indicum conficiendorum laborem suscipere velit? Nostri quidem homines, quibus plerisque lauta res domi est, nimis fugiunt ejusmodi laborem.

Hemsterhusius, Tui, si quis alius, studiosus, plurimam Tibi salutem impertit. Vale, Vir Eximie, et Bachium nostrum meis verbis saluta. Dab. d. 18. Julii 1758.

Literas, quas posthac ad me dabis, non alia, quam quae per Hamburgum est, via mittas velim.

EPIST. XIII.

V I R O M A G N O,

I. A. ERNESTI

D. RUHNKENIUS S. P. D.

Cum mihi Luchtmannus significaret, se literas ad Te daturum, etsi post satis longam epistolam nuper admodum ad Te scriptam vix quicquam, quod scriberem, haberem, malui tamen undecunque scribendi argumentum arripere, quam plane nihil scribere. Codicis Vossiani collatio, qua usus es, non a me ipso, sed ab alio viro docto facta erat. Itaque ipse his diebus rursus illum Codicem ad editum textum exegi, et Variantes plures ab illo viro docto omissas vidi, quarum suo quamque loco in notis Tuis inserui. Eadem etiam opera animadverti, Vossianum plerumque convenire cum Ambrosiano secundo. Sed nollem neglecta esset quantivis pretii lectio H. in Cér. vs. 93.

— μέσφ' ἐνὶ πλευράς (sic)

Δειλαίφ' ἰρίς τε (sic) καὶ ὀστέα μούνον ἔλειφθεν.

Hinc si rescribas ἐνὶ πλευραῖς vel ἐπὶ πλευράς, non opus erit Valckenaerii nostri conjectura. In vs. 96. et ipso controverso χω' deest in Vossiano, sed spatium voci relictum. Deinde pro ἔπνεσ scribitur ἔπνε. (sic). Latet aliquid monstri in hoc versu. Est quoque observatu digna ejusdem Codicis lectio H. in Del. v. 239. nempe εἶρησ pro ἄρησ. Dudum etiam mihi suspicio injecta est, Codicem Regium a Capperonnero non satis accurate esse collatum. Ac jam poenitet, me ipsum, cum Parisiis essem, illum non contulisse. Nulla enim varietas notatur in illis lacunis;

a Te indicatis: unde Tu coniecisti, Benenatum vel Stephanum supplementa lacunarum ex illo Codice petiisse. Sed ego minime dubito, quin eaedem lacunae sint in MS. Regio, quae in ceteris. Qua de re ut certior essem, nuper amicis meis Parisinis hoc negotii dedi, ut mihi illorum locorum lectionem quam accuratissime enotarent. A Te brevi luculentum notarum Tuarum supplementum expectamus. Operae excudunt initium H. in Dianam. Vale, Vir amicissime, et, quo animo semper in me fuisti, eodem esse perge. Dab. Lugduni Batavorum d. 24. Novembr. 1758.

EPIST. XIV.

VIRO MAGNO,

L. A. E R N E S T I

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS;

Utinam multas similes a Te literas accipiam, quae quo longiores fuerunt, eo suaviores gratioresque. Propulcerrimo munere, nova Homeri editione, maximas Tibi gratias ago. Etsi per alia negotia nondum singula excutere potui, tamen quocumque oculos conicio, intelligens et acre iudicium Tuum admiror. De Vossiani Codicis Lectionibus scripsi ad Valkenarium, quas an missurus sit, nescio. Est enim paulo morosior. Vellem in editionem Tuam etiam coniecisses quicquid boni habet editio Barnesiana: quod adeo exiguum est, ut tribus quatuorve plagulis imprimi potuisset. Nunc propter paucula ista, haec quoque editio magno pretio emenda est. Minus probo Gesneri

consilium de addendo Indice Seberiano. Est ille liber satis obvius, et nuper Florentiae recusus. Cur non potius adduntur Scholia minora ad fidem editionis Lascaris et aliarum castigata? Quod me ad Homerum ornandum vocas, in eo agnosco humanitatem Tuam. Equidem certum et perpetuum, ut spero, nominis mei domicilium in Platone habebō: in quem et Scholiasten *ἀνέκδοτον* et perpetuas animadversiones separatim edam. Scholiastes ille, Aristophanis et Apollonii Interpretibus similis, multum supra vulgus Grammaticorum sapit, et tam reconditae eruditionis thesaurum affert, ut ipse Hemsterhusius fateatur, se ab ejus lectione nunquam nisi doctiorem recedere. Sed habeo multo plura quantivis pretii *ἀνέκδοτα*, quibus editis novum Graecis literis lumen oborietur. Homero absoluto, Te ad Iosephum rediturum vehementer gaudeo. Ipse Codicem Albertinum cum edito diligentissime committam: qui labor mihi jucundus futurus est cogitatione Tui. Velim tamen Iosepho ita operam naves, ut nunquam ex oculis dimittas Xenophontem. Nemo hodie est, qui melius Te Musam Atticam ornare posset. Valkenarius nuper publice scripsit, Agesilai Vitam, quae nobis omnibus adhuc in deliciis fuit, non Xenophontis esse opus, sed insulsum nugacissimi Sophistae, qui Xenophontis nomen mentiatur, commentum. Spuriam quoque judicat Apologiam Socratis, et quaecunque in Cyropaedia leguntur ad finem usque post verba *καὶ οὐτως ἐτελεύτησεν* p. 258. ed. Leunclav. quanquam de his nondum ausus est publice sententiam dicere.

De Heinio bis terve ad Te scripsi. Sed nihil responsi tuli. Roterodamenses avide expectant secundas ejus curas in Epictetum. Luchtmanni novae editionis Catulli, Tibulli, Propertii curam illi deferre cupiunt.

Brevi a Te expectamus Indices cum Praefatione. Omnia mittentur per cursorem publicum. Vecturam solvent Luchtmanni. Vale, decus nostrum, meque, ut amas, ama. Dab. Lugduni Batavorum d. 24. Iunii 1760.

In Addendis haec locum invenire poterunt:

H. in Iov.

vs. 13. Vossianus Codex habet ἐπιμίσγεται.

vs. 34. Vossian. Cod. habet κευθμόν. Ergo alium Codicem nominare voluisti.

p. 29. pro Ciceronem lege Terentium.

vs. 85. ἐμβάλλειν τινὶ τι pro dare dixit Pindarus Olymp. VII. 79. nec quicquam habet insolens.

H. in Dian.

vs. 25. γυλιῶν confirmare potuisses ex Maximo περὶ ἀρχῶν vs. 156. et 240.

H. in L. P.

v. 17. Puto omnes veteres edd. et Codices habere κάτοπτρον.

H. in Cer.

vs. 103. Βόσκη λαβών. Miror Te sequi veterem versionem, quam recte explosit Spanhemius.

p. 322. in textu legendum: ἐπ' ἔσσομένοιαιεν.

Frischlini et Voetii notas omnes ex hac editione eiecimus, Te, credo, haud invito.

Prodiit his diebus Claudianus P. Burmanni cum praefatione P. Burmanni Secundi, in qua rursus misere vapulat Saxius. Nec prius Archilochus Amstelodamensis satirae scribendae finem faciet, quam Lycamben Ultrajectinum ad restim adegerit.

EPIST. XV.

CELEBERRIMO VIRO

I. A. E R N E S T I

S. P. D.

I. R. E R N Ū T.

Non negligentia, sed consilio factum est, Vir clarissime! quod tam diu a me non fueris salutatus. Nam etsi multa Tua in me extent et maxima beneficia, quorum, ut gratum meum animum testarer, primo quoque tempore per litteras memoria fuisset revocanda: tamen tempori Tuo, quod Tibi quam plurimum superesse in publica commoda vellem, parcendum esse duxi, nec Te gravioribus intentum inani rerum mearum commemoratione fatigandum: ni possem aliquid attentione Tua dignius legendum Tibi offerre. Itaque quae ad iter meum pertinent, et quae inde ab eo tempore mecum gesta sunt, velim ex Cl. Reiskio intelligas, ad quem ante 4 vel 5 hebd. hac de re scripsi, litterae autem malo fato, cum perlatae diu credidissem, nuper mihi fuerunt redditae: eas nunc Tua fretus humanitate, et, quod inter vos est, commercio, una cum hac epistola ad Te mitto, ne idem fatum denuo experiantur. *)

Magno usui mihi fuit, cum Hamburgi essem, Tua apud Cl. Reimarum et Schaffshausium commendatio. Utinam et mihi daretur occasio, qua meam erga Te voluntatem, qualis sit, demonstrare possem: animus certe non deest, qui de Te bene mereri vehementer cupit.

Cum nuper apud Cel. Valkenaerium essem, qui per 5 dies, quibus Franequerae fui, me nunquam,

---

*) Leguntur in Sylloge Epistolarum post Reiskii Vitam p. 539. sqq. SCHAEFER.

ut ita dicam, a latere suo dimisit, magnus fuit inter nos et fere unicus de Te sermo. Narrabam de Callimacho, quem ad prelum paras. Optat ille, ut quam primum id fieri possit hanc Tuam fidem exsolvas. Multam et ipse operam inde ab longo tempore in Callimacho collocavit, cujus maxima pars in dubiis lectionibus restituendis versatur. Petii quidem Tuo nomine, ut Tecum, quicquid hujus laboris esset, communicet: sed impetrare non potui; quod praerogative satis tumultuarie ad juvandam solum memoriam in schedas conjecta esse diceret, nec haberet quicquam in hac re elaborati. Ait tamen, si gratum Tibi id fore intellexerit, per litteras Tecum de quibusdam Callimachi vexatioribus locis esse acturum: non ut ipse, quum Tu eum auctorem es editurus, in scena compareat publice; sed ut ansam praebeat meditationi Tuae eique quodam modo subserviat. En specimen, quod ut ad Te mitterem, potestatem mihi fecit Vir Clarissimus.

Inter Epigrammata N. 35. Ed. Graev. quod incipit: *Ἡμῶν μὲν* etc. ultimi duo versus:

*οὐκ ἴσον ἔφη σον, ἔκεισε γὰρ ὁ λιθολευστος
κεινη και δυσερωσ οἶδ' ὅτι που στρεφεται.*

plane nullum sensum fundunt et procul dubio corrupti sunt. Cl. Valkenarius ad versus maxime Latinos respiciens in notis citatos, quibus Graeca imitari studuit Q. Catulus, hanc tentat emendationem:

*οὐκ εἰς Εὐξίθεον, κακεισε γὰρ ἡ λιθολευστος
τεινει, και δυσερωσ οἶδ' ὅτ' ἐπιστρεφεται.*

Nomen Euxithei frequens. Si tamen aliud substituendum mavelis, non valde se dicit repugnaturum.

In Benti. Fragm. Callim. N. 145. quinque sunt versus spurii. Clemens nempe Alex. ad quem provocatur, haec omnia descripsit ex Aristobulo, cujus

fragmentum exhibet Euseb. Praep. Ev. l. 13. ed. Vigerii pag. 663. ad 668. Ibi pag. ult. Lino versus isti tribuuntur, multo convenientius. Neque enim ausus fuit Callimacho tribuere, cujus carmina in aula Ptolemaei fuerunt notissima: cum finxit istos omnes falsarius Iudaeus, sicut confinxit Homericos, qui ibidem prostant. Ex Hesiodeis unus tantum est genuinus.

En. tandem aliud fragm. Callim. de quo quid sentias aut quo referas, ex Te scire cupit Cl. Valken. Tryphon *περι τροπων* nondum editus in Cod. Lugd. B. ad *allegoriam* citat haec Callimachi ἐν *Ἰαμβοις*. — το πυρ ὄπερ ἀνεκαυσας, πολλην προσακεχρηκε φλογα. ἴσχε δε δρομον μαργουντος ἰππου. Et subjungit: ταυτα γαρ οὐ κυριως εἴρηται, οὐ πυρος, οὐδε ἰπποδρομιας ἐστι λογος· ἀλλ' ὡσπερ αἰδουμενος ἐκδηλων ἠλεγξε την ὑπερβολην της θρασυτητος.

Sunt et alia praeter haec, quae singulari prorsus humanitate mecum communicavit Celeberrimus vir, in Callim. observata. Sed quia non statim notavi mihi, jam non succurrunt. Dabit tamen ipse melius, si ad eum scripseris, intelligatque Tibi haec non displicuisse. Mihi quidem sufficit, esse in hoc forte aliquid, ex quo studium meum erga Te adpareat. Si alia in re, dum apud Belgas sum, uti me potes, impera. Medio futuri mensis, si Deo ita plaueverit, Amstelodamum proficisci constitui. Inde et reliquas Batavorum urbes perlustrandi dabitur occasio. Quare si quid Tibi est in ea parte terrarum negotii, curabo quam diligentissime. Vale, Vir Celeberrime, mihi que ut coepisti favere perge.

Dabam Groningae d. 8. Iul. 1752.

Mou adresse: logé chés M. le Prof. Engelhard à Groningue.

E P I S T. XVI.

VIRO CELEBERRIMO

I O. A U G. E R N E S T I

S. D. P.

L. C. VALCKENAER.

Bene sit Ernstio, qui Tuam mihi benevolentiam sic paraverit, eas ut ad me dares Literas humanitatis plenas, quibus nihil accidere poterat huic homini iucundius; sed illud Ernstium scripsisse nolueram, libenter me meam de vexatioribus Callimachi locis sententiam ad Te perscripturum: dantur enim non pauca, quibus illuminandis ego quidem prorsus impar, si quem alium, Te solum idoneum iudico. Gratulor Callimacho, quem Tu, Virorum praestantissime, Tibi sumseris expoliendum. meas animadversiones, quas Tecum communicari benigne petis, exspectare quaeso noli. Tentamina quaedam Critica libenter ad Te perscribam, ea lege, ut si quid his insit, quod et verum videatur, et Tibi forte nondum in mentem venerit, his, quando commodum erit, utaris tanquam Tuis; reliquis, quae minus probantur, reiectis, et ne memoratis quidem. Si quid etiam fragmentorum est in schedis, quod a Bentlejo sit praetermissum, colligam aliquando Tecumque communicabo; sed hoc, quidquid est, erit non magni sanequam momenti. Id unum satis insigne, quod e Tryphone memoravit Ernstius. Ecce Tibi locum integrum Tryphonis e libello *περὶ τρόπων* in MS. Leid. nondum edito. *Ἀλληγορία ἐστὶ φράσις, ἕτερον μὲν τι δηλοῦσα, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστῶσα.*

τότε δὲ καταχρῶνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἢ δι' εὐλάβειαν ἢ δι' αἰσχύνην οὐ δύνανται φανερώς ἀπαγγεῖλαι. ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν ἰάμβοις, τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε φλόγα. ἴσχε δὲ δρόμον μαργούντος ἵππου. ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται· οὐ πυρὸς οὐδὲ ἱπποδρομίας ἐστὶ λόγος, ἀλλ' αἰδούμενος ἐκδηλῶν ἤλεγξε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος: — Modulus et sensus inerunt sic collocatis:

Τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας,

πολλὴν πρόσω κέχρηκε

φλόγ', ἴσχε δ' ἵππου (τοῦτο) μαργούντος δρόμον.

Tu vide, quaeso, num sincerum sit κέχρηκε.

Huic succedat aliud fragm. quod Callimacheum videbitur, si recte iudicas apud Athen. III. p. 73. E. pro *Καὶ Λάχης* a me positum *Καλλίμαχος*.

Ὡς δ' ὅτ' ἀέξεται σικυὸς δροσερῶ ἐνὶ χώρῳ.

In Epigramm. XLIII. plane Tecum sentio Codicum scripturam: *Οὐκ εἰς τὸν Κήρυκτον*; anteponendam fallaci coniecturae, *Οὐκ εἰς Εὐξίθεον*; κακεῖσε γὰρ ἢ λιθόλευστος *Τείνει*. Postremum hoc nitabatur istis Q. Catuli apud Gell. XIX, IX. credo, ut solet, ad Theotimum Devenit. sic est: perfugium illud habet: sicut ultimum ἐπιστρέφεται, Lucianeis, quae designas. Haec ut incertissima sint, non tamen dubitabis, quin Epigr. XXXVI. vocem *λεοντάγχωνε* minime Graecam recte correxerim, legendo:

Τίν με, λεόνταγχ', ὦδε, σνοκτόνε, φήγιον ὄζον
Θῆκε.

Tibi me hic posuit. τίν με ὦδε θῆκε: Epigr. XXXV. τίν τὸδ' ἄγαλμα — εἶσατο τῆδε. Epigr. LI. ὦδ' ἔθετο. Theocrit. Epigr. XVII, 4. Τίν ὦδ' ἀνέθηκον et alibi saepius.

Sed nunc quidem missis Epigrammatis fragmina quaedam attingam.

Fragm. XI et XII ad molles elegos potius pertinuisse videantur quam ad obscurum opus *Αἰτίων*. Eorum alterum ille Noster ex Apollonio bene restituit, alterum adhuc insidet menda: nam *ἄλειφα ῥέει* ferri nequit. Corrigendum *ἄλειφαρ ἔοι*. Suspiciari licet, olim in Elegis lectum:

[*Υγρὸν*] *ἐπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφαρ ἔοι*.
sit mihi caput semper unguento delibutum. Homerum imitatus, *ὕγρὸν ἄλειφαρ* dixit Theocrit. XVIII, 45. De his si dubitas, inter incerti loci fragmenta plura sunt, de quibus vix possit dubitari, quin sint ex Elegiarum libris repetita. Tale certe videtur Fragn. CVI. in cuius secundo versu vide num mea verisimilis sit correctio, legentis:

Ξάνθε, σὺν εὐόδοις ἄβρα λίπη στεφάνοις.
 ut Elegiam inscripserit amico *Χάνθο*, mollia autem unguenta dixerit *ἄβρα λίπη*. Callim. h. Apoll. v. 39. *Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάξουσιν ἔθειραι*. Eodem pertinent meo quidem iudicio Fragmenta Bentlejana CVII. CIX. CXI. CXXI. CXXVI. CXXVII. CXL. CLXV. *Μηδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν*. His etiam insunt nodi Te digni vindice, imprimis fragmentis CVII et CXXI. de hoc loco quid censeas, si quando cognovero, coniecturam quoque periclitabor. In Fragn. CXI mutilo iuverit forte possuisse v. 1. *Εὐτ' ἀνέμων* ..... deinceps autem:

*Τρίσμαχαρ, (εἰ παύρων ὄλβιός ἐστι μέτα)
 Ναυτιλῆς ὃς νῆϊν ἔχει βίον.*

Quum tempestas agitat mare, Beatus ille (si paucis esse possit contentus) Qui etc. Bentlejus, quod mireris, ad Elegos unicum tantum retulit e Stobaeo Fragn. LXVII. in cuius secundo versu MS. Cod.

Etymologi Leid. praefert *μοῖραν ἀφῆκε μίαν*, quod forte vulgato non postpones. Versu tertio legi malim:

Ἡ ὅτ' ἦν εἰς ἄνδρα συνέμπορον, ἧ ὅτε κωφαῖς —
vel quum adierit eadem expertum mala. Sic interpretor Callimachi *συνέμπορον*. Aeschyl. Pers. v. 600. *κακῶν μὲν ὅστις ἔμπορος κωραῖ*. quod frustra tentabat Stanlejus. Cydippen utique sine controversia Bentlejus ad Elegos referre potuerat; ad *Hecalen* autem, nobile poëma, multo etiam plura, si historiae sibi notae ductum Vir Summus sequi voluisset.

Sed in illis etiam, quae non cadunt in dubitationem, ut fit, eius aciem effugerunt minuta quaedam.

In Fragm. XLI. adest, quod ille subaudiendum putabat:

— *τιον δέ ἐ πάντες ὀδῖται Ἡρα φιλοξενίης* —
hospitalitatis gratia. ἦρα id est χάριν, ἔκητι φιλοξενίης. Hesychius: *Ἡρα — χάριν*. Dosiades in Ara secunda: *ἦρ' ἀρδίων, propter tela*.

Fragm. XLVII. — *ὥς ποτε λύχνου Δαιομένου*] Quod Scholiastes habet Arati, *εὐτ' ἂν λύχνου*, leviter mutatum, veram, ut puto, lectionem praebebit: *εὐθ' ἅμα λύχνῳ Δαιομένῳ*. — Theocrit. Eid. XXIV; 51. *λύχνοις ἅμα δαιομένοισι*. Callimacho quoque frequentatur *εὐτε, quum*, quod h. in Lav. Pall. v. 60. infelici conatu tentabat interpretes non optimus Ez. Spanhemius.

Fragm. XLVIII. nomen praebet Proserpinae *Ἀηϊώνην*, ne Tibi quidem, Eruditissime Vir, uspiam lectum: litera duntaxat una transposita corrigendum: *Ἀηοῖνην*. Cereris, *Ἀηοῦς*, filia dicta fuit *Ἀηοῖς* et *Ἀηοῖνῃ*, pro ratione patronymicorum. Nosti qui vocarint *Deoïda*, *Deoïnen*, ut Heroïnen dixerat Callim. Memorantur *Ἔκεανῆν* (Callim. h. Dian.

v. 15. 62.) Ἀδρηατίνη, Εὐηνίνη, (Hom. II. E, 412. I, 553.) Θεϊαντίνη (Maxim. περὶ καταρχῶν v. 191. 271.) Cleobuline, Nereine, Neptunine. Venuste Bentlejus versu 2. corrigit χωρι διατμήγουσι pro χωρίον, hac parte diversus a Scaligero, qui in margine exemplaris Pindari, quod Leidae servatur, posuerat χωρον ἀποτμήγουσι. Scin' quid mihi venerit in mentem? scribendum esse:

Οἷ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἡλίοιο
 Ὠρον ἀποτμήγουσι, καὶ εὐποδα Δηωίνην
 Ἀρτέμιδος.

Si Grammaticos statuas huic nomini praefixisse suum X, manifestum erit, unde fluxerit χωρίον. Plutarch. de Is. et Osir. p. 31. ἐνιοί φασιν, καὶ τὸν Ἀρουήριν — καλεῖσθαι μὲν πρεσβύτερον Ὠρον ὑπὸ Αἰγυπτίων, Ἀπόλλωνα δὲ ὑπὸ Ἑλλήνων. Eusebius Praepar. Evangel. III. p. 96. C. γινέσθω αὐτοῖς ὁ ἥλιος ποτὲ μὲν Ἀπόλλων καὶ πάλιν Ὠρος — ὡσπερ καὶ ἡ σελήνη ἢ Ἰσις ἢ Ἀρτεμις. Porphyrius apud Eumdem p. 113. A. ὁ ἥλιος Ὠρος κατὰ τοῦτο κέκληται. et Apollo de se ipso p. 125. D.

Ἥλιος, Ὠρος, Ὀσιρις, Ἀναξ, Διόνυσος, Ἀπόλλων. Eustath. in II. Δ p. 352, 26. conferatur. Versus e Theophili Pancratiaste apud Athen. X. p. 417. B. sic restituendus est:

Κοτύλας. Β. Ἀπολλον Ὠρε καὶ Σαβάζε.

ibi vulgatur Ἀπολλόδωρε καὶ Σα. Casaubon. Anim. p. 712. scribi, inquit, potest Ἀπολλον, Διόνυσε καὶ Σαβάζε. Sed quaerendum aliud moneo, quod proprius veritatem accedat: monenti, mi fallor, obtemperatum. Sed haec, fateor, modum excedunt.

Fragm. LI. Etymologicon Leidense MS. praefert:

Δινομένην περὶ βουσίᾳ ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλωα.

Suidae locum ad ista quoque comparavit Is. Vossius in Hesych. T. I. p. 349. n. 17. Hic a Ruhnkenio Nostro diversum sentiebam, sed Elegantissimo juveni nolim obniti.

Fragm. LII. versu videtur posse locupletari:

*Ἠνίκα ἂν ἀνθρώποισι κατ' ἡέρα ταῦτα φανεῖη,
Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν,
Ἐσπέριον φιλέουσιν, ἅτ' ἄρ' στυγέουσιν Ἐῶνον.*

ex Olympiodoro, cui Callimachus dicitur λέγων ἐν Ἐκάλῃ, ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα, Αὐτοὶ μὲν φ. — κατ' ἡέρα Callimacheum est, de stellis positum h. in Del. v. 175. Ἠνίκα πλεῖστα κατ' ἡέρα βουκολέονται. Nisi dedisset Olympiodorus ταῦτα, hic forte poni posset λύχνα φανεῖη, quod ex Etymologo Bentlejus excitavit Fragm. CCLV. — V. 3. ἅτ' ἄρ' στυγέουσιν habet Eustathius (in cujus loco Bentlej. vulgavit alterum) praeter Tzetzen. Gregor. tamen Nazianz. hunc locum imitatus Carm. III. v. 575.

Τὴν ἄλλοι φιλέουσιν, ἀπέστυγεν ἄλλος αὐτμὴν.

Haec si Tibi non penitus displicuerint, ejusdem generis plura perscripsisse minime pigebit.

Euripidis Phoenissas tum e Codd. MSS. tum vel imprimis e Veterum citationibus sumseram illustrandas, in usum Auditorii potissimum. Sed libellus in multo majorem molem excrescit, quam primum destinaveram. De hac etiam opella vereor ne nimis benigne judices. Vale, Vir Eximie, meque, obsecro, inter Celeberrimi Nominis virtutumque Tuarum admiratores numera. Dabam Franquerae, ipsis Kal. Octobr. MDUCLII.

P. S. Literas Reiskio inscriptas ad ipsum deferri pro humanitate curabis. Is mihi Scholiorum in Eurip. exemplum obtulit ad Cod. MS. collatum.

EPIST. XVII.

IO. AUG. ERNESTO

VIRO EXCELLENTISSIMO

S. D.

L. C. VALCKENAER.

Tu quidem occupatissimus in istis publicae rei rerumque domesticarum turbis nihil habebas causae cur silentium excusares; ego vero, qui ad epistolam Tuam, plenam humanitatis et benevolentiae, aestate superiori cum primo Homeri Tui volumine ad me perlatam, dudum respondere debueram, causam adferre nullam possum probabilem, quam silentio meo praetexam. Tria quoque reliqua Homeri volumina jucundissima gratus accepi, et ante hos tres menses Callimachum. Ab hoc tempore Herodotus me valde tenuit exercitatum. Tandem, otium nactus animumque vacuum, Tua in Callimachum ceterorumque exigere coepi observata. His tandem iucundissime perlectis non diutius committendum censui, ut Tibi, virorum Humanissimo, prorsus inhumanus viderer, iam primum quidquid a me culpaefuit in officio tamdiu neglecto commissum, id omne Tu qua es facilitate huic homini, Magni nominis Tui studiosissimo, condonabis. Deinde oro Te, vir Praestantissime, ut hoc Tibi persuadeas, nihil evenire posse, quod meam erga Te venerationem ullo modo queat imminuere. Tandem non dubitabis, quin dona, quibus me cumulasti, Homerus et Callimachus, longe mihi acciderint jucundissima; tum quod eximiis observatis Tuis libri sunt referti, tum quod mei immerentis or-

nandi verbis elegantissimis nullam in iis Tibi sinis
 occasionem elabi. Pro tantis Tuis in me meritis
 quas possum grates ago maximas, Beneficiorum me-
 mori a Te benefactum intelliges quamprimum prae-
 la reliquerit Herodotus, quem (nisi ad Te suo no-
 mine mittere librum maluerit Editor) a me accipies
ἀντίδωρον. Principio conjecturas ferme tantum cum
 Wesselingio communicare constitueram; mutato con-
 silio scribere coepi notas in singulas pagg. nonnun-
 quam plus justo longiores, in quibus aevo Herodo-
 teo proximos inprimis ad ejus phrasin comparo.
 Operae nunc occupantur in Lib. VI. In libros 7, 8,
 vel 9, Tu si quid habes exquisitius, ut habituram
 Te confido, quod meis observatis intertextum non
 nolis, id quaeso Te mecum communica. Libenter mea
 quoque misissem si desiderasses in Callimachum ob-
 servata, qui poetam illum olim non indiligenter tra-
 ctaveram: eorum partem tum a Te tum ab amicis
 aliis in hac Tua Editione splendidissima occupatam
 vidi, *ἢ τὰς Μούσας, ὄμματι μὴ λοξῶ*. Qui pleraque
 Tua probavi, non miraberis si, ut sumus homines, in
 nonnullis paulo aliter sentiam. Quid vero vetat pau-
 cis Tecum, dum haec charta vacat, *φιλολογεῖν*.

H. in Iov. v. 34. *Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον* ut
 rarius mihi hic a Novatore positum videbatur; ut h.
 Dian. v. 70, *Δύνει ἔσω κόλπους*. *Ναοὺς ἔσω*, Eurip.
 Iphig. T. v. 470. ut *ἐς* pro *ἔσω*, pro *ἐς* adhibent *ἔσω*.

— v. 79. Tecum vitium haerere credidi in *Διὸς*, —
 vide placeatne, *ἐπεὶ γ' ἴδες οὐδὲν ἀνάκτων Θεϊότε-
 ρον*; quae Lennepii nostri fuit conjectura, ingeniose
 corrigentis h. Apoll. v. 73, *γ' ἐμὸν ἄστν Κυρήνης*.

— v. 87. Vestra, miror, magnorum virorum ju-
 dicia: *τὰ κεν ἦρι νοήση* quantilla est mutatio?

Hym. in Apoll. v. 40. scribendum arbitror *ζευ-
 γίτιδας* ut

H. in Dian. v. 15, *χορίτιδας* pro *χορήτιδας* et *ζευγήτιδας*.

— v. 28. Pace Tua, nondum displicet *Λέχρως* *ἵνα ψάψειε* barbam puella patris tangere tantum est conata: ridet Iupiter irritum conatum manus extendentis quantum extendi poterant.

— v. 136. *ἔμοι φίλος ὅστις ἀληθής*. Eurip. Hippol. v. 927. "Ὅστις τ' ἀληθής ἐστὶν ὅσπερ μὴ, φίλος. Suppl. v. 867. *φίλος τ' ἀληθής ἦν*.

— v. 166. legebam *Ἐν δέ χ.* v. 173. "*Ἡ Πιτάνη* v. 218. *Οὗ μιν ἔτι κλειτοί*, v. 263. *ὀλίγη ἐπ' ἐκόμπασε μισθῶ*.

H. in Lav. Pall.

v. 33. *πάρα* scrib. pro *πάρεστι*.

v. 34. Dudum mihi persuasi veram lectionem esse *Ἀρεστοριδᾶν*.

v. 108. placetne *ἐν μόνον εὐχόμενοι*;

H. in Cer.

v. 71. potius spurium esse, quam praecedentem, dudum Tecum senseram.

v. 94. mea quidem opinione scribendum *μοῦνον* *ἔλειφθεν* hoc tantum admisit usus: agnovit et D'Orv. p. 235. mirorque adeo etiam in hoc Carmine ter legi *μῶνος* *μῶνοι* *μόνον*. *Μοῦνος* invenitur et in reliquis Doriensium. ex *μόνος* ortum *μοῦνος* Dorice non mutabatur in *μῶνος*, ut neque *νόσος*, *νοῦσος*, in *νῶσος*. eadem est in similibus ratio, scribiturque recte in hoc Dorico hymno bis, *πουλυμέδιμνε*.

Versus isti quinque, quos nobis dedit acutissimus Bentley. fragm. CXLV. ut Callimacheos, omnes sunt a fraudatore Iudaeo, Aristobulo isto conficti, aequae ac Homericæ quatuor, unus de Hesiodicis: ex Aristobuli commentariis in leges Moysis quae illic tradit de diei

7. sanctitate transscripsit Clemens Alex. alia quoque non pauca.

Lectiones Cod. Lipsiensis, Scholia, sed Tua praesertim in Homerum observata mihi perplacuerunt. Vale, vir Celeberrime, meque Tuum ama. Dabam Franequerae. VIII. Kal. Aug. MDCCLXI.

EPIST. XVIII.

VIRO CLARISSIMO

I. O. A U G. E R N E S T O

S. P. D.

SAMUEL MUSGRAVE, ANGLUS.

Quod in omni re vel cum amicis et familiaribus transigenda exoptare solent homines, ut eos neque negotiis occupatos neque ullo modo curis aestuantes offendant, mihi ad Te scribenti, peregrino scilicet atque ignoto ad Hominem Perillustrem, non modo exoptabile sed ut arbitror plane etiam necessarium est. Nisi enim temporis opportunitas meam importunitatem quoddammodo obtexerit, video mihi et huius incepti fructum et fortasse etiam veniam periisse. Quod si liberum Te alioqui et vacuum consecutus fuero, eam spem et de humanitate Tua et de studio in Literis promovendis concepi, ut in qua re adjuvari a Te cupio de Tua voluntate minus sim dubius. Est autem huiusmodi. Edidit Librum duobus abhinc annis, Lipsiensis, ut puto, Io. Iac. Reiskius, in quo mentionem fecit Editionis cuiusdam Euripidis Operum apud Pet. Brubachium impressae, atque ex ea

locum in Supplicibus, quem mancum atque imperfectum cum Aldina, tum omnes deinceps Editiones exhibent, duobus tribusve versibus restitutis supplevit; ut magna spes sit multa depravatissimi Auctoris loca ex hoc codice emendari posse. Sed cum de eo quaerere inciperem, inveni neque extare eum vel in Bibliothecis Oxoniae instructissimis, vel in Leidensi; neque in ullo Catalogo, neque apud Fabricium, neque ab Editoribus Euripidis mentionem ejus factam. De qua re Familiaribus quibusdam meis oborta est suspicio, cum quia hujus Editionis nullum invenerant vestigium, tum vero quod versus ex ea restituti neque digni videbantur Euripide, neque ductui orationis valde accommodati, totam rem commentum esse, versusque ut fidem ei conciliarent confictos. Pudet referre suspicionem tam odiosam, tam foedam, tam indignam praesertim qua Homo Eruditus laboraret. Quare ut me nullo modo abripi ea opinione passus sum, ita vix habui quod respondere possem, coactusque sum nonnihil vel argumentis eorum, vel scrupulis tribuere. Mei saltem intererat suspicionem hanc aliquo modo vel confirmatam, vel exemptam habere, quippe qui Editionem ejus Auctoris duobus abhinc annis molitus eram, ejusque operis specimen anni jam proxime elapsi initio Oxoniae edideram, non mediocri labore ex Collatione MSS. Parisiensium emendatum; quod nescio an ad Te pervenerit; sin minus, quam primum data erit occasio, curabo transmitti. Quod restat, orandus mihi es, si id commode fieri poterit, et sine nimia Viri Eruditi offensione, ut de ea Editione quaeras, eamque oculis usurpes; ut cum Tua fide certam rem comprobataque habuero, quaeram eam diligentius; sin dilabatur quod exinde spero adjumentum, saltem ne moretur me inutilis ejus expectatio. Vale, Londini Aprilis 15°. 1757.

Vous pouvez adresser quelque Lettre, que vous
me ferez l'honneur de m'écrire

To Mr. Musgrave
to be left at Mr. Wilcox's
Bookseller in the Strand

London.

EPIST. XIX.

I O A. A U G. E R N E S T I

V I R O C L A R I S S I M O

S. P. D.

SAMUEL MUSGRAVE.

Literas Tuas cum gratas jucundasque fuisse dico, minime pro ratione voluptatis quam in iis legendis percepi dictum esse intelligas; nam et adjumentum libri veteris, de quo frigida tantum spes erat, jam mihi oblatum et prope praesens in manus traditum esse videbam; Tuamque in verbis comitatem aequioris in me vel voluntatis vel opinionis indicium esse existimabam. Quae res cum ad animum non mediocriter commovendum plane sufficerent, tamen et tertium quiddam iis, paris fere momenti, accedebat; quod scilicet eodem tempore et Tua mihi Humanitas adeo insignis perspecta est et data est occasio aliquam quoque meam diligentiam in Tuis commodis procurandis demonstrandi. Itaque quam primum potui, ASKEUM, ut ab ipso incipiam, conveni; qui mihi confirmavit se Varias Lectiones in Callimachum ideo non misisse, neque vero mittere potuisse, quod in trajectu in Angliam omnes una cum navi perie-

rant. Is porro, an Aeschylum adhuc edere cogitet, non comperi; satis persuasum habeo. nunquam editurum. Libros, quos velle Te dixisti, omnes fere apud Bibliopolam inveni; Historiae Aug. Scriptores ap. Iuntam, et Rhetorica Ciceron. ap. Ald. Anno 1521. desiderabantur; nec quidquam praeterea. Quanquam et Rhetoricorum duae Editiones Aldinae ibidem prostant; sed annis diversis, sc. a. 1514 et 1535. De Editione Orationum nonnulla dubitatio est, an ea sit quam te nolle dicis, necne. Desinit in pagina dextra vel impari; dextram dico, quae apertum librum inspicienti ad dextram est; impari, quae impari numero signatur. Ejus paginae duas tertias occupant Typi. Caeterum paginae magna pars deperdita est, ita tamen ut ab interiori parte digitus vel digitus cum dimidio (pouce et demie) vacuus et purus infra conclusionem Operis appareat; nec ullum sit istorum versuum vestigium. Tu ex hac descriptione vere fortasse de libro conjicies. Editio Rhetoricor. Philosoph. et Orat. Mediolani impressa integra est, sed Biblioepi Operam desiderat, ut mundeatur; quod resectis marginibus satis commode fieri poterit. Aristophanis Editio Venetiae ab Aegidio quodam Gormontio excusa est; magnae ut a Ruhnkenio audivi auctoritatis. Illam itaque Tibi ut reservaretur curavi. De Brubachiana Editione magis sollicitus sum ut tuto quam ut cito deferatur; quare id quoque ne, oro, negligas. Ei adjungas velim, si modo indagando invenire poteris, versionem quandam Euripidis. satis elegantem Basileae apud Rob. Winter A. D. 1541 excusam, forma 12mali; vel priorem ejus Tomum, posteriorem enim possideo. Variarum Lectionum MSSorum Euripidis, si quae ad manum sunt, omnes pergratae erunt; multoque magis, si ipse Codicem nactus, conferendi laborem suscipere volueris; modo ne

sit trium, quae primae veniunt, Tragoediarum, quarum MSSos, nisi si quis valde antiquus sit et ab editis insigniter discrepet, non magni aestimo. — De pecunia tum demum agemus, cum de perantiqua illa Orationum Editione quid Tibi visum fuerit, scripseris; scribas autem rogo quam primum poteris; cogito enim in rus sub aetatis finem. Callimachus Tuus quo in statu sit si indicaveris, gratum mihi feceris; nam plura volenti quaerere nec tempus nec charta credo suppeteret. Vale. Londini. Maji 15°.

EPIST. XX.

I O. A U G. E R N E S T I

V I R O C L A R I S S I M O

S. P. D.

SAMUEL MUSGRAVE.

Quod Tibi de antiqua Editione Ciceronis Orationum proximis literis mandavi, nempe in qua pagina, paginae vero in qua parte desineret, in eo consecutus sum fortasse, ut eam ab altera illa Editione quae in fine versus istos habet, posses vel internoscere, si diversae impressionis sit, vel cognoscere, si ejusdem: illud non item, ut inspecta quavis Editione, ilico certum haberes an ejusdem Formae esset, necne. Itaque ut mancum ab hac parte officium aliquo saltem modo integrum redderem, ex quatuor prioribus paginis descripsi infimum cujusque versiculum; eosque Oxoniam misi, conferendos cum Exemplaribus, quae in publicis Bibliothecis ibi reponuntur, ut ex hac collatione liquido scire possem, cujus Typographi et

Formae esset ea de qua tu quaesiveras. In quo spem meam exitus rei fefellit; nullibi enim inveniebatur. Cum igitur et aliis indiciis et ipsa Typorum figura revera perantiquam esse existimarem, non putavi dimittendam esse occasionem, quae mihi a Christ. Gott. Seyffert, Lipsiensi, alteram jam mensem Bibliopolae negotium Londini exercente, oblata est, totum Librorum fasciculum commode atque ut spero nullo vel levi tuo sumptu Lipsiam transmittendi. Pretium omnium ipse solvi; quod mihi, cum libuerit et commodum erit, per Tho. Wilcox, Bibliopolam meum, curabis. Assurgit autem ad 4 Libras 13 eschalinos monetae Britannicae. Isocratis primum volumen Cantabrigiae editum in eo fasciculo invenies; posterius eodem edente nuper prodiit; id ergo per Bibliopolam quemcunque facile comparare poteris. Demosthenis Tayloriani volumen aliud, diu expectatum, tandem absolutum esse non invitus, credo, audies. Perro monendus es, hunc Fasciculum non Wendlero sed Fritschio adsignatum esse. Si quid denique in fine Hippolyti mei manu exaratum inveneris, intelligas velim et raptim scriptum esse et in magna Librorum inopia, loco et a meis Libris et a Bibliothecis, quae Londini nullae sunt, remotissimo. Vale et me ama. Londini, Junii 3. 1757.

EPIST. XXI.

VIRO PRAESTANTISSIMO

I O. A U G. E R N E S T I

S. P. D.

SAMUEL MUSGRAVE.

Epistolam Tuam, humanissime scriptam, sex abhinc mensibus accepi; cui ne maturius responderem, magna negotiorum varietas quibus deinde implicitus sum, effecit. Brubachium exemplar recte mihi a Seyfferto redditum est; ut et pecunia, quam pro libris solveram; serius vero utrumque, quia me ruri degente, ad ipsum Seyffertum utique pervenerunt. Editione illa quae Brubachio tribuitur nihil unquam mirabilius, in re quidem Literaria, memini me vidisse; sive ipsum Librum spectes, sive ejus Fortunam. Quid enim insignius, quam Editionem ab exemplari Aldino fideliter, nisi ubi Errores Typographorum intercesserint, expressam uno tantum in loco discrepare, ibi vero emendationem tam eximiam exhibere; neque interim de illius Emendationis origine quidquam proditum esse. Deinde cum Fortunam ejus, delitescens tot annos, contempler, nescio annon major mihi inde admirationis causa existat; neque extricare me ullo modo, nisi hac suspicione, possum, scilicet nunquam pro Editoris consilio absolutum fuisse neque ideo in publicum editum; quae autem exempla ejus, numero perpauca, habemus, ex officinae Librariae manibus furtim evasisse. Ad novam Euripidis Editionem serio jam animum coepi advertere; eaque ut spero in-

eunte Hyeme inchoabitur; de forma et pretio, nondum mihi constitutum est. Reiskii notas in Euripidem non nisi duabus abhinc septimanis vidi; dedit in iis multa ingenii specimina, sed plura audaciae. In Anthologia nova multo felicior est. Tui Callimachi expectatione jamdudum ardeo; non modo ut admirabilis Tui ingenii contemplatione delecter, sed ut Te etiam in edendo exemplum habeam. Vale Vir Eruditissime meque ama. Londini, Maji primo 1758.

EPIST. XXII.

I O. A U G. E R N E S T I

VIRO CELEBERRIMO

S. P. D.

FR. V. OUDENDORP.

Haud levem mihi pudorem iniecit hodiernus tuarum litterarum, quas praecedentis anni mense Octobri ad me dedisti, conspectus. Illae mea memoria vel potius animo penitus exciderant. Quod tamen ne existimes, quaeso, vel negligentia vel minore, quam decet, tui observantia factum. Sed quod eo tempore, quo noster Ruhnkenius in Gallias abiturus eas mihi tradidit, domesticis, quaeque nihil cum studiis nostris commune habent, negotiis occupatissimus illas seposui, ac per continuos aliquot dies districtior de iis haud cogitavi. Sic aliis interim suborientibus rebus, et accedentibus quotidianis laboribus elapsi sunt aliquoti menses, per quos in meis scriniis jacuerunt elegantissimae Tuae, simulque amicissimae (confiteor, hu-

manissime Ernesti, et confiteri pudet) litterae. Idcirco quum mihi, aliud tamen agenti, nunc in manus inciderint, protinus calamum arripui, seram, quam nullam responsionem praestare existimans, dum meam excusationem a Te in bonam acceptum iri partem spero, precorque.

Maxime mihi placet consilium, quod de recu-
denda augendaque Latina Fabricii Bibliotheca libra-
rio Heroldo dedisti, ut varios viros doctos, qui Sym-
bolam ei rei conferre vellent, rogaret; dum te, quo
magis idoneus est nemo, universo operi praefectum
iri suspicor voveoque. Nec, quo minus in me sus-
cipiam Caesaris, Lucani, Frontini et Appuleji, for-
san et aliorum, Editionum recensionem, recusò;
sub ea tamen conditione, ut tot totius libri exemplà
recipiam, in quò Auctores Editionum Indicem com-
posuerim; et ut accurate mihi definiatur tempus, quo
Indices illi cura librario, vel tecum, quod malim,
communicandi sint. Nam ante aestatem et Acade-
micas ferias illos aggrediendi mihi non erit facultas.

Ut tuam doctissimam meae Suetonii Editionis
Recensionem in Lipsiensibus Actis ad reliquorum Im-
peratorum Vitas (quod, ni fallor, pollicitus eras) ex-
tendere velis, etiam atque etiam precor. Gratissi-
mum mihi feceris, et eruditos lectores egregie deme-
rueris. Quae impedit caussa, quo minus ad hujus
urbis vel regionis librarios venum non mittatur Graeca
ex Reitzii Editione Anthologia? In Latina digerenda
et illustranda totus nunc est noster Burmannus; quod,
credo, scies. Vale, Vir Optime, meaeque innocenti di-
lacioni, tarditative ignosce, ac mihi favere perge. Lei-
dae Kal. Aprilis MDCCLV. P. S. Frustratur me
ducitque Cl. Gorius non mittendo Florentinas MSS.
Appuleji Collationes. Si quid juris vel auctoritatis
in illum habeas, impellas eum ut fidem impleat, rogo.

E P I S T. XXIII.

VIRO CELEBERRIMO AMICISSIMOQUE

IOH. AUG. ERNESTI

S. P. D.

P E T R U S B U R M A N N U S.

Hodie demum fasciculum librorum diu expectatum me accepisse nuntio, Ernesti Celeberrime, in ipso discessus mei ex urbe articulo, dum crastino mane in villam cogito prope Leidam, ut ferias aestivas illic transigam. Hoc ipso die nummos tradidi in manus mercatoris ex praescripto literarum Sandrartii. Itaque re hac confecta gratias iterum meritissimas tibi ago pro opera mihi praeclare hic praestita, meaque officia tibi promptissime offero, si quid his in terris curatum velis. In auctione Menckeniana si qui librarios, ut puto, se mihi offerent, tibi proximis literis significabo, nisi nimia libertate tibi molestus sim. Heri ex Auctione Meadiana apud Londinenses habita accepi inter alios praeclarae et rarioris notae libros tria volumina ineditarum N. Heinsii Epistolarum, quibus multa continentur ad veterum Auctorum emendationem et varia ejus Itinera spectantia. Catalectis meis tandem operae typographicae manus admoverunt, et brevi forte iis etiam dabuntur Rhetorica ad Herennium cum ineditis Graevii notis et MSSorum Collationibus nuper mihi vindicatis. Quibusdam amicis quum hac ipsa hora mihi adhuc valedicendum sit, abrumpere cogor. Itaque vale, Ernesti Eruditissime, meque inter primos eximiae doctrinae tuae cultores numerare perge. Dabam Amstelredami d. XXII. Junii MDCCLV.

EPIST. XXIV.

VIRO CLARISSIMO ATQUE LITERATISSIMO,

ERNESTI,

elegantiorum Literarum ap. Lipsienses Prof. P.

S. P. D.

IO. IACOB. BREITINGERUS,

Ling. graec. apud Tigurinos Prof. et Canonicus Capituli Carolin.

Ex quo Tuum, Vir Clarissime, ingenium, Tuam doctrinam, Tuaque ad solidam eruditionem propagandam consilia ex publicis scriptis Te auctore editis accuratius cognovi, inde ego profecto Te tanquam hominem singulari Dei providentia ad restaurandas neglectas inter Germanos et fugientes prope elegantiores Literas natum factumque suspicere animo ac maximi facere coepi; nihilque habui prius aut antiquius, quam data quavis occasione publice privatimque testatum facere, quae sit Tua apud me existimatio et quanto-pere ea ratio, quam Tu adhuc in docendis bonis Literis sectatus es, mihi probetur: neque pauci inter disciplinae meae alumnos sunt, quibus Nomen Tuum sacrum ac venerabile est, quique in Literarum studiis non alium malint quam Te Ducem et Autorem sequi, atque iis praesidiis, quibus Tu studiosam Pupam hactenus liberaliter instructam esse voluisti, strenue ac percupide utuntur. Equidem jam aliquoties animo destinaveram prolixam meam in Te voluntatem per Literas declarare, et quo amore Te Tuaque complectar, significare; sed quotiescunque hoc agebam, protinus subiit animum cogitatio, quae hunc

impetum fregit, meque ab incepto retraxit, quasi Tu scilicet magnopere cures, quanti a me fias, aut que Tu apud Breitingerum loco habearis. Nunc vero hanc meam dubitationem precibus suis expugnavit, qui Tibi has offeret, Juvenis Ornatissimus Io. Henr. Locherus, Venerandi apud nos Theologi ac Collegae conjunctissimi Zimmermanni privignus, Politices studiosus: Hic ad vos iter ingressurus me convenit, utque sibi ad Clariss. Ernesti, quem toties tanquam singulare non tantum Lipsiensis Academiae, sed universae Germaniae literatae Decus a me laudatum meminere, commendatitias aliquas Literas concederem, quae faciliorem sibi aditum pararent, rogat: Et quamquam varia, quae me nunc ab hoc officio praestando retinerent, fueram commentus, atque etiam non obscure significassem, parum ipsi apud Te profuturam meam commendationem, utpote ab homine profectam, qui ipse prius aliqua commendatione apud Te indigeret: nihil tamen ille rogando remittere, sed multo acrius instare coepit, caussatus, fieri non posse quin Litterae meae apud eum Virum, quem ita ex animo colerem et a singulari virtute ac humanitate toties commendassem, magno sibi futurae sint adjumento. Qua ex re intelligis, Vir Clarissime, quanti mea, atque etiam Tua, referat, ut huic meae commendationi eum locum concedas, quem concedere soles illis, quae ab hominibus bene de Te meritis atque aliqua necessitudine Tibi conjunctis proficiscuntur. Et quum ipse, quem Tibi ita diligenter commendo, hac mea commendatione nihil aliud impetrare studeat, nisi ut Tui inter praecipua Lipsiae ornamenta videndi copia detur, atque a Te ad sermones admissus humaniter excipiatur, ad quod nulla opus haberet commendatione: fer me amplius quid rogantem, quod sine Tua molestia fieri possit et in quo non aliae Tuae sunt

nisi praecipienda partes, nimirum ut aliquis eorum, qui Tibi operam dant, eam rationem, quam Tu in docenda Graeca Lingua et in explicando Xenophon-
tis libello in studiosae juventutis commodum abs Te edito sequi amas, singillatim expositam mecum com-
municare velit: In quo si velis ac possis desiderio meo satisfacere, magnam a me inibis gratiam. Vale,
Vir Clarissime, καὶ τὴν ἐμὴν παρόρησιν εὐμενῶς δέχου. Scripsi Tiguri Helvetiorum ipsis Non. April. A. R. S. MDCCXLVI.

Primam Musei Helvetici particulam, quam Vener. Zimmermannus et ego instruere aggressi sumus, et quam idem Locherus Tibi meo nomine offeret, benigne et aequo animo excipias velim.

EPIST. XXV.

OPTIMO ATQUE CLARISSIMO VIRO,

IO. AUG. ERNESTI,

Humaniorum Litter. apud Lips. Profess. digniss.

S. P. D.

IO. IACOBUS BREITINGERUS.

Quaquam ex lege vaferrimi poëtae etiam atque etiam adspiciendum sit, quem cui commendes, et hanc reverentiam tuae humanitati deberi censeam, ut ea non sit promiscuis commendationibus profananda: ea tamen est Nominis tui apud nos celebritas, ut quicumque Literarum non omnino expertes de Lipsia vestra adeunda cogitationes suscipiunt, id primum sibi negotii datum esse credant, ut quaecunque ratio-

ne sibi aditum ad Te parare, et quae summa votorum est, tui videndi ac compellendi felicitate perfrui possint. Et quandoquidem homines nostri sibi dudum persuaserunt, quum tanti a me fias, ut hac aetate non sit alius inter Humanitatis Professores, cujus laudi ac gloriae magis studeam, fieri non posse, quin plurimum ego apud Te gratia valeam; non cessant amici flagitiosis suis petitionibus me ita acriter et constanter obtundere, quoad expugnato pudore meo aliquid ad Te literarum mihi extorserint. Quo in numero est is, qui hasce Tibi redditurus est, Vir juvenis spectatae probitatis, sacri Ministri candidatus, Holzhalbius, qui iter literarium ingressus mirifico celeberr. Germaniae Doctores, atque in his Te imprimis, videndi studio ardet. Hic in praecipuae felicitatis suae parte numerabit, mihi que insigni beneficio se devinctum agnoscet, si tantum abs Te impetraverit, ut eum vel tralatitia parte favoris et humano alloquio fueris dignatus. Is vero Tibi meo nomine, et in grati ac devoti animi testificationem offeret II. III. et IV. Particulam Musei helvetici; primam enim, si recte memini, superiore anno Locherus nostras in manus tradidit. Vale, Vir Clarissime, et ignosce *παρόησιαστῆ*. Dabam festina manu Tiguri Helv. prid. Kal. Maj. A. R. S. MDCCXLVII.

Egregiam Stieglitzii Dissertationem de Fide hist. recte aestimanda Te Praeside propositam recte accepi, ejusque maneris Tibi gratias habeo.

EPIST. XXVI.

VIRO CLARISSIMO ATQUE LITERATISSIMO,

IO. AUG. ERNESTI,

S. D. P.

IO. IACOBUS BREITINGERUS.

Quum mihi non perinde sit, quo animo erga me sint affecti Viri de optimarum Litterarum studiis supra eruditorum vulgus recte sentientes, deque iisdem promovendis praeclare meriti, hoc est Tui similes; proclive Tibi erit vel ex proprio animi sensu conjecturam facere, quam jucundae mihi fuerint hinae illae Litterae Tuae, quibus me praeter omnem expectationem beasti: Quarum priores jam ante biennium exaratae, sed per imprudentiam non transmissae, hactenus me de Tua voluntate anxium ac sollicitum spem inter metumque suspensum tenuerunt; nunc autem proluxa ac liberali significatione Benevolentiae ac Amicitiae Tuae, qua me dudum fueras complexus, ita exhilararunt ac confirmatum reddiderunt, ut jam paene non sentiam, eas non suo tempore mihi esse redditas: Alterae vero illum incuriae errorem, quo factum est, ut tam longo tempore suavissimo Amicitiae Tuae usu fructuque caruerim, adeo diligenter ac sollicite excusant, ut non possint majore studio magisque ex animo culpam deprecari, etiamsi Tu mihi sciens prudensque iniuriam aliquam intulisses, aut Ipse magnum aliquod ex hac beneficii Tui dilatione dispendium passus esses. Equidem diffiteri non possum, per totum illud tempus, quoad disertam aliqua liberalis Tui in me animi significatione carui, variae animum meum subierunt atque excruciarunt cogita-

tiones: non defuerunt tamen etiam argumenta, quae
 me interdum ad meliores spes revocarent: Ego enim
 nunquam animum meum inducere potui, ut mihi
 persuaderem, Clariss. Ernesti ita morosum ac diffi-
 cilem esse, ut possit mentem omni studio ac pietate
 sibi deditam, qualis mea inde ex eo tempore fuit,
 ex quo praeclara Tua defoecati ingenii et acerrimi
 iudicii monumenta cognoscere ac admirari datum est,
 aspernari prorsus atque repudiare: Quinimmo et
 ipse Locherus noster ex itinere redux non sine gra-
 ti animi testificatione mihi confirmavit, meam com-
 mendationem magnum apud Te pondus habuisse: Et
 quum deinde illa de Fide historica Dissertatio, quan-
 quam sine ullis Tuis litteris, ad me esset delata, et
 ipsa quoque mihi fidem fecit, Te non penitus om-
 nem mei memoriam deposuisse: Huc accessit, quod
 circa Septembrem anni MDCCXXXVI quidam ex
 disciplinae Tuae alumnis, qui Mercatori nostrati
 operam suam locaverat, ad has oras nostras delatus,
 quum per semestre fere spatium, quo apud nos di-
 verterat, aliquoties apud me inviseret, inter alios de
 Te sermones confidenter affirmavit, Breitingerum
 esse aliquo apud Te loco. Idem vero ille homo,
 cujus nomen jam non succurrit, me et Bodmerum
 meum, qui Tibi mirifice favet, haud leviter perculit
 tristi nuntio de gravissimo quicum sub tempus dis-
 cessus sui fueris conflictatus morbo, ut nos de salute
 Tua parum sperare juberet: a quo Te autem, quae
 singularis dei benignitas est, jam superiore aestate
 ita recreatum ac confirmatum fuisse scribis, ut prae-
 ter ejus memoriam nihil ex illo malo reliquum vi-
 deatur: de quo Tibi, magis autem communibus Lit-
 teris, gratulamur, atque ut ea felicitas perpetua sit,
 ex animo precamur: Quantum enim ad publica com-
 moda intersit Te valere atque nobis superesse, novo

documento testatum faciet luculenta Suetonii editio, quam jam carceres mordere et ad me viam affectare scribis; quod ego munus cupide amplector, quamquam non habeam, quo digne modo pro hac Tua liberalitate gratas vices rependam. Dedi tamen Heideggero in mandatis, ut per Bibliopolam, qui Lipsiae res ejus curat, Tibi exhibeatur exemplum ejus Epistolae, quam nuper ad Eminentissimum Card. A. M. Quirinum de antiquissimo Turicensis Bibliothecae graeco Psalmorum Libro scriptam publicavi.

Quod autem Tibi, Vir Clarissime, visum est in Tuis ad Suetonium animadversionibus meam de Tessellatis et Sectilibus, eorumque inter se et a Musivo opere discrimine opinionem pro Tuo jure modesta rationibus confellere, atque contra me pro Salmasii Graeviique sententia pronuntiare, multum omnino abest ab ingenio meo, quemadmodum recte Tibi persuades, ut docto hoc Tuo dissensu offendar, ut potius beneficii loco reputem, meam hanc disputationem, tanquam non omni probabilitatis specie destitutam, dignam Tibi visam esse, quam examini subiceres et ad limatissimi judicii Tui trutinam expenderes: In eo vero etiam singularem animi Tui aequitatem admiror ac gratus agnosco, quod integram adhuc causam ad me deferendam censuisti, ut justae defensionis locum concederes: Qua ego nunc, quod pace Tua fit, sic utar, ut intelligas, me non libenter a judicio Tuo dissidere. Gottschedii Rechenbergique quas memoras ineptias oratorias nunquam vidi: Desidero autem aliam Gottschedii praedicationem, qua priscae teutonicae Poëseos sub Fridericis rationem more suo exposuit: eam quidem Clariss. Kieslingius, si ejus aliquod exemplum nancisci possit, ad me missurum recepit: modo id ne fiat per

tabellarium publicum; vix enim tanti est. Vale,
Vir Clarissime, mihi que favere perge. Scrips. Tu-
rici Helv. ipsis Kal. Mai. MDCCLVIII.

EPIST. XXVII.

VIRO CLARISSIMO ATQUE HUMANISSIMO,

IO. AUG. ERNESTI,

S. D.

IO. IACOBUS BREITINGERUS.

Dīci non potest, quantopere fuerim delectatus auro
contra caris Literis et muneribus literariis, quibus
me beatum reddere voluisti, et quae tanto mihi fue-
runt jucundiora, quod essent a Te profecta, cujus
ego doctrinam, eloquentiam et subactum in omnibus
iudicium, quo penitus in dies cognosco atque per-
spicio, eo magis admirari soleo. Atque oppido ea
ratio, quam Tu in enarrandis Graecis Latinisque
autoribus praeferendam censes, quamque in Tuis
Literis et in luculenta ad Suetonium praefatione plu-
ribus exponis, valde mihi probatur; neque intelligo,
quae alia excogitari possit ratio huic Tuae antefe-
renda: inprimis si, quod Tu Te facere in antiquo-
rum Scriptorum interpretatione profiteris, proprius
cujusque orationis habitus, et quae in rebus ipsis
vel explicandis vel illustrandis artis esse cognoscun-
tur, scienter ac dextre exposita tradantur; maxime
vero si ea quae nativo quodam lumine, venustate,
acumine aut alia quacumque virtute animos in legen-
do retinent, demulcent, percellunt, aut in admiratio-
nem rapiunt, ita acute expendantur, ut simul pa-

lescat, et e quibus fontibus ea fuerint hausta atque
 profecta, et quamobrem tantam in animos vim ex-
 erceant, semperque cum delectatione conjuncta sint:
 Ego enim in his summam Artis, praecipuumque,
 qui quidem ex lectione veterum percipi possit, fru-
 ctum repositum esse, judico: contra semper sterilis
 mihi visa est illa Critices exercitatio, quae infra haec,
 in solo de vera lectione iudicio subsistit, neque digna,
 quae ab omnibus tanto studio excolatur, quum pauci
 quidam huic labori possint sufficere, quo caeteri dein-
 ceps omnes perfruantur, qui ad veram in Literis Sa-
 pientiam aspirant, et ad formandum firmandumque
 ad exquisitissimas Literarum lautitias cupidiasque gu-
 stum acuere satagunt. Praeterea multum ego an-
 tea miratus sum, qui factum sit, ut in novissima edi-
 tione elegantissimi Libri Tui, qui initia solidioris doctri-
 nae complectitur, fidem de adiciendo Rhetoricae in-
 stitutionis aliquo compendio publice datam, atque adeo
 omnium expectationem fueris frustratus; quum tamen
 eum librum nova Philosophiae naturalis accessione
 locupletaveris: Id vero nunc desino mirari, atque ve-
 ram ejus intermissionis rationem mihi perspicere vi-
 deor, postquam ex Tuis ad me Literis cognovi, Te
 visu compertum habere, non aliam invenili aetati ma-
 gis accommodatam rationem esse, qua quid de quaque
 re et quomodo dicendum sit, felix cognoscatur,
 quam per exempla probatissimorum auctorum, si qui-
 dem critico iudicio expendantur: Quod ego ita esse,
 idque usu quoque edoctus, prorsus Tecum facio; ut
 enim de eo nihil dicam, quod frustra illis praecepta
 de conquirenda dicendi materia suggerantur, qui rem
 de qua dicendum est, aut nullo modo aut non recte
 habent exploratam: hoc tamen omittere non possum,
 supervacanea mihi prorsus, et plus nocenti, quam
 utilitatis afferre videri, quae de elocutione praecipi

solent, quoniam, quod unum tamen omnem orationis vim atque elegantiam comprehendit, quis quocumque in loco modus ait adhibendus, praeceptis tradi non potest: atque qui e rhetorum scholis exeunt, similes mihi videntur, quasi si coquus aliquis varia quidem in promptu et ad manus habeat condimenta, quid vero quantumve huic vel illi edulio parando conveniat, nesciat: Et quid tandem, nisi sapias, inanis praeceptionum cognitio efficere possit, ne longius exempla repetam, infausti illi Gottschedii Rechenbergique abortus satis ostendunt, quas muneribus Tuis tq. retributa quaedam, ut masculam scholae Tuae eloquentiam in nobiliss. Dani exemplo magis illustrarent, callide adiecisti: etenim illae artis praeceptiones, quamvis Sapientiam in dicendo aliquantum dirigant, ipsum tamen Sapere conferre nemini possunt; hoc vero, si Horatium audias, scribendi recte est principium et fons.

Neque possum non laudare illud Tuum institutum, circa delectum autorum, qui priscam ac genuinam elegantiam Atticam referant exprimantque; in quo consilium, omni tempore atque in omni re a sapientibus probatum, ut optima quaeque ad imitandum proponantur, prudenter sequeris. Mihi vero hac in parte usu venit, quod passim in vita solet: Video meliora proboque, deteriora sequor; obstant enim tum scholae leges, tum auditorum imbecillitas ac oscitantia, quo minus hac in re meo uti possim consilio. Hactenus qui ante me huic docendi muneri praefuerunt, in solo Plutarchi *περὶ παιδων ἀγωγῆς* libello, et insipidis quibusdam Chrysostomeis flosculis tumultuarie decerptis substituerunt: In eo autem quod nunc concinnare audeo Graecae lectionis subsidio, in quo masculae interpretationis tirocinia po-

nant adolescentes, qui prima N. T. lectione absoluta nobis operam dare solent, potior argumenti quam dictionis habenda fuerat ratio, et non omnino licuit meum mihi gustum consulere: constabit autem isthoc subsidium 1) Luciani *περὶ τοῦ ἐνυπνίου*. 2) Cebetis tabula. 3) Isocratis *πρὸς Δημόνικον λόγος*. 4) Plutarchi *περὶ τοῦ ἀκούειν*, et 5) Theophrasti characterismis: Caeteris autem, qui maturioris aetatis sunt, Platonis quaedam et Xenophontis *ἀπομνημονεύματα* in manus tradō; quibus ejusdem *Κύρου παιδείαν* adiici cuperent, sed a Te recensitam ac castigatam. Et quoniam de Graecae institutionis ratione hic Tecum ago, patere V. Cl. ut quid Tu de accentuum aspirationumque signis usaque sentias, requiram.

Quum aliud quid attentione Tua dignum non suppetat in praesentiarum, per Heideggerum ad Te his nundinis curabitur exemplum libelli, quo Bodmerus (qui Te, animumque illum, quem in superioribus Tuis ad me literis ostendisti in hunc Virum propensum et liberalem, magni facit:) conjuncta mecum opera Specimen Poëseos Teutonicae Seculi XII et XIII e Codice regio Parisiensi exhibemus: Ex hujus libelli praefatione intelliges, quam opportuna nobis erepta sit occasio justae in Gottschedium animadversionis, tantum quod ejus praelectio de poëseos Teutonicae fortuna sub Fridericis adhuc a nobis desideretur: nondum tamen in portu navigat, nisi forte cavere possit, ne ullum unquam praelectionis suae exemplum ad nos deferatur. Proxime autem recentem e proelo a me expectabis Cl. Hagenbuchii commentarium in Diptychon consulare Boethianum seu Brixianse, qui sumtibus Emin. Praesulis Quirini ap. Heideggerum typis excubatur. Posteriores

Tuas de tessellatâ et sectilibus cogitationes avide exspecto: parum autem id curo, ut docti de nostro hæc in re vel consensu vel dissensu certiores fiant: pluris mea referre censeo, ut cognoscant, et quanti Te faciam, et quod mihi aliquem in Tua amicitia locum concedas. Vale V. C. et nos ama. Scripsi Turici Helvetiorum, ipsis Non. Sept. MDCCXLVIII. De Tuis ad Suetonium excursibus proxime quaedam perscribam.

EPIST. XXVIII.

VIRO ERUDITISSIMO, CELEBRATISSIMO,

IO. AUG. ERNESTI,

S. D.

IO. IACOBUS BREITINGERUS.

Quum in præsentiarum non suppeterent, quæ ut nostri ingenii fructus ad pium ac gratum adversum Te animum declarandum, et refricandam nostri apud Te memoriam, Mercatoribus ad Vos commeantibus perferenda traderem; non aliud reliquum fuit, quam ut alienis opibus manus injicerem, quibus sarcinas, quas meo nomine ad Te deferrent, onustas redderem. Conclusi itaque in altero fasciculo unicum quod mihi erat exemplum amplissimæ illius commentationis epistolice, quam Cl. Hagenbuchius, novissime Canonici appellatione et insignibus, sed insignibus tantum, condecoratus, in Brixianum atque etiam Turicense, proxime repertum, Diptychon Consulare Em. Quirini auspiciis et sumtibus conscriptam publicavit, quæ et ascititio splendore et reconditæ eruditionis

ubertate et mirifica in consecrandis argutiis diligentia, Te multis modis oblectare poterit, et quo genere Librorum ego nunc facile carere possum. Adieci deinde in altero fasciculo eius libelli exemplum, quo nuper Bodmerus (qui Te inter primos Germaniae Sapientes Viros mirifice colit et observat) atque ego priscae Poëseos Teutonice luculentum specimen ex Regio Parisiensi Codice, qui in hoc genere unicus est, excerptum cum publico communicavimus. Utrumque hoc munusculum chartaceum ea lege Tibi dedico, ut intelligam, quid Tu de utroque censeas; atque etiam, si sine magno Tuo incommodo fieri possit, eam Gottschedii praelectionem, quam me vehementer desiderare in superioribus meis ostendi, quamque frustra hactenus a Cl. Kieslingio expectavi, quam primum ad me cures perferendam. Quod superest, id unum ego Te etiam atque etiam rogo; ut eum animum, quem mihi hactenus praestitisti, porro integrum conservare, Tibique persuadere velis, neminem esse illorum, qui Te colunt et observant, qui id magis ex animo faciat. Vale. Turici Helvet. ad d. IV. Kal. April. An. MDCCLXIX.

Accipies V. Cl. utrumque fasciculum per eum, qui Heideggeri nostri res apud vos curat, Bibliopolam. Idemque alium Tibi fasciculum Walchio jun. Ienensi inscriptum tradet, quem velim primo quoque tempore recte cures, ut ad eum perferatur.

~~~~~

EPIST. XXIX.

VIRO CLARISSIMO, ERUDITISSIMO,

IO. AUG. ERNESTI,

S. D.

IO. IACOBUS BREITINGER;

Et recte ad me perlata esse et impense grata fuisse, quae superiore jam anno ad me dedisti munera litteraria, nisi tandem aliquando verbis testatum facerem, et in singula gratias agerem, nae ego merito ingratus Tibi viderer. Cognovi autem ex Plattnerianis illis orationibus, quae quantaque Tuae amicitiae non intermoriturae; ex Xenophontiis libellis Tuis auspiciis editis, quae Tuae doctrinae, Tuique exempli, ex academica vero Tua Prolusione, quae Tui ingenii, Tuaeque Sapientiae vis sit, eamque in his omnibus valde admiror. Maximopere autem delectabar illa Tua Prolusione academica, qua vulgi errorem non postremum, qui variis illudit partibus et omnem interpretationem dubiam et incertam reddit, ita profligas, ut omnem Hermeneuticam doctrinam ad unicum certumque, idemque necessarium principium revoces, a quo si discedamus, nihil obstat, quominus cuiusvis aegri somnia pro vero ac genuino alicujus Scriptoris sensu obtrudi nobis patiamur. Atque satis constat, quorsum prolapsi fuerint plerique proxime superioris aetatis Interpretes, qui superstitioso quodam in divina oracula affectu sibi aliisque persuaserunt, imminui sacrorum librorum dignitatem, si ad humanae artis praecepta exigantur, sublimiores et foecundiores esse divinae mentis sensus, quam ut iisdem,

interpretationis legibus atque principiis constringi possint, quibus humani sensus cognoscantur —: Hinc novam commenti sunt Hermeneuticam sacram, novam Grammaticam sacram, novam Rhetoricam sacram, etc. quarum beneficio omnes fervidioris ingenii et luxuriantis imaginationis praestigias tantum non consecrarunt. Quapropter Tu, Vir praeclarissime, non possis vel ecclesiae, vel rei litterariae utilem magis et proficuum navare operam, quam si pergas quo coepisti modo, quae vera ac genuina sit interpretandi ratio, docere; a qua praecipua divinarum humanarumque rerum cognitio pendet. Itaque jucundum fuit ex Tuis litteris cognoscere, Te id serio agendum suscepisse, ut id, in quo cardo rei vertitur, nim. Troporum et emphaticarum dictionum; usum, ac de his judicandi solertiam certis legibus adstringas: quo in genere nihil est, quod qui Te norunt, non a Tua sagacitate expectent. Velim autem hanc operam feliciter et inoffenso pede ita Tibi procedere, ne usquam in eorum odium incurras, qui solidae doctrinae lucem refugiunt, neque a se impetrare possunt, ut quod pueri didicerunt, senes perdenda fateantur: quorum hominum sanctas iras ipse commerui, quum nuper ausus sum argumenta illa, quibus Cl. Theologus Witsius, et cum eo e sacro ordine plures, τῆς εὐλογίας, qua sacra precum formula ab ipso Sotere dictata apud S. Matthaeum concluditur, auctoritatem et γνησιότητα stabilire satagunt, sub examen revocare. Bodmerus, qui Tibi mire favet, Teque etiam observat ac colit, nunc totus in eo est et mire fervet, ut divini illius epici poematis, quod MESSIAS inscribitur, excellentem dignitatem atque praestantiam omnibus modis commendet, quandoquidem cum ejus neglectu atque contemptu universae poëseos Teutonicae gloriam periclitari atque concidere

persuasum habet: quapropter etiam Kloppstockium ut hanc telam pertexat omnibus stimulis admotis sollicitate concitat, nihilque in eo orando ac fovendo reliquum facit. Putat enim hoc opere perfecto habituros Germanos in sublimiori poësi exemplum domesticum, quod omnibus in hoc genere et antiquis et recentioribus poëmatibus opponere possint.

Qui nuper in Actis erudit. germanicis part. CXVI. Cl. Hagenbuchii nostri Epistolas epigraphicas docte quidem, sed licentius, insectatus est, miros hominibus nostris ludos dedit: An fallor, si Cl. Reiskium ejus judicii autorem esse suspicor?

Quod si vero Tibi aliquando visum fuerit posteriores Tuas de Musivis, tessellatis et sectilibus cogitationes mecum communicare, eas velim Dissertatione epistolica comprehendas, quae commode possit Museo Helvetico inferri ac ita publice proponi. Caeterum ne inanes hae Litterae ad Te perferantur, adjeci fasciculum Litterarum plenarum bonae frugis, quas Bodmerus noster proxime typis exscribendas curavit. Vale, Vir. Celeberrime, meque ama. Scr. Turic. ips. Non. Mart. MDCCL.

~~~~~

EPIST. XXX. *)

VIRO DOCTISSIMO ATQUE CLARISSIMO

I O. A U G. E R N E S T O

I O S. B A R S O T T I S. P. D.

—————

En tandem collationes **) Callimachicas, quas a quodam ex Bibliothecae Vaticanae ministris, ad quos hae collationes faciendae spectant, tandem aliquando extorsi: aetas codicum ubi in authographis inveniri potuit, adscripta fuit, et in Vatic. - Urbin. 145. ubi concordabat cum Vatic. 1691. adpositum fuit *idem*, ne eadem lectio repeteretur. Vidi ego ipse Codd. et optimum conjicio membranaceum, in quo plures sint antiquitatis notae; alii, ut puto, transscripti fuerunt; aetas membranaceo non est adscripta, sed major videtur chartaceis. Tu quidem, Vir doctissime, dicis te istud una vespera confecturum fuisse, nec ego dissentio; sed Bibliothecarii isti, tamquam canes venatici praedae, his lucellis inhiant, et ultro quaesita mora

---

*) Haec epistola adscripta erat schedae illi, in qua Ernesti notaverat loca, quorum lectiones cum Codd. comparari vellet, ut ipse dixit in praefatione ad Callim. p. 5. ad fin.

**) Has Collationes repetere non opus fuit, quoniam varias lectiones, in iis notatas, omnes vidi in Callimachi editione observatas. Adscribam tamen, quae de aetate Codd. in fine adjecta erant. Sunt autem haec: „MS. Vat. n. 56. in 4. Chartaceus, videtur esse Seculi XV. MS. Vat. n. 1379. in 8. Chartaceus, olim Fulvii Ursini, exaratus anno 1496. 3. Cal. Maias. — MS. Vat. n. 1691. in folio parvo. Membranaceus, eleganter exaratus circa finem quarti decimi Seculi vel initium XV. ex libris Ep̄. Bellunensis. — MS. Vat. - Urbin. n. 145. Chartaceus in 8. olim ex Bibliotheca Urbini Ducum, exaratus a Saeculo XV.“

pretium rebus addere contendunt. Itaque pro levi isto labore dedi triginta duos Iulios Romanos, qui faciunt istius vestrae monetae thalartos quatuor cum dimidio circiter, quam pecuniae summam nihil est quod labores, ut ad me transmittas statim; restitues quando occasio sese offeret.

Corsinius, qui erit hic per alios tres annos supremus ordinis mei moderator, salutem dicit tibi maximam, et de fragmento Callimachi acturum se pollicetur quando Pisas, ubi est lector publicus eloquentiae, revertetur; nam Romae aliis distentus curis nequit hisce studiis animum, ut optaret, adpellere: praeterquam quod illuc habet sua scripta et Bibliothecam ad haec peculi arem. Curam de Ciceroniano volumine non dimitto, nec dimittam. Editio Plotini est tantum Latina. Frater meus salutem Tibi dicit. Si quid novi, et si licet, gratissimum mihi erit audire. Egi cum Assemano supremo Bibliothecae Vatic. custode de collatione accurata quam expetis Novi testamenti cum Codice illo nobilissimo, e quo Sixtus V. edicuravit versionem LXX. Itaque dixit requiri summam tercentorum Scutat. Rom. quae faciunt summam 150 aureorum, ut habeatur collatio accurata; nam debent transcribi etiam minimi apices. Addidit tamen, supervacaneam Tibi prorsus esse hanc impensam, quum typis impressam tibi comparare possis vel alteram collationem factam a Matthaeo Cariophilo jussu Urbani VIII. et Romae impressam, vel alteram cura et impensis C. Milii Angli, et Londini editam: eae enim ambae sunt accuratissimae. Gratissimum mihi feceris, si significaveris has literas meas, festinanter quidem scriptas, sed observantiae erga Te meae testimonium veluti quoddam, Te recepisse. Vale. die 18. Aprilis an. 1758. Salutem Boehmio, cui dicas precor, Manfre Venetum ad me scripsisse, se ad Glo-

Witschium libros et fasciculum Paciaudii et meum misisse. Recipiam libenter Suite des memoires cum Carminibus Regis ad Woltarium. Valet ambo.

EPIST. XXXI.

VIRO SUMMO

L A U G. E R N E S T I

S. P. D.

DANIEL WYTTENBACHIIUS.

Cum ut quisque bonarum literarum est amantissimus, ita earum statores atque antistites maxime amet atque suspiciat, non est quod mireris, Ernesti viro-
rum summe, me eodem illo amore incitatum, sensum quem diu tacitus mecum alui et continui, Tibi, ejus auctori, tandem apperire hisque literis significare. Quamquam ipse quidem tui amor communis est mihi cum omnibus qui se non ipsi ab humanitate segregatos volunt: at quod eum ex beneficiorum tuorum abundantia ignotus licet et magno locorum intervallo a te disjunctus concepi, id vero cum pauciorum societate conjunctum esse videtur. Quoad enim initia recordari possum ea, quibus hanc studiorum viam ingressus sum, reperio me saluberrimis iis, quae in immortalibus tuis scriptis sparsisti, praecipis primum ad hanc elegantem antiquitatis rationem suscipiendam excitatum atque adductum fuisse. Quod quidem literis etiam ad Te scriptis testatus sum, quo tempore epistolae meae criticae exemplum ad Te misi: eodemque consilio haud ita multo post, Plutarchi a me libellus editus ut ad Te perveniret, curavi.

Postea vero, etsi literis non audebam tibi iterum molestus esse, non destiti tamen beneficia Tua vel grati animi sensu recolere, vel ingenii doctrinaeque tuae commemoratione apud alios celebrare. Atque cum tantus jam esset iste animi erga Te affectus, ut ad eum accedere nil quidquam posse videretur, magno tamen admirationis quasi cumulo auctus perfectusque est. Nam cum ego in antiquitatis disciplina ista via incederem ut primum omnem meam curam operamque in Graecis unice ponerem, postea demum Latina adjungerem iisque me darem; factum est ut, cum antea doctrinae Tuae praestantiam ex solis Graecorum scriptorum interpretationibus cognovissem, eam nunc etiam ex latinarum literarum commentationibus intelligere inciperem. Nil nunc dicam de infinita illa et accuratissima omnium rerum et divinarum et humanarum scientia, nil de acerrimo veri pulcrique judicio, nil de illa omnibus dicendi virtutibus cumulata orationis facultate, nil de reliquis iisque divinis doctrinae tuae dotibus. Malo enim gestientem seque universum prodere atque effundere cupientem sensum, quamvis invitus comprimere, quam laudibus tuis praedicandis ambitionis apud Te notam suscipere. Quamquam Tu is es in quo laudando oratio deesse nemini possit; ut, quum quis, multa quamvis et innumera verbis in Te contulerit ornamenta, is ea non auribus Tuis potius quam veritati dedisse videatur. Neque etiam in illud ingenium, rerum usum, et, ut vere dicam, sapientiam, quae in Te est, ullo modo cadere possit, ut benivolentiam suam potius adulationis levitati quam sincero animi cultui veritatisque testimonio largiatur. Neque vero etiam ego vel ita vanus sim atque abjectus ut istam ambiam gratiam quae simulato cultu et laudum fictarum lenocinio conciliari debeat; vel ita stultus atque amens,

ut cum habeam quae vere dicam iis relictis ad mendacium descendam. Ego vero quotiescumque vel ipse doctrinae tuae suavitatem peroipio: percipio autem saepissime: aut discipulos meos ad ejusdem salubritatis fontes adduco, toties et Tibi auctori hujus beneficii interiore quodam mentis sensu gratias ago, mihi que ipse gaudeo quod eo ingenio sim ut bona tua cum agnoscere possim tum frui etiam iis velim. Et cum Germaniae nostrae gratulor de Te tanto doctore vindiceque literarum, tum ejusdem sortem miseror cum ejus me temporis cogitatio subit quo tua luce cārendum ei erit. Sed haec quidem *θεῶν ἐν γούνασι κείται*. Sed cum te Deus velut hierophantem atque antistitem bonarum literarum in his terris posuerit, tuum est, Ernesti praestantissime, doctrinae lucem non tantum voce et scriptis spargere, sed eos etiam qui his sacris initiati sunt liberaliter ornare et a profanorum invidia contemptuque vindicare. Quare spero me non solum facile veniam a Te impetraturum, sed gratum Tibi etiam facturum, si duo excellentia quae fortunae quadam iniquitate in obscuro latent ingenia in Tua notitia cognitioneque posuero.

Primum de I. Christ. Bangio dicam Gosfeldae in agro Marburgensi sacerdote. Huic quamquam nunquam contigit ut Tua voce fruere, semper tamen studio voluntate et sermone nomen suum inter disciplinae Tuae alumnos professus est. Quod quidem si quis alius juste vereque faciebat. Ita enim Te ex scriptis tuis amplectebatur, ita in oculis ferebat, ita Tuis vestigiis insistebat, ut haud sciam an nemo umquam tam germanus Tui discipulus ex schola Tua prodierit. Itaque ego, cum primum animum ad Graecas latinasque literas adjicerem, ad ejus me amicitiam applicavi, ut ab eo qui in isto venustioris

antiquitatis itinere longius progressus esset; lumen mihi accenderem. Nec me. fefellit ista spes. Nam cum scripta mihi Tua cognoscenda dedit, tum eorum praeceptis magna me errorum, quos in isto genere conceperam, copia purgavit, tum monendo cavendoque effecit ut his vestigiis ad accuratam elegantemque harum literarum rationem progrederer. Sed Bangius cum suas rationes ad Academicam vitam composuisset, Marburgi gradum Magisterii capessivit scripta dissertatione de Stilo N. Test. in qua doctrina ejus eo magis eluxit, quod, cum in loco nec novo et ita tractato, ut ejus diligentiae omnia ab aliis praecepta viderentur, versaretur, ita copiose eleganterque disputavit, ut partim nova quaedam adferret partim vetera in nova luce poneret exquisitoque orationis cultu ornaret. Neque tamen in scholas quas omnino in Graecum aliquem scriptorem habiturum se profiteretur, quemquam fere allicere potuit. Quod inde factum quod vel Klotzius de ejus libello inique pronuntiasset, vel quod ii quos tum auctores ducesque sequebatur juvenum grex huic studiorum generi non faverent, vel quod ipse, qui semper οὐ δόξειν ἀλλ' εἶναι ἐβούλετο, adulari nec vellet nec posset. Nam quod Lutheranae formulae addictus est, id quidem in ea Academia nil obest. Et pater meus prudentissimus integerrimusque vir, cum ipsius meritum mei causa eum ita amabat, ut per eum quidem nil non praeclari assecutus esset. Ceterum Bangius cum videret ea esse hominum ingenia ut omnem Gr. literarum utilitatem N. Testamenti interpretatione metirentur, non illa eleganti quae arcem Theologiae tenet quaeque ex accurata grammatica ratione, linguarum scientia, et antiquitatis usu efflorescit, sed jejuna illa et mendica ac ab omni elegantiae antiquae instrumento vacua, quae ut nostri exegeseos nomine

omnes protestantium scholas pervagatur: hoc igitur cum videret, scholas professus est in Chrestomathiam patristicam a Burgio editam, ad easque elegantissime scripto programme juvenes invitavit. Nequiquam: nec enim hebêtes mentes hanc elegantiae vim capere poterant. Itaque data occasione sacerdotium Gosfeldense nactus rus concessit. Verum quo loco veluti tranquillum honestissimi otii portum subiisse videbatur, ibi majorum curarum sollicitudinumque fluctibus agitatus est. Nam homo venustus qui decessorum suorum barbariem sequi nollet, cum quaedam ab inimicis etiam discordiae semina spargerentur, rusticarum animarum conciliare sibi amorem non potuit. Ita illa vis ingenii nata juvenum ingeniis ad literarum humanitatem erudiendis cum agresti feritate conflictari seque ipsa conficere cogitur. Huic Tu, si tuam voluntatem addixeris, servabis eruditorum civitati hominem insigni accurataque divinarum ferum humanarumque scientia et plane ad Tuum exemplum conformata, Gr. vero Latinarumque literarum interiore cognitione instructum interpretemque subtilem, purae denique elegantisque latinae orationis facultate adeo praestantem, ut in tota Germania qui quidem Tibi hac laude similior sit sciam omnino neminem.

Alter est Wagnerus Ictus apud eosdem Marburgenses. Hic cum ab ineunte aetate insigni Gr. Romanarumque literarum percussus esset amore, eum non deposuit posteaquam Iurisprudentiae studio se dedit: sed ita utriusque disciplinae conjunxit rationem, ut si Te magistrum nactus fuisset, ad Bachii Tui praestantiam crescere potuisset. Sed nescio quonam ejus fato factum esse dicam ut infaustis auspiciis in publicam lucem prodiret. Nam cum aliquo

libello edendo in eruditorum notitiam pervenire gestiret, veluti aestu abreptus ad Klotzium delatus est, cujus praefationis commendatione libellum de vestigiis Graecarum imitationum quae in Horatio exstant emisit. Quamquam eum sibi patronum elegit non animi iudicio sententiaque inductus, sed fortunae laudisque cupiditate deceptus. Huc accessit ut, de vitiis quae in vulgari studiorum ratione versantur liberius pronuntiando quorundam Doctorum animos a se abalienaret. Quare eo ejus res redierunt, ut formulis cantandis victum quaerere cogatur. Atque haec ita scripta esse a me scias ut omnia veritati et literarum amori, nil hominum amicitiae tribuerem. Itaque eos in Tua fide tutelaque repono, petoque a Te et rogo, ut, si quid in me conferres benivolentiae precibus meis victus: quamquam benivolentiam quo meo a Te merito expectem nescio: sed tamen si quid in me suavitatis conferres, hoc in amicos istos meos transferas et accumules, eosque tua commendatione vel vindices ab oblivione, vel eo loco ponas, quo literis nostris prodesse queant.

Et facies nimirum? nam et voles literarum causa quibus totam vitam impendisti, et poteris propter summam quam Tibi tuis comparasti virtutibus auctoritatem.

Ceterum cum jam in eo essem ut finem huic imponerem epistolae, ecce mirifica voluptate eo abreptus sum ut Tibi de studiorum meorum ratione breviter exponerem. Ego, Vir summe, omne quod mihi a scholis liberum est tempus in Plutarcho colloco ad novam editionem expoliendo. Cujus consilii cum ante aliquot annos libellum de Ser. Num. Vindicta loco speciminis emitterem, animadverti me copioso commentandi genere in quorundam reprehenden-

sionem incurrisse. Equidem hoc profiteri possum me
 in reliquis Plutarchi operibus multo breviorum ad-
 strictioremque futurum: non quidem reprehensorum
 istorum auctoritati obsequentem, sed mei commodi
 rationibus inductum. Nam in singulari libello nec
 tam molesta est copia, nec facile cum semel con-
 gesta est, coarctatur atque praeciditur. Sed editionis
 consilio nunc quidem solum *Moralium* volumen com-
 plexus sum; *Vitae* in aliud tempus rejiciuntur. Et
 superiore anno *Parisiis* plerosque regiae bibliothecae
 scriptos libros ipse excussi, ex quibus miram opti-
 marum lectionum vim collegi. In ea urbe multis
 mihi partibus utilis fuit *Villoisoni* humanitas, qui vel
 unus vel solus Gallorum veram literarum nostrarum
 rationem viamque sequitur: a qua ne civium suorum
 levitate deducatur cum *Ruhnkenii* nostri praecepta
 cavebunt tum *Tua* monita etiam providebunt quibus
 per literas, ut mihi ipse dixit, a Te eruditur. For-
 tasse jam scias *Ruhnkenii Vellejum* et vitam *Longi-
 ni* a *Chalcographis* describi. *Valkenarius Xenophontis*
Hellenica cum *Agesilao* edet, quem libellum
 expositis rationibus spurium esse evincit. *Propertii*
Burmanni jam fere dimidia pars typis est descri-
 pta: ejus animadversionibus admiscetur *Ruhnkenii*
 quaedam et *Marklandi* observationes. *Tollius Har-
 dervicensis Apollonium*, nuper a *Villoisono* editum,
 suis animadversionibus instructum edit, *Nonioque*
Marcello suam curam operamque addixit.

Tu vero hujus elegantiarum disciplinae antistes,
 aroe ab ea profanorum temeritatem ab eaque socios
 tuorum saeculorum vindica atque tuere; in quorum
 societatem si me quoque adscribas, tum amanter er-
 ga me facies tum etiam honorifice. Ita vale, Vir
 summe, meque tua benivolentia complectere. Dab.
 in agro *Leidensi*. a. d. 20 Aug. 1776.

95

EPIST. XXXII.

Je ne puis, Monsieur, vous exprimer le plaisir que votre obligeante lettre m'a causé. Il y a longtemps que je grossis le nombre de vos admirateurs. J'ai cherché à lire tout ce qui nous est venu de vous, à commencer par votre Préface sur Cicéron, qui est le premier de vos Ouvrages que j'aye connu, et qui me paroît un chef-d'oeuvre de bon sens et de bon goût.

J'avois espéré m'entretenir souvent de Vous, Monsieur, avec Monsr. Erbert. Mais je ne l'ai vu qu'une seule fois, et même ce ne fut qu'un instant. Je m'étois proposé de le mettre en liaison avec quelques-uns de nos Academiciens des Sciences, et je suis allé inutilement pour le voir chez lui. Il n'a paru ici que comme un éclair. Je vous assure qu'il n'a pas eu le temps de voir la dixième partie des vues de Paris, et à plus forte raison les particularitez, les bibliothèques, et les hommes qui auroient été dignes de son attention.

Vénons aux Nuées d'Aristophan. Non seulement je vous envoie les Variantes et les Scholies qui meritoient d'être extraites du Manuscrit du Coislin; mais la riche bibliothèque des Jésuites qui occupoient le Collège de Louis le Grand ayant été mise en vente, j'ai été assez heureux pour obtenir qu'on me prêtât deux autres Manuscrits dont je doute que feu Mr. Kuster ait eu connoissance. Vous aurez ici pareillement ce qu'ils contiennent de plus remarquable, tant bon que mauvais. Car j'ai cru qu'il falloit quelquefois rapporter jusqu'aux fautes des Copistes. Ces Manuscrits sont

sur vélin, très-bien conservez, l'un du douzième, et l'autre du quatorzième siècle. Mes yeux qui commencent à se brouiller, ne m'auroient pas permis d'en faire la collation, si je n'avois été secouru par un de mes Confrères, Monsieur Dupuy, connu par sa Traduction de quelques Tragédies de Sophocle. Vous recevrez ce paquet par les soins de M. l'Abbé de la Ville premier Commis des Affaires étrangères. Vous me tranquilliserez en m'en accusant la reception par un billet que vous mettrez s'il vous plait sous l'enveloppe de cet Abbé.

J'ai l'honneur d'être avec une estime infinie, et avec un entier dévouement,

Monsieur,

Votre très-humble et très-obeissant
serviteur

Paris 9. Août.

l'Abbé d'Olivet.

S C H E D A E
RUHNKENII MANU SCRIPTAE.

I. *Callimachi Hymni ex editione Graevii collati cum Cod. Regio. *)*

H. in Ion.

- v. 13. ἐπινίσσεται - - - - - ἐπιμίσγεται.
 — 26. πολύστειόν τε - - - πολύστειβόν τε. In marg. πολύστειον.
 — 34. κευθμόν - - - - - κευθμόν, et pro glossemate, σπήλαιον.
 — 52. γε περί πρύλιν - - - σε περί πρύχην.
 — 64. ὄσον - - - - - ὄσσον.
 — 75. ὦν πάντα· τί δ' οὐ ὦν πάντα δίδου.
 — 90. ἐκόλυσας - - - - - ἐκόλουσας.
 — 92. τίς κεν - - - - - τίς μὲν.
 — 95. αἰίσει - - - - - αἰίσοι.

H. in Apoll.

- 4. ἐπένευσεν - - - - - ἐπέπνευσεν. in marg. ἐπένευσεν.
 — 6. ἀνακλίεσθε - - - - - ἀνακλίεσθε. marg. ἀνακλίεσθε.
 — 32. εὐνυμνος· τίς δ' ἂν εὐνυμνός τις ἀν' οὐρεα Φοιβοῦ ῥέα Φοῖβον αἰίδοι -
 βος (sic) αἰίδειν.

*) Vid. Epistolam Ruhnk. secundam.

H. in Dian.

- ν. 25. ἀπεθήκατο κόλπων ἀπεθήκατο γυίων.
 — 244. τετρήνοντο - - - τετρήναντο.

H. in Del.

- 136. ἀποκρύψειν δὲ ῥέ-
 εθρα - - - - - ἀποκρύψαι καὶ ῥέεθρα.
 — 140. ἔβραχεν - - - - ἔβρεμεν.
 — 150. εἰσόκε οἱ Κοιητῆς εἰσόκεν οἱ Κοιητῆς.
 — 202. τοῦτό με ῥέξον ὅ
 τοι φίλον * - - - - - τοῦτο ῥέξον ὅ, τι τοι φίλον.
 — 266. ὦ μεγάλη, ὦ πολύ-
 βωμε - - - - - ὦ μεγάλη, πολύβωμε.
 — 298. παρθενικαὶ-ιού-
 λω - - - - - παρθενικαῖς - ιούλων.

In Lavacr. Pallad.

- 3. εὐτυκος - - - - - εὐτυκτος. Marg. εὐτυκος.
 — 27. ὦ κόραι ἀνέδρα-
 με πρῶιον - - - - - κόραις-ἀνέδραμε, πρῶιον.
 — 78. θεμιδές - - - - - θεμιτά.
 — 116. δεξειται - - - - - λεξειται.

In Cerer.

- 27. ἦλθεν - - - - - ἦνθεν.
 — 119. εἶπατε παρθενικαὶ δεῦρ' ἴτε παρθενικαὶ.
 — 156. εὐημερία - - - - - εὐηπελία.

A D S C H O L I A.

in Ion.

Ad voc. Λέπριον pro Λεπρέα - - - ὅς προσκαλεσάμενος, legitur in Cod. Λεπρέος - - - ὅς προκαλεσάμενος.

Ad voc. Λυκαονίης pro ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντας εἰς Ἄρτεμιν legitur μεταβληθέντος εἰς ἄρκτον.

Ad voc. πρύλιν Glossa, ἐνόπλιον ὄρχησιν.

Ad verb. ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ Ἄϊδης πλεῖστον διαφέρουσι, MS. ita: ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ἄϊδης τοσοῦτον διαφέρουσι, ὅσον καὶ διεστήκασιν.

Ad voc. ἐμπεράμους non τοὺς ἐμπόρους, sed τοὺς ἐμπεῖρους.

in Apoll.

ad verb. οἱ δὲ νέοι. Schol. ὡς τῶν νέων καθιερευομένων τῷ Ἀπόλλωνι.

ad voc. ἐπιπορπῖς. Schol. ἡ περόνη ἢ λεγομένη φίβλα.

in Dian.

ad verb. νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ. Schol. νῆσος δὲ ἐστὶν ἡ Λιπάρη πλησίον τῆς Σικελίας.

in Del.

ad verb. Βρέννος in MS. προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ, et loco κατέκλυσεν habet κατέκαυσεν.

ad vers. 256. ποταμοῦ γένος ἀρχαίω Schol. interlin. ἀρχαίω τοῦ Ἰησοῦ.

in Cerer.

ad verb. μηδ' ἄκατεχεύατο χαίταν. Schol. interlin. μηδ' ἦτις ἄγαμός ἐστιν.

μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων, Schol. τουτέστι μετὰ τὸ δειπνον· τότε γὰρ οὐ μεταλαμβάνομεν τῶν σιτῶν.

ἔσπερος ἐκ νεφέων. Schol. Ἐσπερος μόνος θεάσατο
τὸν κάλαθον, ὅστις ἔπεισε τὴν Δήμητραν με-
ταλαβεῖν σιτίων, μετὰ τὸ παύσασθαι ζητοῦσαν
τὴν κόρην.

τρις ἐπὶ καλλιχόρῳ. Schol. Καλλιχόρον φρέαρ ἔκα-
λεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι· ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς.
ad v. 22. ἀνίκα Τριπτόλεμος. Schol. Τριπτόλεμον λέ-
γουσι υἱὸν Κελεοῦ, ὃν Δημήτηρ ἐδίδαξε σιτουρ-
γίαν.

Codex est inter Graecos numero **MMDCCLXIII.**
et describitur in Catalogo Bibliothecae Regiae.

II. In Callimachi Epigrammata. *)

Anthol. L. I. cap. 1. ep. 2. *Τὰν ἦβαν ἐς ἄεθλα κ.
λ.* Scholiastes ineditus dubitat, utrum Epigr. sit
Διατίμου ἢ Καλλιμάχου. vid. Dorvill. in Charit.
p. 514.

Lib. I. cap. 27. ep. 2. *Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμε-
νος.* Notat Obsopaeus, nonnullos hoc epigramma
Callimachi putare. Ex Codice tamen Palatino nihil
annotatum reperio.

Lib. I. cap. 67. *Μικρὴ τις Διόνυσε καλά πρήσσοντι*
etc. Huet. Not. in Anthol. p. 12.

Crinagorae Epigramma, quod Bentr. profert ad
Fragm. XL: ita corrigit Salmasius notis ineditis in
Anthol. „*τοὺς ἐπέθηκε.* Lege, *οὓς.* Mox in Cod.
Palatino legitur, *τοὺς οἱ καὶ νεαρὸν χειρῶν σθέ-
νος.* Forte, *τῷ σοι καὶ νεαρὸν.* Hic Marcellus forte
fuit librarius, qui hoc Callimachi *ποίημα* Hecalen
exaraverat.“ Hactenus Salmasius.

Anthol. L. I. cap. 67. *Καλλιμάχος τὸ κάθαρμα, τὸ
παίγνιον* etc. Recte conjecit Brodaeus, hoc disti-
chon Apollonio Rhodio deberi. Huic enim tribuit
Scholiastes Anthologiae ineditus. vid. Bentr. ad Fr.
I. et Epist. Malalae subj. p. 71.

---

*) Vide *Ruhnkenii* Ep. 4. Alterum schedae folium abscissum
erat, neque reperire potui. Hae annotationes et sequentes muta-
tae non uno loco reperiuntur in editione Callimachi, nonnullae
omissae, aliae sine Ruhnkenii nomine repetitae sunt. Sed nomen
quidem suum Ruhnkenium ipsum extinxisse, ipsius verba docent
(in Ep. 12.). Et ipse etiam observationes suas remissas mutasse
et auxisse videtur; quod in vita Arati, quam infra ex ipsis Ruhn-
kenii schedis repetimus, manifesto factum est. Certe nihil in scio
Ruhnkenio Ernesti mutavit aut omissit; omnia enim ad illum hic
misit; ut typis exscriberentur.

Anthol. L. II. cap. 40. ep. 3. — ἐκ ποταμῶν χλωρὰ
 χελιδόνια. Parthenii vel Callimachi verba esse pu-
 tat Huetius not. in Anthol. p. 17.

Lib. III. cap. 1. ep. 10. Τῆδε Σάων etc. Codex Pa-
 latin. pro θνήσκειν exhibet θνάσκειν.

Lib. III. cap. 5. p. 296. edit. Wechel. Θηρῶν μὲν
 κάρτιστος etc. Ad hoc Epigramma Salmasius
 in notis ineditis notat sequentia: „Epigrammatis
 „mentem aperit lemma his verbis conceptum in Cod.
 „Palatino, εἰς λέοντα τινα, ὃν ἐφρουρέει. λέων μαρ-
 „μαρίνος. Illud non possum mihi aliter persua-
 „dere, quam junctim legenda esse haec Epigr. quae
 „tamen divulsa sunt, hoc modo:

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγὼ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
 Φρουρῶ τῶδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.
 Ἄλλ' εἰ μὴ θυμὸν γε λέων ἐμὸν οὐνομά τ' εἶχεν,
 Οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῶδ' ἐπέθηνκα πόδας.

„Praeterea nobis suo auctori asserendum est, Non
 „est enim Simonidae, sed Callimachi. Disjunctim
 „etiam legebantur in MS. et aliquot Epigr. inter-
 „cedebant, et prior pars Simonidi, posterior Calli-
 „macho ascripta legebatur.“ Coniungenda haec
 Epigrammata esse, vidit etiam Huetius not. in An-
 thol. p. 21.

Lib. III. cap. 6. p. 314. Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε etc.
 Codex Palatinus Dorismum conservavit, ἀνικα —
 ἀμπεροῖς — Τὰ ἑτέρα.

Lib. III. cap. 9. p. 321. Τὸν τριετῆ καίλοντα περὶ
 φρέαρ etc. Salmasius haec annotavit: „Lege, ἀρ-
 „πασε — κοιμάνθεις. Alio loco in MSto Callima-
 „cho auctore legitur paucis mutatis. Imo ἀρχιάν-
 „νακτα, in altero ἀρχεάννακτα. Corrige igitur
 ἀρχιάννακτα pro ἀστύνακτα.“

Lib. III. cap. 10. p. 323. *Ἡ γρηῦς Νικῶ Μελίτης* etc. Salmasii verba haec sunt: „Vulgo male Leonidae. Est enim Simonidis, aut, quod potius puto, Callimachi. Nam quod proxime praecessit, *Ἰήροι καὶ πεντή*, in dubio erat, Simonidis esset, an Callimachi. Postea sequitur τοῦ αὐτοῦ. Puto igitur esse Callimachi.“

Lib. III. cap. 12. p. 333. *Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί;* etc. Codex Palatinus; *Καλλιμάχου εἰς Τιμονίην*, non *Τιμονόην*.

Lib. III. cap. 23. p. 377. *Ἡῶσι Μελάριππον* etc. Huet. not. p. 25.

Lib. III. cap. 25. p. 402. *εἰς Καλλίμαχον*.

ὦ μάκαρ ἀμβροσίησι συνέεσσι etc.

„Haec epigrammata in Callimachum ἀδηλα. In MS. unum idemque est epigr. Coniunctum enim est. Scholiastes vetus: *Εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν, ὃν ἔσκωπεν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος τὰ Ἀργοναυτικά γραφίας, εἰπὼν Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα τὸ παίγγιον ὁ ξύλινος νοῦς αἴτιος ὁ γραφίας αἰτία Καλλίμαχου.*“

„οὐδ' ἐλέφαντος ἔφους. in MS. ἔης. et mox, ἄτ' οὐ πάρος ἄνερες ἴδμεν. — ἦγαγες ἐν μούσαις. MS. ἐν μέσσαις. ut sane verum est.“ Hactenus Salmasius. Citat. Epigr. Suidas. v. *Ὀνειαρ.* — etiam ἔης pro ἔφους. De variante μέσσαις vide Dorvill. in Chariton. p. 547. cf. Huet. not. in Anth. p. 27.

Lib. III. cap. 26. p. 409. *Ἀστακίδη τὸν Κροῦτα* etc. Vertit Dan. Heinsius Poëmat. p. 111.

Lib. III. cap. 25. p. 422. *Εἰνός Ἀπρονείτης τὸς ἀνείρετο Πιττακόν* etc. „Hoc nobilissimum Epigr. vulgo tribuitur Callimachō, at non ita. in MS. Vetus Criticus, qui illius ἐπίθεον curaverat, quam habuimus, *Τοῦτο*, inquit, *Διογένης ὁ Λαερτίου*

„λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίοις ὡς ἴδιον. πλὴν
 „παντὶ ἀπογέκτους εἰσὶν τοῦ τῶν φιλοσόφων βίους
 „ἀναγραψαμένου. Sed et paulo infra idem dicit.
 „Τοῦτ' Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιπτακὸν τὸν Μι-
 „τυληναῖον. Πιπτακὸς δὲ εὐμήχανος ἦν στρατιώ-
 „της, διὸ καὶ πρὸς τινὰ Ἀθηναῖον ἐμονομάχη-
 „σεν.“ Hactenus Salmasius. Pro ἄγε μοι σὺ Cod.
 Palat. ἄγε σὺν μοι. Citat hoc Epigramma Suidas
 v. Ἄττα, Βέμβηξ, Χρήματα. Conf. Huetii not. in
 Anthol. p. 28. Sequens etiam Epigr. Εἶπε τις Ἡ-
 ράκλειτε, citat Suidas v. Λέσχη.

Lib. III. cap. 33. p. 428. Εἶπας ἦλιε χαῖρε Κλεόμ-
 βροτος etc. Membrana Palatina Dorismum ser-
 vat, ὠμβρακιώτας — αἶδαν. Conf. Valcken.
 Anim. in Ammon. p. 58.

Lib. IV. p. 480. Τίπτε μούθων ἀτλητος Ἐνναλίοιο
 λέλογχας etc. Notat Salmasius, hoc Epigr. in Co-
 dice Palatino *Antimacho* tribui. Sed cum ejus ne
 unicum quidem vel in edita vel in inedita Antho-
 logia Epigramma extet, crediderim oscitantem li-
 brarium *Antimachum* pro *Callimacho* scripsisse, ut
 alibi passim. Dignum hercle est Callimachi elegantia.
 Scripturae varietates hae sunt: αἶτε κατ' εὐνὰν
 τέρωεις. MS. ἄτε κατ' εὐνὰν τέρωεις. — μέθες.
 MS. καθές. — οὐδ' εὐχαίταν. MS. εὐχεταίαν men-
 dose.

Lib. VI. p. 569. Κυνθίδες θαρσεῖτε etc. Salmasii
 nota haec est: „Ἀθλον illud Epigramma est Καλ-
 „λιμάχου. Pro Κυνθίδες lege Κυνθιάδες θαρ-
 „σεῖτε. Κυνθιάδας vocat αἶγας, quarum copia erat
 „in Cyntho monte.“

III. *Ad Callimachi Epigr. et Fragm. **)

Epigr. XXVII.

Huc respicit Hesychius v. *Καλλίστα*.

Epigr. XI.

Conf. Diodori Epigr. Anthol. L. III. cap. 6. p. 508.
ed. Wechel.

Epigr. II.

ἀηδόνες. Incerti Epigr. Anthol. Lib. I. cap. 67. p.
134. ed. Wech. Salm. in Simm. Ovum p. 162.

Epigr. XLV.

Salmas. in H. A. Tom. I. p. 660. II. p. 616.

Epigr. I.

Citat Suidas v. *Ἄττα* et v. *Βέμβιξ*.

Epigr. II.

Citat Suidas v. *Ἄσχη*.

Epigr. V.

Confer Epigr. a Kustero editum ad Suidam T. II. p.
407. vers. 8. emendatiorem citat Etymol. M. v.
Περικέπτω. Vid. Lennep. ad Coluth. p. 20. Huet.
in Anthol. p. 79.

Epigr. XVIII.

Citat Schol. Aristoph. ad Nubes v. 41.

Epigr. XXXI.

Fulvii Ursini Virgil. cum Gr. Ser. collatus p. 98.

Epigr. XXIX.

F. Ursin. ibid. p. 14. et Clerici Sylvae Philologicae.

Epigr. LV.

Achilles Staius p. 134. in Uranolog. Petav.

(*) Vid. *Ruhnkenii epist. quintam*. Sunt folia quatuor.

Epigr. XLII.

Hagenbuch. Diatr. ad Marm. p. 25. et Epist. Epigraph. p. 42 et 75.

Epigr. XLVI.

Salmas. da Usur. p. 182.

Epigr. XIV.

Salmas. in Tertull. Pall. p. 334.

Epigr. LIII.

Inngerman. in Polluc. VI. 81.

Fr. CXXXI.

Integrius est apud Suidam v. *Ἐπαύλια*.

Fr. CCXXXIV.

Corrigit Is. Vossius in Catullum.

Fr. CXX.

H. Vales. in Addendis ad Excerpta Peiresciana.

Fr. CCIV.

Ἀκανθώδει corrigit etiam Richterius in Observat. Criticis p. 92. in ceteris infeliciter versatus.

Fr. XLVIII.

Conf. Suid. v. *Ἀρίσταρχος Τρυεάτης*.

Fr. XLI.

Kuhnus in Ael. V. H. XIV. 14.

Fr. CXLVI.

ἄπαρτε legit Schol. Comici ad Platum v. 388.

Fr. CIII.

Conf. Stephan. Byz. v. *Ἰσθμός* et Berkel.

Fr. LIX.

Salm. in Tertull. Pall. p. 105. Rutgers. Var. Lect. p. 192.

Fr. CXVIII.

Salm. in Tertull. Pall. p. 177.

Fr. XIII.

Wesseling. ad Ant. Itin. p. 63.

Fr. CIV.

Wessel. ad Itiner. p. 271.

Fr. CV.

Kuhn. in Polluc. I. 7. Wessel. Probabil. c. 35.

Fr. CCIX.

Wesseling. ad Simson. Chronic. p. 651. ed. nov.

Fragm. Spanhem. 50. p. 284.

Corrigit Tan. Faber ad Luciani Timon. p. 880.

Fr. CLVI.

Vales. in Maussaci not. ad Harpocr. p. 263.

Fr. CI.

Vales. in not. Maussaci p. 328. Wesseling. ad Diodor.

Sicul. T. II. p. 100.

Fr. CLVII.

Hesych. v. *Βωρίτας*. inde corrige Suid. v. *Βώρυσοι*.

Conf. Anthol. L. VI. p. 568. ed. Wechel.

Fr. CXXVIII.

Emendat Ian. Rutgersius in Lectionibus Venusinis.

Fr. LXVI.

Observ. Misc. Nov. Tom. IX. init.

Fr. CLXXV.

Lennep. Anim. in Coluth. p. 62.

Fr. CLXXXV.

Libanius Opp. Sophist. T. I. p. 162. et T. II. p. 372.

in primis Alciphron. L. III. Epist. 23. Plutarch. T. I.

p. 1037. A.

Fr. CC.

Inepte Bernardus ad Synes. de Febrīb. p. 31. corri-

git γάρος.

Fr. CCVIII.

Est vers. 231. hymni in Dianam.

Fr. CCXXXVIII.

Iac. Gronovii Emend. in Suid. p. 79. et Kusteri Diatr.

Anti - Gronov. p. 19.

Fr. CCLXXXIX.

Homeri versum esse, observavit Kuster.

Fr. CCCXVI.

Est versus Homeri Iliad. E. 403.

Fr. CCLXXXVII.

Muratorii Anecd. Graec. p. 13.

Fragmenta Bentlejo ignorata.

Lexicon Reg. MS. apud Albertum ad Hesych. Γ. I.
p. 1180.

— ἔν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν.

Φορβεία αὐλητική. Pollux X. 153. ubi vid. Hemsterhus.

Aliud Fragm. Callimacho tribuit Salm. ad Polluc. V. 59.

Τρύπανον αἰπολικόν. Eustath. ad Od. Γ. p. 1471.
ed. Rom.

Proclus in Platonis Polit. p. 591. Ed. Basil.

— πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸν ἀνήρ
Ῥυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τύμβον φονέας.

Photius Lexic. MS.

Τριτύαν θυσίαν. Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ,
ταύρου καὶ κάπρου. Ἴατρος δὲ ἐν μὲν Ἀπόλλωνος
ἐπιφανείαις, ἐκ βοῶν, αἰγῶν, υῶν ἀρρένων, πάν-
των τριετῶν. Eadem fere sunt apud Etymol. M.
v. Τριτύαν θυσίαν p. 768.

Glossarium MS. Vossianum.

Καλόστροφος· σχοινόπλοκος. Κάλον γὰρ τὸ σχοι-
νίον. ἴσως ὅτι καὶ τοῦ φιλοῦ ξύλου τὸ πρῶτον

ἐπετηδύθη· κᾶλον γὰρ τὸ ξῦλον εἴρηται, ἀφ' οὗ
καλόπους, τὸ λεγόμενον καλοπόδιον. Καλλίμαχος
Ἐκάλῃ· παλαίθεται κᾶλα καθήρει. Huc respicit
Suidas v. Κᾶλα παλαίθεται.

Alia Fragmenta vide apud Stephan. Byz. v. Αἰθιό-
πιον. Heraclid. de Polit. p. 537. Galen. Tom. V.
p. 455. ed. Basil. Davis. in Ciceron. Tusc. Disp. I.
59. Caspar. Hoffman. Var. Lect. I. 25. Suid. voc.
Κωμῆται.

De Seberiani in Callimachum odio vid. Damasc. apud
Suid, v. Σεβηριανός.

Apollonius Dyscolus Grammatica inedita MS.

"Οτι γὰρ καὶ δυοσυλλάβων ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν
τῷ περὶ Παθῶν ἐδείχθη· τὸ τε γὰρ πρόπαρ
οὕτως ἔχει καὶ τὸ μάκαρ πηδᾶ (sic) καὶ τὸ ὑμεν
παρὰ Καλλιμάχῳ· His lucem affert Helladius
Chrestomath. p. 8. ed. Meurs. "Οτι ἡ μάκαρ φησὶ
μονήρης ἐστὶ λέξις, καὶ ἐν τοῖς θηλυκοῖς, τὸ δᾶ-
μαρ· τὸ δὲ μάκαρ, ἐκ τοῦ μακάριος ἀποκέκο-
πται, ὡσπερ καὶ τὸ ὑμέναιε γέγονε κατ' ἀποκο-
πὴν ὑμέν.

In Hymno s.

In Iov. v. 1.

Aristoph. Equit. v. 1263.

v. 3.

Πηλογόνων. Salmas. ad Inscript. p. 115.

v. 5.

ἀμφήριστον. Anthol. Lib. III. cap. 30. p. 413.

v. 13.

Scholion explicat Odinus Obs. Misc. Nov. Tom. XII.
p. 439.

in Apoll. v. 41.

Πρωῶνες ἔραζε. Hinc castigandus Ios. Scaligeri error
in Cataléct. vet. Poëtar. p. 254.

v. 63.

ἐπεβάλλετο τοίχους. Libanius Opp. Soph. T. II. p.
345. B.

in Dian. v. 8.

ἔα πάτερ. Nonn. Dionys. L. V. p. 120. ed. Wechel.

v. 237.

Scaliger in Euseb. p. 55.

v. 251.

Wesseling. in Diodor. Sic. T. II. p. 337.

v. 259.

Cyriaci Epigr. p. **XXIII.** Murator. Inscript. p.
XXXVIII.

in Del. v. 11. 12.

Bayerus de Theophrasti Delii monum. post Diss. de
Nummis in agro Prussico repertis p. 66.

v. 79.

ὑποδινηθεῖσα. Philostr. p. 860.

v. 156.

Quirini Corcyra p. 82.

in Lav. Pall. v. 130.

Ἀγεσίλα. Vide omnino Anthol. Lib. III. cap. I. p.
281. ed. Wechel. ibique Io. Brodaeum.

v. 136.

Euripid. Electr. v. 399. Diodor. Anthol. L. VI. cap.
10. p. 560.

in Cerer. v. 57.

κακὰν ἐγράψατο φωνάν. Sumpsit hunc versum a Cal-
limacho Nonnus Dionys. L. I. p. 36. ed. Wechel.

Hymn. in Dian. v. 124.

Ἐμμάζεαι ὁργήν. vide Hesychium v. Ἀντεμμάσασθαι
et v. Ἐμμάσαι, et viros doctos aberrantes reduc in
viam.

H. in Del. v. 122.

Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. Herodot. Lib. VIII. cap. 11.

H. in Cer. v. 30.

ἔπεμαίνετο. Libanius Opp. Tom. II. p. 648. C. με-
μηνῶς ἐπὶ χρουσῶ.

H. in Apollin. v. 112.

ἄκρον ἄωτον. Pindar. Isthm. Od. VII. Uterque sump-
sit ab Homero.

Γ Ε Ν Ο Σ Α Ρ Α Τ Ο Υ *)

Ex Cod. MS. Barocciano Bibl. Bodlej.

Ἄρατος πατὴρ μὲν ἐστὶν Ἀθηνοδώρου, μητὴρ δὲ
Ἀητοφίλας, τὸ δὲ γένος ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλι-
κίας. Ὀνομάσθαι δὲ φασὶ τὴν πόλιν ἀπὸ Σόλωνος
τοῦ Μυδίου ¹⁾. Ἀδελφούς δ' ἔσχε Λύρην ²⁾ τε καὶ
Καλλιῶδαν ³⁾ καὶ Ἀθηνόδορον, ὃν φησὶν Εὐφρά-

*) Exscripta est quidem haec vita Arati in editione Callima-
chi Ernest. Tom. I. p. 590. Sed eam repetendam tamen duxi hoc
loco, non modo quod in iisdem schedis scripta erat, sed quod
Ruhnkenii et Hemsterhusii ad eam annotationes differre intellexi ab
illis, quae editioni subjectae sunt. Quas ne Ernesti arbitrio mu-
tatas quisquam putet, ipsa comparatio impediet, quum secundas il-
lorum virorum curas luculenter prodere videantur. Quod supra
etiam de fragmentis et annotationibus ad Callimachum observavi.

1) L. Λινδίου. Vid. Menag. ad Diog. L. I. 51. RUHNK.

2) Alii Μύριν et Καλιόνδαν. RUHNK.

3) L. Καλιόνδαν, ut Stuid. ident. nomen eius qui Archilochum
peremit. Stuid. in Αρχιλόχος. Καλιόνδαν Plutarcho Tom. II. p. 560.

νωφ ἀντιγράψαι πρὸς τὰς Ζοῖλου κατηγορίας. Διέ-
 πρεψε ⁴⁾ δὲ παρὰ Ἀντιγόνω, ὃς ἐβασίλευσε Μακε-
 δονίας, παρελθούσης τῆς βασιλείας εἰς αὐτὸν τρό-
 πον τοῦτον. Μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευταίαν ἐκρά-
 τει τῆς Μακεδονίας Ἀριδαῖος ὁ κληθεὶς Φίλιππος.
 Τούτου δὲ ἀποθανόντος διεδέξατο Σέλευκος ὁ Νι-
 κάνωρ, ὃν ἀναιρεῖ Πτολεμαῖος ὁ κληθεὶς Κεραυ-
 νὸς, Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος καὶ Εὐρυδίκης υἱὸς,
 ὃς βασιλεύει Μακεδονίας. Ἀναιρεθέντος δὲ αὐτοῦ
 ὑπὸ Γαλατῶν, ἑαυτοῖς αἰροῦνται Μακεδόνες Σω-
 σθένην, μεθ' ὃν βασιλεύει αὐτῶν Ἀντίγονος Φιλίπ-
 που, οὗ γίνεται παῖς Δημήτριος ὁ Πολιορκητῆς, Δη-
 μητρίου δὲ Ἀντίλογος ὁ Γαλάτας ⁵⁾, παρ' ᾧ διέ-
 τριβεν αὐτὸς καὶ σὺν αὐτῷ Περσεὺς ⁶⁾ ὁ Στωϊκὸς
 καὶ Ἀνταγόρας ὁ Ρόδιος ὁ τὴν Θημαῖδα ⁷⁾ ποιή-

E. Sic Ἀρχώνδας, Θεώνδας, Ἐπαμινώνδας Dorica pro Ἀρχωνί-
 δης etc. HEMSTERHUS.

4) L. Διέτριψε. RUTHK. Nisi capiatur pro in gratia fuit et
 honore. Athen. IV. p. 174. E. HEMSTERH.

5) L. Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς. RUTHK. Haec confusa et corru-
 pta: nam Antigonus Gonatas, Demetrii Poliorcetae filius, Antigoni,
 qui Philippo erat natus, unius successorum Alexandri nepos, post
 Sosthenem Macedoniae regnum tenuit. Lucian. de Macr. §. 11. p.
 216. Dexipp. et Porphyg. in Euseb. Chron. I. p. 58. 60. HEMSTERH.

6) Περσεύς] Ita Perseus olim in Cicer. de N. D. I, 15. et Mi-
 nuc. Fel. c. 21. legebatur: vere correctum Persaeus et editum in
 Gell. II, 18. ubi vid. Iac. Gronov. Hic igitur perinde scribi debet,
 Περσαῖος minus vitiatum in Arati altera Vita Περσίω τῷ φιλοσόφῳ.
 Praeter citatos ab aliis et Menagio ad Diog. L. VII, 36. adeundi
 Polyaen. VI, 5. Suid. in Ἐρμαγόρας Ἀμφιπολίτης. Quae Themis-
 tius de eo refert Or. XXXII, p. 558. nusquam alibi reperias. HEM-
 STERR.

7) Θημαῖδα] L. Θηβαῖδα. Forte hic Antagoras scripsit τὴν κω-
 κλικὴν Θηβαῖδα, laudatam Athenaeo L. XI. p. 465. F. et Scholia-
 stae Sophocl. Oed. Col. v. 1370. quam Maussac. in Harpocrat. v.
 Ἀντοχθονες ad Polemonem referebat. Eundem Antagoram in Co-

σας, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, ὡς αὐτὸς φησὶν ὁ Ἀντίγονος ἐν ταῖς περὶ Ἱερώνυμον. Ἐπισταθεὶς δὲ τῷ βασιλεῖ πρῶτον μὲν αὐτοῦ ποίημα ἀνέγνω τὸ εἰς τὸν Πᾶνα τῆς Ἀρκαδίας· εἶτ' ἐκείνου κελεύσαντος, ἔγραψε τὰ Φαινόμενα. Ἐπέχρητο δὲ ὁ Ἄρατος Ζήνωνι τῷ Στωϊκῷ φιλοσόφῳ, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἐπιστολὴ πρὸς τοῦτον. Διώρθωσε δὲ καὶ τὴν Ὀούσσειαν· ἦν δὲ σφόδρα πολυγράμματος ἀνήρ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Καλλίμαχος. Δοσίθεος δὲ ὁ πολιτικὸς ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον ἐλθεῖν φησὶν αὐτὸν καὶ πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύκου, καὶ διατρίψαι παρ' αὐτῷ χρόνον ἰκανόν. Τὴν δὲ τῶν Φαινομένων ὑπόθεσιν παρέλαβεν ἐν αὐτῷ ⁸⁾ ὁ Ἀντίγονος δούς τὸ Εὐδόξου σύγγραμμα, καὶ κελεύσας ἔπεσθαι αὐτῷ. Ὄθεν τινὲς τῶν ἀπειροτέρως προσερχομένων ταῖς ἐξηγήσεσιν, ἔδοξαν μὴ μαθηματικὸν εἶναι τὸν Ἄρατον. Ἐπέλαβον γὰρ μηδὲν ἕτερον τῶν Εὐδόξου

rona sua laudat Meleáger. **РУНК.** Longe aberrat Maussacus: Polimonis Periegetae, quem virum Graecarum antiquitatum peritissimum Grammatici saepe testem advocant, nullum unquam extitit poëma: Pindari Scholiastes ad O. Z, 153. hunc in modum emendandus, ἐν τῷ περὶ τῶν Θήβησιν Ἡρακλειῶν· in scripto de Herculis, quod Thebis celebrabatur, festo: Maussacus soloecismum cum suo opere περὶ Θήβησιν commisit. Callinum Thebaïda Homero tribuere refert Pausan. IX. p. 729. Callinus autem poëta vetustissimus et Archilocho prior, iudice Strabone, quem vide XIV. p. 901. B. 930. C. 958. 984. A. Haec vero Thebaïs *κωκλική* dicitur, quod celeberrimi illius *κῆκλον* partem faceret: unde simul liquet multo antiquius illud esse carmen, quam ut Antagoras ejus auctor existimari possit. Sane nemo veterum, cui Thebaïs Antagorae fuerit memorata, mihi succurrit: atque adeo vereor, ne deceptus hic Arati Vitae scriptor, Antimachi Thebaïda, quae notissima est, ad Antagoram memoriae vitio transtulerit. Porro Antagorae, ut Antigono grati, mentio est apud Pausan. I. p. 6. v. 17. vid. Aelian. V. H. XIV, 26. et Perizon. **НЕМСТВЕН.**

8) L. παρέβαλεν αὐτῷ. **РУНК.**

Φαινομένων ποιῆσαι αὐτὸν, εἰς⁹⁾ τὸ σύγγραμμα
 θῆναι. Ταύτης δὲ τῆς γνώμης ἔχεται καὶ Ἰππαρ-
 χος ὁ Βιδυνός· ἐν γὰρ τοῖς πρὸς Εὐδόξον καὶ Ἄρα-
 τον πειρᾶται τοῦτο ἀποδεικνῦναι. Συνάγορεύει δὲ
 αὐτῷ καὶ Διονύσιος ἐν τῷ περὶ συγκριον (sic)¹⁰⁾
 Ἄρατου καὶ Ὀμήρου, περὶ τῶν μαθηματικῶν ὅς
 περ γε φησὶν, οὐ τίθεμαι αὐτὸν ἰατρὸν εἶναι γρά-
 ψαντα ἰατρικὰς δυνάμεις· οὐδὲ μαθηματικὸν θή-
 σομαι οὐδὲ ξένον (sic)¹¹⁾ εἰπόντα τῶν Εὐδόξου.
 Βιάζονται (sic) δ' οὐ μετρίως. Ἦν γὰρ καὶ τὸ εἰ-
 δέναι μεταφράσαι, ἐμπειρίας μαθηματικῆς. Εὐρή-
 σομεν δὲ αὐτὸν καὶ ἐπιμελέστερον τὰ πλεῖστα τοῦ
 Εὐδόξου ἐπιστάμενον. ἢ δὲ¹²⁾ καὶ ὁ Καλλίμαχος
 συνεκίζων (sic)¹³⁾ αὐτῷ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ
 Ἄρατου σύγγονος ἀγρυπνίης τῆς τῶν Φαινομένων
 θεωρίαν διὰ τὴν παρατήρησιν. Πολλοὶ δὲ μετ' αὐ-
 τὸν ἐγένοντο Φαινόμενα γράψαντες, καὶ οὐδεμιᾶς
 ἀξιῶνται φροντίδος. Καὶ περὶ μὲν τούτου το-
 σαῦτα.*)

9) αὐτὸν, εἰς] Inserere καὶ. Ruhnck.

10) συγκριον] L. συγκρίσεως. Ruhnck.

11) οὐδὲ ξένον] L. οὐδὲν ἔξω. Ruhnck.

12) L. ἤδη. Hemsterh.

13) L. συνεγγίζων. Hemsterh.

*) His ab ipse Ernesti manu haec adscripta sunt: Ultima
 foede corrupta sunt, nec satisfacit H. Puto legendum: Ἦν δὲ καὶ
 ὁ Καλλ. *) συνοικίζων αὐτῷ (sed potius ἐκείνῳ) κατὰ τοὺς χρό-
 νους τῆς β) τῶν Φαινομένων *) θεωρίας δ) διὰ τὴν παρατήρησιν.

a) pro συνοικῶν vel συνοικησας. Sed haec verba posteriori aetate
 promiscue dici coeperit. v. W. ad Diod. Si tamen intelligas ἐν-
 τὸν, etiam vetus notio verbi salva est.

b) τῆς τ. Φ.) Delevi verba τοῦ Ἄρατον σύγγ. ἀγρυπ. quae ex Epi-
 grammate incertum quomodo huc translata sint.

c) θεωρίας pro θεωρίαν rescripsi constructione postulante.

d) διὰ τὴν παρατήρησιν) si sana est lectio, verto, ut opus esse

IV.

Cum Parisiis essem, in auctione publica mihi comparavi Anthologiae infeditae exemplar, ductum ex Salmasiano: cuius margini adscriptae erant Salmasii et Gujети conjecturae. Apographi vero auctor neglexerat distinguere, quae notae Salmasii, quae Gujети ingenio debeantur. Ecce! Tibi et ipsas Epigrammatum variantes, et notas in margine scriptas. *)

Epigr. XXX.

vs. ult. Apographum habet, *Τοῦτο σαφῶς.*

XXXI.

vs. 1. forte *Διόκλεος.*

vs. 2. Achelous non sentit sacros laticees Diocli, dicatos. i. ad nomen pueri formosissimi aures non ar-
rigit.

vs. 3. Apogr. *εἰ δέ τις οὐχί.*

XXXIII.

vs. 3. Apogr. *Στείβη καὶ νιφετῶ κεκρημένος.*

XXXIV.

vs. 3. Lego, *Ἀλέω σεῦ.*

XXXVII.

ad Titulum. Apogr. *ποιητήν.*

XL.

Apogr. *Καλλιμάχου ἐπὶ τοῦ προάγοντος τετράμετρον ἑσχάτη διποδία ἑνδεκάσύλλαβον.*

vs. 2. *Σιμώνη περίφ — αὐτῆς.*

vs. ult. *καὶ τοὺς αὐτοὺς ὄρη τάλαινα*

δαρσοῦς, ἢ μαστοῦς ταρσοῦς. (sic)

teret, castigaret, sed vereor, ne vox sit corrupta. An παρασιτησιν? quod cum Arato coenabat, scil. jussu regis, in cuius aula vivebat et alebatur Aratus.

*) Vid. *Ἐπι Ραθηδενῆς σφαιραν.*

XLI.

Apogr. Καλλιμάχου ἐπὶ διπλασιασθείσῃ τῇ διποδίᾳ ἐπωδὸς δίμετρος πλέονας [πλεονάζων. Salm.] μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἑξαμέτρου.

vs. 2. Ναυκρατίτης.

XLII.

Apogr. τελευτήσασαν ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον.

XLIII.

vs. 3. Apogr. ἀπεῖπον.

vs. 4. ἐπέχεσθε, i. κωλύετε, ἀνελεῖν, retinete.

vs. 5. f. ἔφησαν. f. ἔφηβον.

ih. Apogr. ἡ λιθοί.

vs. ult. Apogr. ποῦ στίφεται.

XLV.

vs. 1. Legendum, ὡς δ' ἀνηρόν.

vs. 2. leg. ἐκτὸς ἀνηγάγ. | εἶδον ἀνηγάγετο. Ordo: ὡς δ' εἶδον τὸν ἀνηρόν ξεῖνον scil. οὗτος ἀνηγάγετο πνεῦμα διὰ στηθέων. In ipso Apogr. est εἶδες.

vs. 3. Hic nonnulla deesse videntur.

vs. 5. f. ὠπτησαι μεγάλως.

vs. 6. f. δαίμονας.

XLVII.

vs. 2. ἔφαν, i. e. ὄμην.

vs. 5. Apogr. τὸν παῖδ' ἑλασσόμεσθα τὸν θεόν.

XLVIII.

vs. 2. Legendum videtur, καὶ λῶου τῇ ἐκκαιδεκάτῃ, τῆδε ἡμέρᾳ τοῦ λῶου μηνός. Sequitur τὸν Πάνεμον ὁ Λῶος.

vs. 3. Apogr. ἐπ' ἄροτρον.

Ibid. Recte conjeci, recta est conjectura mea, ad ver-

bum, recte Mercurius meus coniecti captus esse dierum 20 colligitur. a-vicesimo enim Πανέμου ad decimum τοῦ Λώου 20 dies colliguntur.

vs. ult. παρὰ τὰς εἴκοσι. hic ἡμέρας subintelligendum videtur. i. nondum dies viginti praeterierunt, ex quo te monuimus. Sed nescio quid proverbii latere videtur ἐν τῷ εἴκοσι.

XLIX.

vs. 2. Τό ῥῶα — καθ' ἑμασ'.

Ibid, Ordo videtur: ὡς ὁ Κύκλωψ Πολύφημος νέμων τὰ ἄκρα Αἴτνας, οὗ (ubi) κατένασεν, ἀνεύρατο.

vs. 4. Apogr. Ἡ πᾶν ἐς — αἰ σοφία.

vs. 7. Apogr. Ἔσθ' ἄμιν χ' ἀκεστά γ' ἀφειδ. (sic)

Ib. Legendum forte: Ἔσθ' ἄμιν τὰ δ' ἕκαστα γ' ἀφ.

i. suppetunt nobis et musae et fames.

vs. 8. Apogr. Τουτί ναί. Legendum, Τουτί σα ναί.

vs. 9. Apogr. ἀττάραγον.

L.

Apogr. ἐνδεκασύλλαβον καὶ Βακχυλίδου.

Ib. μιᾷ δὲ μόνῃ.

vs. 1. Apogr. Διφυλῆς.

vs. 5. Apogr. Βακχυσίων.

vs. 6. Apogr. Ἐθηκαυ.

Ib. κεινους δ] Forte οἶος δ.

LIII.

vs. 5. Apogr. δεδαγμένον.

Ib. δεδαγμένον. i. βεβλημένον. Hesychius: Δεδαγμένος. βεβλημένος. Ταραντῖνοι. ἐν ἔρωτι δεδαγμένος pro ἔρωτι δεδαγμένος. τὸ ἐν πλεονάζει.

vs. 4. Simile quid de Sylla apud Plutarchum legitur.

LIV.

vs. 1. forte, τὴν παῖς ἐσθλός. Vid. Epigr. apud Theocrit. Heinsii p. 180.

Ib. Frustra nota mendii adposita in membranis. Dicitur enim *Μίκκος παισίν ἐν ἐσθλοῖς* pro *παῖς ἐσθλός*.

LV.

vs. 2. Madet adhuc recens a fictione. Alludit ad Promethei fabulam de hominum ex luto fictione.

LVII.

Ἀνάθημα παρὰ Λυκαινίδος, Λυσιμάχου. Καλλιμάχου Salmas.

v. 2. Apogr. *Ἐς λέχος*.

vs. 3. *κόρης ὑπερ*. subintell. *ἦλθες*.

LVIII.

vs. 2. *ἀρξάμενος*] Legendum, *εὐξάμενος*. i. ex voto.

vs. 3. an *γινώσκεις*.

Ib. *μη* deest in Apogr.

vs. 4. Apogr. *μαρτυρίην ὁ πίναξ*.

LIX.

Κανωπίτα. i. *Σαράπιδι*.

vs. 3. an *Ἀπέλλιδος* scribendum.

vs. 4. Esai. XIV. 12. *quomodo cecidisti de coelo Lucifer?*

Inter Iensiana n. XCVII.

Forte *Ἀλείοιο* pro *Ἡλείου*. Sic *Ἀλείος* *Ζεὺς* dicitur ab Elide. Salm.

Inter Iensiana n. CXXII.

vs. 1. Apogr. *οὐκ ἔτι πούλύς*. Sic etiam Apogr. Vossianum, quod obstat conjecturae meae Epist. Crit. I. p. 78. Reiskius mira et absurda comminiscitur. Sed istius hominis nulla a Te in notis habenda est ratio.

vs. 2. Apogr. *ἐκξείνων*. margo-habet, *ἐξ οἴνων*.

Callimachi Epigrammata ex Anthol. anecdota edita sunt ordine plane turbato, qui sic restituendus est ex tribus meis apographis. *)

Stratonis Παιδικῆ Μοῦσα haec Callimachia continet:

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα.

Ἐγχει καὶ πάλιν εἶπε.

Θεσσαλικὴ Κλεόνικε.

Ἡμῖσιν μεν ψυχῆς.

Ἦγρευτῆς Ἐπίκυδες.

Εἰ μὲν ἐκῶν, Ἀρχῖνε.

Ἐλκος ἔχων ὁ ξείνος.

Ἔστι τι ναὶ τὸν Πᾶνα.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον.

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου.

Ληφθήσῃ. περίφευγε.

Ὡς ἀγαθὸν Πολύφαμος.

Inter Ἐπιγράμματα διαφόρων μέτρων haec sunt:

Ὁ Λύκτιος Μεινοίτας.

Ἔρχεται πολὺς μὲν.

Ἄ ναῦς ἄτομον φέγγος.

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ.

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ.

Πολλάκι Δ. φυλῆς Ἀκαμαντ.

Inter Ἐπιγράμματα ἐρωτικὰ hoc est:

Τέσσαρες αἱ Χάριτες.

*) Schedae, in qua haec scripta sunt, nulla fit mentio in epistolis, sed simul cum superiori missa videtur, certe eodem tempore scripta est.

Inter ἀναθηματικά, haec sunt:

Καὶ πάλιν Εἰλείθυια.
 Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις.
 Τῷ με Κανωπίτα.
 Φησὶν ὃ με στήσας.
 Ἰναχίης ἔστησεν.
 Τὴν ἄλλην Εὐδημός.
 Εὐμαδίην ἠτέϊτο.
 Τῆς Ἀγοράνακτος.
 Ἄρτεμι τὴν τὸδ' ἄγαλμα.
 Τὴν με λεονταγχῶνε.

Inter ἐπιτύμβια haec sunt:

Βαττιάδεω παρὰ σῆμα.
 Οἴτινες ἄλλοιο παρέρπετε.
 Τὸν βαθὺν οἰνοπότην.
 Τὴν Φρυγίην Αἰσχροῦ.
 Αἴνιε καὶ σὺ γὰρ ὠδε.
 Ἰερέη Δήμητρος ἐγώ.

VI. *Ad Callimachum.*

Fr. XII.

Citat, absque Callimachi nomine, Scholiast. Apollonii Rh. I. 1297. unde sua hausit Etymol. M. In Schol. MS. Regio sic: ὄστλίγγων δ' αἰέναι εἴφαρ ῥεσίας.

XLV.

Schol. MS. Reg. hoc modo: Νηπιῆς ἢ δ' Ἄργου αἰοίδιμος Ἀδρήστια.

LIII.

Ammonii MS. Regius: Τοῦνεκεν Αἴγρος ἔσκεν.

CLX.

In Athenaei Epitoma MS. Regia lib. X. p. 442. F. sic legitur:

Αὐτὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄρυστιν
Οἶνοπότιν· ὀλίγω etc.

CCXI.

In Schol. MS. Θηρὸς ἀερτάζων ἦν δέρμα κατωρ.

CCLXXV.

Integrius est hoc fragmentum apud Schol. MS. ὁ μὲν
εἴλκεν· ὁ δ' εἶπετο νωθρὸς ὀδίτης.

CCLXXVIII.

Schol. MS. ἔγραει ἔχον τὸν περίπλοον.

CCCXVII.

Scholiastes MS. verissime et elegantissime: Καλλίμα-
χος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μηρῶν τέθεικεν· ἀλκαίας
ἀφάσσων. contrectans.

CLXIII.

Schol. MS. ἐν Δία. τὸ γὰρ παλαιότερον ἔσκεν ὄνο-
μα Νάξω.

LIX.

Integrius est apud Schol. Apoll. Rh. III. 1225. ubi
MS. Reg. eleganter: στάδιον ἡμφίεστο χιτῶνα.

Etymologicum MS. Regium:

Ἀσφάραγος· ὁ λεγόμενος λάρυγξ. εἴρηται ἄνευ τοῦ
ἄσφάραγος· παρὰ τὸ σφαραγεῖν, ὃ ἐστὶν ἡχεῖν.
δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ φωνὴ φέρεται. Ἀριδίκης δὲ φησι
πλεονασμῶ τοῦ ἄ καὶ τοῦ ὄ. εἶναι γὰρ σφάρα-
γον ἀντὶ τοῦ φάρυγγα. Πολύμαχος δὲ, ὅτι ὁμοίως
ἀσπαίρει. Videtur legendum, Καλλίμαχος.

Etymologicum MS. Ultrajectinum:

Εἰδυλῖς, ἐπιστήμων, εἰδυῖα. Καλλίμαχος· καὶ κόσ-
σον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπαθείως ὅσον ἀκοή. εἰδυλῖς
παρὰ τὸ εἶδω, τὸ γινώσκω. Qui hoc fragmentum
mecum communicavit Wesselingius ὁ πάνυ, post
ἀκοή absorptum censet εἰδυλῖς a sequente. Reli-

qua corrupta et obscura. In Etymol. MS. Regio
peius etiam habita.

Etymologicum MS. Ultrajectinum:

Πηληιάδεω — οί ποιηταὶ οὐ προφέρονται εἰς οὐ,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ εὐ Ἰωνικῶς, ὡς Πηλείδεω, ἢ διὰ
τοῦ αὐ Δωρικῶς, ὡς Ὀρέσταο τίσις ἐπεται Ἀτρεί-
δαο. Καλλίμαχος δὲ ἐν πρώτῳ αἰτίων ἐχρήσατο
εἰς οὐ. Ταῦρον ἐρυμίκην εἰς ἐνὸς ἀστερέτου. In
Etymol. MS. Regio est, ἀντερέτου. Versus haud
admittit Ὀρέστου, quod quis reponendum suspi-
cari posset.

Fr. CCLXVI.

Ἡ ὑπὲρ ἀσταλέον Χαρίτων λόφον.

Scribo de conjectura certissima:

Ἡ ὑπὲρ ἀσταλέων Χαρίτων λόφον.

Hesychius: Ἀσταλῆς. μὴ περιβεβλημένος. De nu-
dis Gratiis omnia pervulgata. Nosti illud Horatii L.
III. Od. XIX. v. 15. 16. Gratia nudis juncta so-
roribus.

Fr. CCXXIII.

Forte legendum, Ἀρχιλόχου. Saepe sunt illa nomi-
na permutata.

H. in Del. v. 41.

De voce ἀλλῆξαντος, quam ibi restitui, vide Is. Ca-
saubon. ad Athen. VII. 19. p. 553.

Fr. CCCXLIV.

Forte Suidas respexit ad H. in Iov. v. 46. ubi, πρὸς-
επηχύναντο.

Fragmentum aliis neglectum vide in Scholiis ad
Gregor. Nazianz. Orat. Stelitent. a Montacutio editis.

V A R I A N T E S
C O D I C I S L E I D E N S I S

in Aristophanis Nubes.*)

Argumentum. Ὑπόθεσις τοῦ δράματος, sine nomine Thomae Magistri.

τὸν τούτου παῖδα] Abest	vs. 22. ἐχρησάμην. συνῆχ'.
τούτου.	Gloss. interlin. ἐνόησα.
προσελθεῖν] εἰσελθεῖν.	— 26. τοῦτο posterius ab-
δεύτερον εἶδε] δεύτερον	est.
ὃ φασὶν εἶδε.	— 29. πολλοὺς abest.
δόξειεν ἀνὴρ γήραος] δό-	— 30. με abest.
ξει ὁ ἀνὴρ ἐν γήραος.	— 31. Ἀμηνία.
ὑπηρετοῦντα etc.] MS. ita:	— 32. ἐξαλήσας. Μοκ, ἐξή-
ὑπηρετοῦντα τὸν νοῦν	ληκας.
τῆ βουλήσει; ἀλλὰ τοι-	— 35. ἐνεχειράσασθαι.
οὔτον ἐφ' οἷς. ἐμάν-	— 37. τις δήμαρχος.
θανεν, οἷον καὶ πρὶν	— 44. ἀκόρετος.
διδασθῆναι, αὐτὸς	— 52. Γενετυλίδος.
μὲν ἀπέγνω μανθάνειν.	— 58. Δεῦρ' ἔθ'.
προσελθὼν δὲ τῷ παι-	— ib. δῆτα κλαύσομαι.
δί καὶ αὐθις, πολλαῖς	— 62. δῆτ' ἐλοιδορούμε-
πέπεικε δεήσεσιν, ἕνα	θα.
τῶν Σωκράτους ὁμιλη-	— 67. συνεβ.
εῶν γενέσθαι.	— 69. ἐλαύνεις.
vs. 2. ἀπέραντον.	— 71. Φελέως.
— 19. ἴν' ἀγῶ a manu	— 79. αὐτὸν ἤδιστ'.
prima.	— 90. πείση.

*) Has quoque non relinquendas duxi Ruhnkenii schedas, praesertim, quoniam in iis reperiuntur nonnulla, quae in Fabulae Aristoph. editione Ernestina desiderantur.

vs. 96. ποιγεύς a pr. m.

— 102. οἶδα τοὺς ἀλαζ. sine distinctione.

— 106. κήδη.

— 114. ἦττονα.

— 115. τὰδικώτερα.

— 121. ἔδοι.

— 122. σαπφώρας.

— 130. σκινδαλάμους.

— 134. Κικυνόθεν.

— 141. οὕτωςιν.

— 143. χρῆ ταῦτα.

— 148. τοῦτο διεμέτρησε.

— 157. ἔχει.

— 158. κατ' οὐροπύγιον.

— 182. Σωκράτην.

— 189. τούτου γε.

— 216. ἀπαγαγεῖν ἀφ' ἡμῶν.

— 217. οἰμώξασθ'.

— 231. Εἰ δ' ὦν χαμ.

— 234. τοῦτ' αὐτό.

— 236. ὡς ἔμ'.

— 257. με διδάξης.

— 246. ὁμῆ.

— 257. ταῦτα πάντα.

— 259. γενήση.

— 261. καταπατώμενος.

— 271. χρυσέαις.

ib. προχοΐτιν.

— 275. φανεῖσαι.

— 274. Scholion: Μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους εὐχὴν, αἱ Νεφέλαι παρακελεύονται ἀλλήλαις,

ὥστε πειθεύσας τῇ ἐπικλήσει Σωκράτους συναθροισθῆναι, καὶ οὕτως αὐτῷ φανῆναι. Τινὲς οὖν εἰς τὸ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, προστιθέασιν τὸ ἀφείσαι, ἵνα ἐντεῦθεν τὰς αἰτιατικὰς συντάξωσι. τοῦτο δὲ ἐν οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων βιβλίων εὔρηται, ἀλλ' οὐδὲ μέτρον ἀπαιτεῖ. συντάσσεται δὲ οὕτω ὡς νεφέλαι ἀένναοι αἰετοῦ εἶναι φύσιν δροσερὰν εὐάγητον ἡγουν εὐκίνητον.

— 277. βαρυνχέος.

— 286. ἐν abest.

— 287. ὄμβριμον νέφος.

Schol.: "Ὀμμα αἰθέρος τὸν ἥλιον ἔοικε λέγειν: ἐπεὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν οὕτως καλεῖν, ὀφθαλμὸν δηλαδή." Ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις τοιαύτη δόξα, ὥστε ὀφθαλμὸν καὶ ἡγεμόνα τοῦ οὐρανοῦ καλεῖν. Extat cum aliqua differentia.

— 290. καλέσαντος abest.

— 299. ἐς χθόνα.

— 302. Schol. Μυστοδ. δόμος] τὴν Ἐλευσίνα λέ-

- γει μυστικὴν καὶ ἱερὰν οἰκίαν, καὶ τοὺς μυστὰς δεχομένην. ἐν αὐτῇ γὰρ τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἐτελοῦντο.
- vs. 305. ὑψηροφεῖς.
 — 313. αὐται abest.
 — 315. νεφέλαι. μεγάλας θεαί.
 — 318. Ταῦτ'.
 — 320. νύξασ' habet MS. in cuius marg. γρ. μίξασα.
 — 321. ἰδεῖν αὐτὰς ἦδη.
 — 322. Πάριον.
 — 328. οὐδ' ἐγίνωσκες. Vulgata in marg.
 — 329. καὶ καπνὸν εἶναι.
 — 330. μὰ Δί, ἀλλ' ἴσθ' ὅτι.
 — 333. ἀργῶς a pr. m.
 — 335. ἐκατόντα κεφάλαια.
 — 338. κεστρῶν τεμ. μεγάλων ἀγαθῶν.
 — 339. δὴ νῦν μοι.
 — 340. γ' εἶπερ.
 — 344. ἔρωμαι.
 — 347. χ' ὅταν μὲν.
 — 352. ταῦτ' ἄρα καὶ Κλέων —
 — 354. Κλεισθένην. Scholion ad vs. 348. Ἰερομνήμων ἦν υἱὸς τοῦ Ξενοφάντου, διδυραμβασκιδὸς ποιητῆς. ἦσαν δέ
- τινες ἄγαν ἐπτοημένοι πρὸς αὐτὸν, αἰσχροῦ ἔρωτι.
- vs. 356. φωνὴν καὶ μοῖ.
 — 357. Scholion: Παλαίγενές.] Οὐκ ἐπὶ σεμνῆς προσηγορίας τοῦτο παρεῖληφεν, ἀλλ' ἀνόητον δεῖξαι βουλόμενος. τοὺς γὰρ εὐήθεις καὶ ἀνοήτους ἀρχαίους καὶ παλαιούς ἐκάλουν. Et sic in notulis nostris legendum coniecimus. Ib. ὦ abest ante θηρατῆ.
 — 358. Σὺ τ' ὦ λεπτ.
 — 359. ὑπακούσασμεν.
 — 360. σοὶ δ' ὅτι. Ibid. βρενθύη et παραβάλλεις.
 — 362. ἂν ἔχη.
 — 363. ὡς ἱερὸν καὶ τερπνόν.
 — 364. μόναι γ'. Ib. τὰ δ' ἄλλ' ἐστὶ πάντα.
 366. τί σὺ λέγεις.
 — 367. τοῦτ'.
 — 368. τοῦτο διδάξω.
 — 370. αἰθρίας οὐσῆς ἕειν. Scholion ad h. l. ita legitur in MS. — παραγενομένου δὲ αὐτοῦ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ μηχανωμένου περὶ τὴν κτίειν, παρακαθίσας τὴν

- καλλακίδα δακρύνουσαν vs. 411 ἐπιθυμήσας σοφίας.
 και ὀδυρομένην. και τέ- → 415 μητ' οὖν ῥιγῶν.
 λος ὑπολαβὼν τὸν χρη- Ibid. μητ' ἀριστῶν.
 σμὸν εἰληφέναι, ἔκτισε
 ● τὴν πόλιν.
 vs. 371. προσέφησας.
 — 376. κατὰ κρεμάμεναι. — 420. θρυμβεπιδείπνου.
 — 378. αὐτὰς abest. Gloss. interl. θρύμβον
 — 383. ἐμπιπτούσας ἀλ- δειπνούσης.
 λήλαις. — 424. γ' ἀτεχνῶς ἀπ'
 — 385. Ἦδη ποτέ ζωμοῦ. αὐτῶν οὐδενί. Sic MS.
 — 386. αὐτὴν ἐξαίφνης. In — 428. δέομαι τοίνυν ὑ-
 Schol. scribitur: — βούν μῶν ὧ δέσποινα.
 τεθυσόμενον ἐπεμπον, — 452. μή μοι λέγειν με-
 συνέβαινεν ἀφθονίαν ● γάλας γνώμας.
 εἶναι κρεῶν, ὥστε κο- — 454. ἰμείρεις.
 ρέννυθαι πληρουμένους, — 455. προσπόλοισιν. Et
 τοὺς βουλομένους κρεά- sic legit Scholiastes.
 των τε και ζωμῶν. — 440. πεινεῖν, διψεῖν.
 — 389. παπαῆ. καῖπειτ' — 443. τ' abest.
 ἐπάγει παπαῆ. — 450. ματτιολοιχός. Gloss.
 — 391. γ' abest. Ib. τιν- interl. ἐκ μεταφορᾶς τῶν
 νουτουί. μασσῶντων.
 — 395. τοὺς δέζωντας πε- — 455. κῆν βούλωνται.
 ριφλέγει (sic). Schol. in- — 471. λόγους.
 terlin. ἤγουν τοὺς μὴ — 480. ἢδ' ἐπὶ.
 ἀποθανόντας μετρίως — 481. τί δαί;
 καίει. — 484. ὧν abest.
 — 403. εἰς ταύτας. — 485. καπιλήσμων.
 — 407. ποτέ τουτί. — 489. ὅπως abest. Ib. σό-
 — 408. ξυγγενέσι. Ibid. ἔ- φὸν προβάλωμαι.
 σχον. — 490. ὑφαρπάσης.
 — 409. διαλακήσασα. Gloss. — 491. σιτήσομαι.
 interl. ἠχήσασα. — 496. ἀκαρεῖ. Vid. Pier-
 — 410. κατέκαυσε μου τὸ. sson. ad Moer. p. 43.
 — 510. ἀνδρίας.
 — 518. γ' abest.
 — 525. ἀναγεῦσαι. Gloss.

- interl. δείξαι ὑμῖν ταύ- vs. 684. Φέλινα.
την. Et sic forte legen- — 691. δὴ abest.
dum in Schol. edito. — 695. τί abest.
vs. 537. ὡς δὴ. — 699. τήμερον.
— 550. γ' bis abest. — 717. φρούδη ψυχῆ. ●
— 568. θαλάττης. — 723. εἴ τι μου περιλη-
— 576. ὑμῖν. φήσεται.
— 577. θεῶν ἀπάντων ab- — 726. ἐξευρητέος.
sunt. — 735. πρῶτον.
— 578. ἡμῖν μόναις δαι- — 739. κατὰ λεπτόν.
μόνων. — 741. ἀτρέμας.
— 582. ξυνήγαμεν. — 743. ζυγόθρ —
— 584. γε abest. — 746. νῦν μοι τοδί.
— 585. ξυνελκύσας. — 753. ὅτι τί δὴ.
— 586. ἦν στρατηγήση. — 754. τ' ἀργύριον.
— 592. φημῶση τῷ ξύλῳ — 760. ὑποχάλα.
τούτου τὸν αὐχ. — 763. σ' ὁμολογεῖν ἐμοί.
— 597. ὑπικέραταν. — 764. ἦδη ποτέ παρα.
— 599. οἶκον ἔχεις. — 765. εἴωρακας. Ibid. καὶ
— 605. βάκχας Δελφοῖσιν διαφανῆ.
ἐκτρέπων. — 774. ἂν abest.
— 611. ἅπαντας abest. — 784. τί νυν πρῶτον ἐ-
— 612. δραχμῆς. διδάχθης, λέγε.
— 614. πρίου. — 793. ἐκτεθαμένος a pr.
— 617. ἐκάστατ'. m.
— 621. τῶν θεῶν ἀγόντων. — 796. γὰρ abest. Ib. post
— 638. πότερον. μανθάνειν addit MS. τί
— 654. πρῶτον μὲν. Ibid. γὰρ πάθω.
οὔτοςίν. — 800. ἐξελῶ γ' αὐτὸν ἐκ
— 655. ὦ ὄζυρέ. Scholion: τῆς.
Ὀζυρὸς καὶ οἰζυρὸς ὁ — 801. ἐνταυθοῖ χρόνον.
ταλαίπωρος καὶ ἄθλιος, — 806. ἅπαντα—κελεύοις.
καὶ οἰζῶ, ἢ ταλαιπωρία. — 809. ἀπολαύσεις.
— 656. Μανθάνειν οὐδέν, — 810. ταχέως abest.
τούτων ἐπιθυμῶ. — 818. τί δὴ.

vs. 828. Schol. MS. ἄλλοι
δέ φασιν ὡς οὗτος ὁ Δια-
γόρας διδάσκαλος ἦν
Σωκράτους. Legit ergo
in edito Scholio Διαγό-
ρου, non Ἀρισταγόρου.

— 833. ὑπὲρ τῆς.

— 839. ὅσα παρ' ἀνθρώ-
ποις σοφά.

— 841. εἰσελθὼν χρόνον.

Vulgata in marg.

— 843. εἰσάγων.

— 845. τουτονι.

— 853. τῶν ἐτῶν.

— 856. τέτροφας.

— 859. τοι abest.

— 860. πειθόμενος τραυ-
λίσαντι.

— 868. σὺ abest. ●

— 876. εὐθύς γὰρ παιδά-
ριον ὄν.

Ibid. τυννουτοί. Scho-
lion: Τυνουτονί] γρά-
φεται καὶ τυνουτοί, ὅ-
περ ἐστὶν Ἀττικόν. οἱ
γὰρ Ἀττικοὶ τοιοῦτο
καὶ τοσοῦτο φασὶ κατ'
ἀφαίρεσιν τοῦ ν.

— 878. ἀμαξίδας τε.

— 881. Hunc versum in
MS. sequitur alius: ὅς
τᾶδικα λέγων, ἀνατρέ-
πει τὸν κρείττονα.

— 883. παρ' αὐτοῖν. In

marg. MS. γρ. παρ' ἀμ-
φοῖν.

vs. 887. ἐν τοῖσι.

— 889. ἐν τοῖς — σ' ἀπολω.

— 892. φάσκων.

— 893. μὲν abest.

— 902. τὸν πατέρα σὺκ
ἀπώλεσε δήσας αὐτόν.

— 912. σὺ δ' ἀρχ.

— 915. καὶ γνωσθήση.

— 918. καίτοι.

— 921. ἐσθίων Πανδελ-
τίους.

— 929. δ' ἔα.

— 930. ἦν ἐπιβάλης.

— 937. ὑμῶν abest.

— 939. λέξοι.

— 942. ἦν ἂν γρύξη,

— 950. ὁπότερος αὐτῶν.

— 962. κρυμώδη.

— 967. οἱ νῦν ταύτας τὰς
δυσκολ — τὰς κατὰ Φρύν.

— 981. Κυκήδου. Schol.
Κυκήδης, παλαιὸς ἦν
ποιητῆς, ἀφελῆς καὶ ἄ-
χαρις.

— 987. προέχοντας.

— 991. ἀναπλάσσειν. Gloss.
interlin. ποιήσειν τύπω-
σιν,

— 994. καλέσας Μνησικα-
κήσης.

— 997. βλιττομ —

— 1001. ὑποθρέξεις.

— 1003. σμίλακος.

- vs. 1019. σ' ἀναπλήσει.
 — 1021. τ' abest.
 — 1026. οὖν abest.
 — 1029. ὁ ἀνὴρ.
 — 1030. ἔοικε δεῖν πρὸς.
 — 1031. ὑπερβαλεῖς. Ibid.
 ὀφλήσεις.
 — 1032. καὶ μὴν.
 — 1036. ἀντιλέγειν.
 — 1057. ἦδη abest.
 — 1070. ζῆν ἔστιν ἄξιον.
 — 1071. πάρεμι δῆτ' ἐντ' —
 — 1077. Κακείνος γὰρ ἦτ-
 των.
 — 1079. γε πειθόμενος.
 — 1082. ποτ' ἄν.
 — 1099. ἠττήμεθα.
 — 1108. στόμωσον abest.
 — 1122. γὰρ abest.
 — 1132. μετ' αὐτήν.
 — 1139. δικάσασθαι.
 — 1140. δικασάσθων. Ib.
 ὀλίγων.
 — 1150. ἦν ἂν βούλει.
 — 1153. Βοάσομαι τ' ἄρα.
 — 1156. ἐργάσαισθ'.
 — 1165. Scholion: ὁ Εὐρι-
 πίδης ἐν τῷ τῆς Ἑκάβης
 δράματι δι' αὐτῆς φησιν
 ὦ παῖ παῖ, Πολυξένη δη-
 λονότι, ἔξελεθ', ἔξελεθ'
 οἴκων.
 — 1175. καὶ ταῦτο.
 — 1178. Scholion: Ἄρτι-
 κὸν βλέποσθ' ἴγουν βλέμ-
 μα καὶ ἦθος, οἷον οἱ Ἀ-
 θηναῖοι ἔχουσι, δριμύ-
 καὶ τιτανῶδες. διαβάλλ-
 λει δὲ αὐτοὺς ὡς θρα-
 σεῖς καὶ ἐτοίμους προ-
 δήλως εἰς τὸ ἀδικεῖν.
 vs. 1180. δὴ abest.
 — 1192. ἔδωκεν.
 — 1205. ἀριθμὸς abest. Ib.
 ἀμφορεῖς νενοισμένοι
 (sic). Gloss. interl. ἐστε-
 ρημένοι οἴνου ἢ φρονή-
 σεως.
 — 1210. τρέφεις.
 — 1228. με abest.
 — 1230. τὸ χρέος abest.
 — 1233. τί γὰρ ἂν ἄλλο γ'.
 — 1237. προκατα —
 — 1238. οὐνεκ'.
 — 1239. οὐτοσίην.
 — 1252. οὐδ' ἂν ὄβολόν.
 — 1269. τί δέ σε.
 — 1272. Hic versus abest.
 — 1278. ὑγιαίνεις.
 — 1280. προσκεκλησθαί μοι.
 — 1299. ἀπὸ τῆς οἴκ.
 — 1301. σαπφώρα.
 — 1302. ἐπεὶ ἄλλῳ.
 — 1303. σε τῶν abest.
 — 1307. ἐρασθεῖς.
 — 1310. τήμερον.
 — 1320. Post ξυγγένηται
 MS. inserit: ἐπεὶ μείζω
 κακὰ πείσεται, ἢ φέρειν
 οἷόςτ' εἶναι.

- vs. 1326. ἀμύνασθέ μοι. vs. 1387. κακὰν. et sic vs.
 — 1347. καὶ μὴν. et sic vs. 1392.
 — 1356. — 1393. λέξοι.
 — 1357. ἔγωγε φρ. Ibid. ὡς — 1400. δόξαις δίκαια λέ-
 ἴστε. γειν.
 — 1359. Scholion: Τοῦτο — 1412. ἔγωγ' εὐνοῶν.
 τὸ μέλος ἐκ Σικωνίδου — 1416. καὶ μὴν ἔφυν ἔ-
 ἐστίν. ἐκεῖνος γὰρ οὕτω λεύθερος καγῶ.
 φησίν· ἐπέξαθ' ὁ κριὸς — 1420. νεωτέρους κλάειν.
 οὐκ ἀκαίρως. ἦν δὲ ὁ — 1444. δίδαξον εἴτι μ' ἐκ
 κριὸς οὗτος παλαιστῆς τούτων.
 Αἰγινήτης. — 1454. ἐγὼ abest.
 — 1360. ὁ δ' εὐθέως εἶν' ἔ- — 1457. τί δῆτα τοῦτ' οὐ
 φασκε τὸ καθαρίζειν ἀρ- μοι τότε ἠγορεύετε.
 χαῖον. — 1459. ἀγροῖκον ἐπήρα-
 — 1374. ἦσεν Εὐριπίδου. τε καὶ σκαιόν.
 — 1376. Καγὼ οὐκέτ' ἐξη- — 1460. ἂν τιν' οὖν.
 νεσχόμην. — 1468. οἴκαμ' ἐξηπάτων.
 — 1377. εἰκὸς ἦν. — 1472. οὐκ ἔστι γ', ἐπει.
 — 1378. ἐρίζομεθ'. — 1476. χυτρεοῦν τ' ὄντα.
 — 1382. ἐν δίκη γ' ἂν. — 1494. σφόδρα γ'.
-

V A R I A N T E S

ANGELI CANINI EDITIONI ADSCRIPTAE.

- p. 26. l. 4. ἀπέραντον. p. 32. b. l. 9. φράσον μοι.
 — — l. 14. ὁ δείλαιος. τοῦτο γάρ με.
 p. 26. b. l. 4. συνῆχ' ὅτ'. — — l. 12. ὅτ' ἄν.
 p. 27. l. 26. ὑπερον. — — l. 13. κατὰ κρη-
 p. 27. b. l. 12. ἄν-σε ἐγώ. μνάμεναι.
 p. 28. l. 9. τὰδικώτερα. — — l. 23. κόρος ἐξαι-
 p. 29. l. 11. δέγ' οὐκ ἦν φνης.
 δεῖπνον ἡμῖν. — — l. 27. χῶτ' ἄν.
 — — l. 22. τῆς Λακωνι- — — l. ult. ἀπέραντον.
 κῆς. Ib. μεγάλα.
 p. 29. b. l. antepenult. αὐ- p. 33. l. 8. Ἀθηναίων.
 τός μοι. — — l. 9. δρῦς γε. Ib. δῆ
 p. 30. l. 11. τὴν abest. abest.
 p. 30. b. l. 6. καταβρα- — — l. 11. ὅτ' ἄν εἰς
 χῶ. ταύτας ἄνεμος ξηρός.
 — — l. 21. προχόοις. — — l. 24. γε bis abest.
 — — l. 23. ὑπακούσατε. p. 33. b. l. 5. οὐδ' ἄν ἐπιθ.
 — — l. 26. χύσιν. — — l. 11. νικήσει πλείους.
 p. 31. l. 17. τι abest. — — l. 23. τοῖς τ' ἀνθρώ-
 — — l. 23. δῆμος. ποῖς εἶναι.
 p. 32. l. 3. δῆ νῦν μοι. p. 34. l. 5. ἐξ ἐμοῦ.
 — — l. 8. λέγε νῦν τα- — — l. 18. τε γέ σου.
 χέως. — — l. 22. λόγους.
 — — l. 11. καὶν μὲν (pro p. 34. b. l. 6. ἦν μὲν γ' ὁ-
 κατ' ἦν μὲν). φείληται τί μοι.
 — — l. 16. ταῦτ' ἄρα καὶ — — l. 7. καπιλήσμων.
 Κλειον. — — l. 9. ἀλλ' ἀποστερ.
 — — l. 18. Κλεισθένην. p. 34. b. l. 16. Δεῦρ' ἴδω.
 — — l. 24. ὑπακούσαι- — — l. 26. ἡμιθανῆς.
 μεν. p. 35. l. 6. γένοιτο τ' ἄν —

- p. 35. l. 24. ὁ σῶφρων.
 p. 35. b. l. 18. τρῦτον τὸν
 δείλαιον.
 p. 36. b. l. 4. βέλτιστον.
 — — l. 19. παρεσκευαζό-
 μεθα.
 — — l. 26. πρίω.
 p. 37. l. 18. τί abest.
 p. 37. b. l. 1. ταχὺ δ.
 — — l. 5. ἦν κατὰ δα-
 κτύλιον.
 — — l. 6. δακτύλιον.
 — — l. 8. ἐπ' ἐμοῦ.
 — — l. 9. ἀγροῖκος. Ib.
 ὦ ζυρέ.
 — — l. 12. πρότερον.
 — — l. 26. τὴν κάρδοπον.
 p. 38. l. 6. δέ γε.
 — — l. 16. τὸν Ἀμυνίαν.
 — — l. 21. ἐνταῦθ'· ἀλλ'
 εἰ μὲν χρη.
 — — l. 25. φρόντιζε καὶ
 νῦν διάθρει.
 p. 38. b. l. 23. ἐξευρητέος.
 p. 39. l. 5. πρῶτον.
 — — l. 20. ἀνατέλλοι.
 — — l. penult. ὑποχάλα.
 — — l. ult. μηλολούνθην.
 p. 39. b. l. 4. εῴρακας.
 — — l. 23. τί νῦν πρῶ-
 τον.
 p. 40. l. 1. χρήσιμον συμβ.
 — — l. 17. ἅπαντα.
 — — l. 20. ἀπολάψης.
 — — l. 22. ἑτέρα.
 p. 40. b. l. 20. εἰς ἀνὴρ.
 — — l. 21. παρέστ'.
 p. 41. l. 6. τῶν ἐτῶν.
 p. 41. b. l. 4. post μαθή-
 σεται inserit: ὅς τὰδ'κα
 λέγων ἀνατρέπει τὸν
 κρείττονα.
 — — l. 8. τοῦτο γοῦν.
 — — l. 18. ἐξευρίσκων.
 — — lin. ult. post λεκά-
 νην addit: ἴν' ἐμέσω.
 p. 42. l. 9. δὴ φοιτᾶν.
 — — l. 23. τοῦτον δ' ἔα.
 — — l. 24. ἦν ἐπιβάλης.
 p. 42. b. l. 4. φέρε δὴ τις.
 — — l. 18. ὁπότερος αὐ-
 τοῖν.
 p. 43. l. 3. περσώπολιν.
 — — l. 14. ἄν abest.
 — — lin. pen. θώκων.
 p. 43. b. l. 11. ἀποθρέξει.
 — — l. 17. ἄν στηθός.
 — — l. 18. χροϊὰν λευ-
 κὴν.
 — — l. ult. καταπλήσει.
 p. 44. l. 6. εὐδαίμονες δ'
 ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότε
 ἐπὶ τῶν προτέρων.
 — — l. 12. βουλευμα-
 τίων.
 p. 44. b. l. 11. γινόμενον.
 — — l. 12. πολλοῖς.
 — — l. 14. τῶν λυ-
 χνων.
 — — l. 16. δ' abest.

- p. 44. b. l. 21, α^1 νέος ὢν, ἠδονῶν.
 — — l. 24. ἐπὶ τὰς.
 p. 45. l. 3. ῥαφανιδωθῆ
 πρωθύστερον καὶ τέ-
 φρα.
 — — l. 17. καὶ δῆθ' ὄρω.
 — — l. 24. δέξασθέ μου.
 — — l. 28. πότερα.
 — — l. ult. τὸ λέγειν.
 p. 45. b. l. 10. κριτὰς μὲν ἄ.
 p. 46. l. 1. ὀμνύς.
 — — l. 11. παῖ φημι.
 — — l. 20. βοάσομαι γ'
 ἄρα.
 — — l. penult. ἐχθροῖς
 βλάβη.
 p. 46. b. l. 10. Ἰω, ἰοῦ.
 — — l. 23. ἂν γένοιτο ἂν.
 — — l. 25. γ' abest.
 p. 47. l. 2. γίνωνται.
 — — l. 10. ὅπως τάχιστα.
 — — l. 14. νενησμένοι.
 — — l. 20. φήσουσι δέ.
 — — l. 27. γε abest.
 p. 47. b. l. 13. ἄλλο γ' ἂν.
 — — l. 20. καταγελαῖ.
 p. 48. l. 7. τοῦτ' ἴσθ' ὅτι.
 — — l. 13. μήτιπον.
 — — l. 16. σαυτοῦ.
 — — l. 22. ἄλλως γε.
 — — l. 25. γ' abest.
 p. 48. b. l. 21. τοῦτ' ἐγώ.
 p. 49. l. 7. αὐτὸν αὐτίχ'.
- p. 49. l. 8. ἐπεξήτει.
 — — l. 15. ἴσως δ' ἴσως.
 — — l. 26. καὶ κακὰ.
 p. 49. b. l. 8. μέλλεις μὲν.
 — — l. 22. ἤρξαθ' ἢ μά-
 χη γενέσθαι.
 — — l. 26. εὐθέως ἀρχ.
 p. 50. l. 11. ἐξ abest.
 — — l. 13. καγὼ δ' οὐκ-
 ἐτ' ἐξηνεσχόμην, ἀλλ'
 εὐθέως.
 — — l. 14. πάντεῦθεν
 οὖν οἶον.
 — — l. 15. ἠρειδόμεθα.
 — — l. 19. ἐν δίκῃ γ' ἂν.
 p. 50. b. l. 8. σὸν οὖν ἔρ-
 γον ὦ καινῶν ἐπῶν ἢ
 λόγων κινητὰ.
 — — l. 20. ἐρήσομαι σοι.
 — — l. 26. Post δοκεῖς
 addit: Στρ. Τίη τι δή;
 Φειδ. φήσεις.
 — — Ibid. νομίζεσθαί γε.
 — — l. ult. νεωτέρους.
 p. 51. l. 10. καὶ τοι τί δια-
 φέρουσιν ἡμῶν ἐκεῖνοι.
 — — l. 13. τῶν κόπρων.
 — — l. 16. ἐπειδὴ.
 — — l. 25. δῆθα abest.
 p. 51. b. l. 15. ὦ μοι.
 — — l. 19. ἐλθῶν.
 p. 52. l. ult. τί γὰρ μαθόντ'
 εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον.

DAVIDIS RUHNKENII

NOTULAE IN SCHOLIA.

17. *μυστικαὶ δαπάναι* quae sint, non intelligo.
41. Habet Suidas v. *Προμνήστρια*, ubi male τὸν γάμον.
48. Ante *ἀλαζόνα* excidit *ἀλλά*.
71. *αἱ δὲ αἴγες πρὸς*] Dele praepositionem *πρὸς*. Conf. Schol. Theocr. Idyll. I. 35. De monte *Ψελλεῖ* vide quae diximus ad *Timaeum* p. 192.
109. Verba, *οἱ δὲ, ἔχοντας τῷ μηνῶ ἔγκεχαργμένον φασικανόν* male repetita sunt e praecedentibus. De *Morycho*, quem Plato perstringit, vide *Notas ad Timaeum* p. 151.
126. *οὐ πεσῶν γε κείσομαι*. Ad hoc proverbium respexisse videtur Ovidius *Trist. V. El. VIII. 1*.
151. *Ἡρόδοτος*. Forte, *Ἡρωδιανός*. De quorum nominum confusione Wesseling. in *Diss. Herodot.*
179. Corruptum *ἐξητάζοντο*. Desideratur verbum, quod significat *versabatur*, scil. *Socrates*.
225. Non *ὡς* addendum de conjectura tua, sed e *Suida* revocanda verba, quae exciderunt: *τοῦτο δὲ λέγει* etc.
255. Lege *σκιμβάζειν* et *σκιμβούς*. *Hesychius*: *Σκιμβός, χολός*.
264. *Σεκαίρως*] Leg. *εὐκαιρῶς*.
276. An-Scholiastes, qui *λαμπράν* explicat, legit *εὐ-αύγητον*. Conf. *Hemsterhus. ap. Musgrav. Exerc. in Eurip. p. 84*.

280. Citat Suidas v. *βαρύβρομος*.

293. *Κατήγοντο*] Suidas habet *κατήγοντο*. Neutrum verbum in hac re placet.

317. *ἀγροικότερον*.] Sic etiam Suidas habet. Sed vera lectio est *ἀδρότερον*, quod verbum proprium est in hac re Rhetoribus. Ad poetae versum conferendus Piersonus ad Moerid. p. 365.

322. *Πάρνης*] Vid. Not. ad Timaeum p. 150.

Ibid. *ἀποτείνωσι*] Leg. *ἐπιτείνωσι*. Kusterus notam suam sumsit e L. Bos Observ. Crit. p. 77.

330. *καταχωρῶν*] Non dubito, quin scribendum sit *κατατρέχων*.

331. *ἐξηγητήν*] Vid. Not. ad Timaeum p. 81.

347. *καλοποδιώκτας*] Suspectum vocabulum. v. L. Bos Animadv. p. 140.

354. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 591.

357. *τοὺς γὰρ δῆθεν* etc.] Gravis corruptela ita sananda: *τοὺς γὰρ εὐήθεις, ἀρχαίους, καὶ παλαιούς, καὶ πρεσβύτας ἔλεγον*.

360. Verba *ἐπὶ κιναιδίᾳ δὲ διεβάλλετο* huc inculcata sunt e Scholio vs. 354. Certe de Prodico nihil tale proditum memini.

361. *καὶ Πλάτων*] Leg. *ὡς καὶ Πλάτων*. scil. *φησί*. Respicit Platonis Sympos. p. 535. E. ed. Lugdunensis. Vide Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 569.

Ibid. *ἐπιδεδωκότες*] An scrib. *πεπιστευκότες*. Vid. Philostrat. Ep. 40. Sed nihil definitio.

370. Citat Suid. v. *Ἀποδημεῖν*.

385. *ἄδειαν εἶναι*] An scrib. *ἄδην εἶναι*?

395. *ζῶντας* vitio laborat. Et videtur Scholiastes aliam lectionem secutus.

398. Suid. v. *Κεραυνός*.

404. E Scholiastae interpretatione διασκεδάσας, διασκορα. liquet, eum non ῥήσας, sed ῥίψας legisse.
447. Verba ὁ περιτριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν refer ad vocem περίτριμμα, et locum constitue e Suida. Phrynich. Παρασκ. ῥητορ. MS. Περίτριμμα πραγμάτων, οἷον ττριμμένον ἰκανῶς πράγμασιν.
448. ῥυπαροῦ καὶ μικροῦ] Suidas habet μιαιοῦ. Sed legend. γλισχροῦ.
- Ibid. lege: Μάσθλης ἰδίως καλεῖται ὁ ἱμάς, non ἰταμός, quod ineptum. Res patet e Suida.
508. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 159.
523. διατάξαι corruptum.
553. Forte Scholion hominis Christiani. Vid. Ep. ad Hebr. X. 22.
550. Hic versus aliter legitur apud Suidam v. Ἐμπεδησαι. ubi leg. ἠρκεσθην, ut in Schol.
562. εὔνομοι] Scribe εὔνοοι.
563. Haec descripta sunt ex Hephaestione p. 33. ubi melior lectio.
587. Vid. Hemsterh. ap. Musgrav. Exerc. in Eurip. p. 84.
628. L. χαριζόμενον. Nam dubito, an χαριεντίζεσθαι sic dicatur.
638. πατήρ μέτρου ῥυθμός. Haec verba sumpta sunt e Longini Prolegomenis in Hephaestionem p. 264. ed. Peirc. Hinc emendandus est Graecus Commentator Hermogenis p. 387. Διὸ καὶ μέτρου πνεῦμα τὸν ῥυθμὸν φησὶν ὁ Λογγῖνος. Lege, πατέρα. Error natus est e scribendi compendio. Nam πρᾶ est πατέρα, πνα, πνεῦμα.
643. Suid. v. Ἡμικτέου.

702. Interpretatio ἀνάκρινε καὶ δοκίμαζε referenda
· ad διάθρηι.

Ibid. ποήσας] Leg. νοήσας.

705. Suid. v. Ἀπέστω.

728. Suid. v. Ἀρνακίδα, et v. Ἀποστερητίδα.

740. Suid. v. Διαιρῶν.

761. Leg. ὅταν χαλάσης εἰς τὸν αἶρα. Vid. Bern.
Martini Var. Lect. IV. 2.

764. Vid. Bochart. Hieroz. P. II. p. 875.

770. Suid. v. Ἐξέτηξε.

772. Suid. v. Διαγέγραπται.

831. Suid. v. Μανιῶν.

832. Suid. v. Φλαῦρον.

836. Suid. v. Καταλούη.

855. Suid. v. Καταπεφρόντικα.

857. Haec accuratius traduntur a Thucydide II. 21.
et Plutarch. Pericl. p. 164.

862. Suid. v. Ἀμαξίς.

873. τὰ κοινα] Leg. τὰ κενά. Vid. Suid.

907. Vid. Not. ad Timaeum p. 47.

919. Revocandum Ἑλλήνων post verbum πλανηθέν-
των. Deinde legendum, ἄρτους κραυρούς, de qua
voce diximus ad Timaeum p. 121.

925. Suid. v. Λυμαινόμενον.

944. Suid. v. Ἀνθρήνη.

962. Pierson. ad Moer. p. 20.

964. Stesichoro tribuit Tzetzes Chiliad. 25. p. 14. ubi
insignis varietas lectionis.

979. Suid. v. Ἰαχειν.

997. Vid. Not. ad Timaeum p. 187.

1001. Suid. v. Μορίαι.

1003. Suid. v. Ἀπραγμοσύνη.
1009. τροφήν] Leg. τρυφήν.
1018. Suid. v. Ἀντιμάχου.
1043. Suid. v. Εὐθύς.
1117. εὐχερής] Scribe εὐτελής. Eadem tamen locutio ap. Lucian. de Dipsad. p. 234. γῆ πολλῶ τῷ αὐχμῶ πιεζομένη.
1127. Suid. v. Βουλήσεται.
1129. Kusterus laudare poterat L. Bos Obs. Crit. p. 75.
1146. θαυμαστῇ τιμᾶν] Forte, θυλάκῳ τιμᾶν.
1159. Suid. v. Ἀμφηκες.
1178. τοὺς μὲν γὰρ Ἀττικοὺς etc.] Bina Scholia male confusa sunt.
1179. Τουρ Emendat. in Suid. T. I. p. 31.
1204. L. Bos Obs. Crit. p. 75. 76.
1218. Suid. v. Ἀπερυθριάσαι.
1242. Hoc Scholion restituendum e Scholio in Equit. vs. 433. Vide Pierson. ad Moer. p. 275.
1266. κατὰ σεαυτὸν] Vide Alciphron, p. 367.
1359. Vid. Valcken. ad Herod. p. 459.
1361. Suid. v. Ἀλεῖν, L. Bos Obs. Crit. p. 30.
1370. Ioannes Siceliota Comment. MS. in Hermogenem: διὸ καὶ φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· ψόφου πλέων, ἀξύστατον, ἀντὶ τοῦ, ἀξυστον καὶ ἀκαλλές. Idem alio loco: Ἀριστοφάνης τὸν οὐρανὸν λέγει κρίβανον, ἡμᾶς δ' ἀνθαρκας (sic).
1385. Grammaticus MS. Βρυ (sic) ἐπὶ τοῦ πιεῖν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις β. Phrynchius Παρασκ. ῥητορ. MS. Βρυ, τὸ ὑποκόρισμα, ὃ ἐστὶν λεγόμενον τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν, ὅπερ ἔνιοι σὺν τῷ ὁ γράφουσι βροῦ. Simile est hoc in Glossario

Sangermanensi MS. Σεῖν, τὸ λεγόμενον τοῖς παι-
δίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν, ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐ-
ρῆσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

1458. Interpretem notat Faber ad Lucian. Timon.

1472. Toup Emend. in Suid. T. II. p. 196.

1512. Vid. Moeridem p. 363.

1736. Toup. Emend. in Suid. T. I. p. 140.

Suid. v. Πηνίον citat versum e Nubibus, qui hodie
in illis non reperitur.

Scholion vs. 133. emendat Wesseling. ad Diod. Sic.
T. II. p. 359.

Scholion vs. 549. ita restituendum:

Ἐπαισ' ἐς τὴν γαστέρα] ἔτυπα ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν.
ἔγραψε γὰρ κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἰππέας.

Κούκέτ' ἐπεπήθησα] ἀντὶ τοῦ, ἤρκεσθην τῇ πρώ-
τῃ κωμῳδίᾳ.

DANIELIS HEINSII
NOTULAE ADSCRIPTAE EDITIONI
FROBENIANAE.

- p. 56. l. 20. εὐδοκιμοῦσαν] εὐδοκιμήσας.
 — — l. 23. ἔλθων] ἐθέλων.
 — — l. 33. περιλ.] παραλ.
 p. 57. l. 13. τὸν τούτου] τὸν αὐτοῦ.
 — — l. 21. πεποίηκε] πέπεικε.
 p. 58. l. 23. παραβλήματος] περιβλ.
 — — l. ult. παρεπιγραφή] Hanc glossam refero ad
 ea quae sequuntur, ubi manifesta est μίμησις.
 p. 59. l. 25. ἰπικὴν ἔχοντες] ἰπικὴν ἐρωτικῶς ἔ-
 χοντες.
 p. 60. l. 25. ἀγωνίσματα] ἀγωνιστικά.
 p. 82. l. penult. θυσόμενον] τυθυσόμενον.
 p. 85. l. 40. ἔξω νενευκ.] εἴσω νενευκ.
 p. 88. l. 34. ἐκτόσε] ἔκτοτε.
 — — l. 45. προσέτυχον] περιέτυχον.
 p. 89. l. 26. αὐτὸς γὰρ κ.] οὐδεὶς γὰρ κ.
 — — l. ult. χ' ὡ πρῶτον] χ' ὡ καταπύγων πρῶτον.
 p. 93. l. 28. εὐτυχεῖς] εὐτυχεῖς γε.
 p. 95. l. 36. χαριεντιζόμενον] χαρίζόμενον.
 p. 97. l. 10. πολλαὶ τῶν etc.] πολλαὶ τῶν ἀλεκτρού-
 νων καὶ καλαὶ ὑπηνέμια τίκτ. ὡὰ πολλάκις. ὁ δὲ
 παῖς ὄδ' ἔνδον etc.
 p. 100. l. 44. προσελήνου] πανσελήνου.
 — — — — εἴ τις ἔσοπτρον] εἴ τις εἰς ἔσοπτρον.
 p. 101. circa fin. τριηργάσατα] ἐξηργάσατο.

p. 107. l. 10. *ἰν* textu. φοιτᾶ] Error vetus. Legendum φοιτῶ.

p. 108. l. 3. Verbis ἐσπούδαζον γὰρ praeronendum γυμνοῦς e textu.

— — l. 40. κάμψειεν] Βωμολοχεύσαιτ'.

p. 110. l. 3. τρίβειν] τρίβολον.

p. 123. l. 4. ἔξω γεν.] εἰσω γεν.

p. 124. circa fin. κάναπαιδεύω] κάναπαιδεύω γυνή.
vel σ' ἐγώ.

E X C E R P T A
C O D I C U M A M B R O S I A N O R U M

MEDIOLANENSIIUM IN CALLIMACHUM.

Sunt haec excerpta illa, quorum mentionem fecit Ernesti in Praefatione ad Callim. f. 4^b. Unus Codex, quem ille primum dixit, habet pro indice Lit. B. n. 98. alter, secundus illi dictus, Lit. S. num. 31. Collati sunt cum edit. H. Stephani a. 1587. Ex his excerptis notabo primum Lectiones eas, quas Ernesti praetermisit, idque, si primam exceperis, consulto; sunt enim pleraeque librariorum vitia. Missa sunt per I. C. Beckium, cuius manu Checotii de Supplementis lacunarum verba adscripta sunt, quae, ab Ernestio in Praefatione brevius allata, integra subjeci.

H. in Apoll. v. 53. uterque οἷες. v. 113. Ambr. 1. ναοίτο.

H. in Dian. v. 37. uterque μεσόγεως. v. 67. Ambr. 1. ἐν μυχάτοιο. v. 70. uterque μορμύσεται. v. 87. Ambr. 1. ἴκετο. v. 127. id. καηταί. v. 161. uterque ἀροτριῶντι. et v. 165. ἔδουσι. v. 200. Ambr. 1. τ' ἔρρέζουσι. v. 251. Ambr. 2. ἀλαπαξέμεν. v. 256. Ambr. 1. οὐδ' αἰγός.

H. in Del. v. 21. Ambr. 2. ἐπενάξατο. v. 99. uterque αὐτις, et v. 100. πόλιες. v. 108. Ambr. 1. ἐφθέγξασ. v. 135. Ambr. 2. ἀποκρύψαι δέ. v. 159. Ambr. 1. πανσυδή. v. 175. uterque ἄρην. v. 179. Ambr. 1. ἀμφικεριστείνονται. 2. — νανται. v. 216. Ambr. 1. ἔμμεναι.

H. in L. P. v. 27. uterque δλον (sic), et v. 49. ὕδατο. v. 101. Ambr. 1. τῷ μὲν. v. 107. idem πᾶσα

μέν, et v. 108. πολλά δέ. v. 120. Ambr. 2. δῶρα. v. 128. Lacuna in Ambr. 1.; habet tamen πολυχρόνιον. v. 129. idem εὖ δ' ἐθάγη. v. 150. uterque φοιτάσει. v. 155. Ambr. 1. Ἀλλὰ Διὸς κρυφαῖα κορυφαῖα Διὸς οὐκ ἐπινεύει ψευ . . . . Ambr. 2. ψεύδεα . . . . ἀθυγάτηρ. v. 157. uterque ἔρχεται Ἀθαναία.

H. in Cerer. v. 16. Ambr. 1. totum non habet. Ambr. 2. habet, sed καλλιχόροιο. v. 23. uterque non habet. v. 36. uterque ἀξίνησιν. v. 39. Ambr. 1. ἐτιόωντο. v. 44. Ambr. 2. κλειδα. v. 92. uterque πλάγγων. v. 115. Ambr. 1. ἀκόλους.

Checcotii observatio, Beckii manu illis schedis adscripta, sic habet: Haec eo diligentius excerpta leguntur, quod etiam eorum habita ratio sit, quae per errorem Scribae admiserunt. Non sunt isti quidem Codices eximiæ veteres, nimirum ut undecimo scripti denique Seculo: neque tamen idcirco spernendi, neque nullius frugis, ut excerpta docent.

Porro, ex his Mediolanensibus infirmari nonnihil videntur illa Supplementa veterum *Lacunarum* in Callimacho, ut ea fortasse non falso mihi suspecta fuerint. Sunt isti versus ita, ut reperiuntur in Vulgatis, etiam in Vossiano et Parisiensibus. Quare vere Henr. Stephanus sese eos ex Parisiensibus habere professus est annotatiuncula quadam ad editionem *Poëtarum Graeciae Principum*. Sed prudenter adnotatur a P. Victorio in adnot. ad *Libr. Rhet. M. Tullii*: *Superiores Librorum correctores consuevisse totas quandoque sententias et integra etiam loca, sicubi res exigere videretur, de suo addere . . . qui recte putarent scripta antiquorum vetustate dilapsa et fracta a novis ingeniis suppleri*. Iniquior autem jampridem fui his Supplementis Callimachicis, quod in illis occurrerent, quae minus putarem con-

venire accurationi illi Callimachicae. In ea opinione confirmor his excerptis. Nam est in hymn. εἰς Λοῦτρα, quod intercipitur inter οὐκ ἐπινεύει, ut quidem olim edebatur v. 135. et seq. *Θυγάτηρ*, quem hiatum ex ingenio oppletum ab sese profitetur Politianus, cum hymnum carmine latino redderet, sic: — vertex Iovis omnia nutu Perficit et natae prorsus idem licitum est. Ut suspicio sit, hunc versum ex Latino Politiani adeoque post ipsum in sermonem Graecum rediisse inque Graecos Libros Callimachi. Ambros. autem Codd. primo habent οὐκ ἐπινεύει, ut olim quoque editum fuerat. Dein Pentametri initium a syllaba *ψευ.* facit alter, alter integram vocem exhibet *ψεύδεα*. Huc accedit etiam unus e Vaticanis, qui etiam pro *Διὸς κορυφᾶ*, habet, *αὐτῆ κορυφᾶ*, pulcre quidem istuc et plena gratiarum *ἐμφάσει*. Ergo hoc distichon, si cui libeat, euntique et Mediolanenses et Vaticanus ducunt, habere suppletum animi causa, sic instituat:

*Ἄλλ' αὐτῆ κορυφᾶ· κορυφᾶ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
Ψεύδεα· μηδὲ Διὸς ψεύδεα γ' ἂ Ἰθυγάτηρ.*

Hymno in Cererem v. 23. deest in Mscris, ut in antiquis editionibus. Cod. Vatic. initio habet *π.* cum supplementum habeat *θήκατο*.

Roma mihi allatum est exemplum Callimachi ab a. 1513. ex Aldi officina, quod Bibliothecae Barberinorum est. In hoc, manu, ut constat certis argumentis, Io. Georgii Trissini, Vicentini, duae Hymni εἰς *Ἄηλον* oppletae sunt lacunae, eodem modo, ut in impressis legimus, nisi quod hic *ἠπείροιο φάραγγες* legitur, non, ut in editis, *ἠπείροιο πόλῆες*. Sed hoc animadversione dignum, quod ad v. 199. qui itidem oppletus, ut in editis exstat, ad marginem adscriptum: *D. Marcus p. m. et a.* quod absque dubio sic

efferendum: D. Marcus piae memoriae et amicitiae; intelligiturque *Marcus* ille *Musurus Cretensis*, quem Trissino amicum fuisse intelligitur ex quadam ipsius Trissini Epistola a. d. XII. Cal. Dec. a. 1507. ad Vincentium Maeradium Physicum et Medicum Vicentinum data. Unde pronum est colligere, horum supplementorum auctorem Musurum esse, quae dein in Cod. Msctum transierint, priusquam Lascaris editio prodiret, quod 1494. factum est.

Ex Codice Palatino, qui in Vaticano est, continetque millia Epigrammatum, quae, ut Salmasius ait, edita nondum sint, aliquot Epigrammata Callimachi, quae ne in Graeviana quidem editione exstant, excerpta sunt, quae propediem mittam. *Haec Checcotius.*

L. C. VALCKENAERII

ADNOTATIONES INEDITAE IN THOMAE MAG.
ECLOGAS.

[Collatae cum Ed. Bernardi. Usus fuit Valckenaer. ed. Bos. 1698. cui adscripsit: Incommoda huius edit. ex. gr. in ed. Vascos. p. 6. leguntur haec: ἀποφοιτήσομαι κάλλιον ἢ ἀποφοιτήσω. ἀπολαύσομαι ἢ ἀπολαύσω. ἀγνοήσομαι ἢ ἀγνοήσω καὶ ἄξομαι ἢ ἄξω. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ etc. vide quam male fuerint observatiunculae, data opera connexae a Magistro, a Blancardo divulgatae, ut saepe alias. his inserendum fuit singulis κάλλιον. vide post ἀπομάχομαι. Cur non in ἄνω singula ad eandem rationem a Blancardo disparata et in ἀνεῖπον. Ἀκαιρία et ἀσχολία connectuntur in Vasc. edit. Saepe coniunguntur in edit. Vasc. quae ex Ammonio hausta. ut p. 26.]

A.

Ex litera A. usque ad Ἀντίγραφα pleraque emendantur Miscell. Obs. V. V. T. 3. p. 34—41.

p. 1. ἃ μὲν — μὴ εἰπῆς.] Graevius ad Soloec. p. 41. Wetsten. I. p. 399. a. errat Pearce ad Longin. p. 228. a. ἐφ' οὗ μὲν — ἐφ' οὗ δέ, ab una parte nummi et altera, Suid. T. III. p. 447. l. 10. [ed. Kust.] conf. Steph. Byz. ἃς μὲν — ἃς δέ Laert. 9. §. 9. τῶν — ἃς μὲν — ἃς δέ Diodor. I, 243, 67. ἃς μὲν — τινὰς δέ in decreto ap. Dem. 167. §. 291. et 167. §. 325. οἷς μὲν — οἷς δέ Apollon. Philostr. 390. l. 5. οὖς μὲν — οὖς δέ Aelian. 441. a. Diod. I, 276, 24. 354, 35. ἃ μὲν — ἃ δέ ap. Athen. XV, p. 639. C.

Xenoph. p. 412, 28. 2 Macc. 12, 24. ὦν μὲν — ὦν δέ, vide ibi.

• p. 4. ψευδοσοφιστῆ] Vascos. ed. p. 5. post ἄνωθεν σοι φ. ε.

p. 6. ἄγεται — ἄγει.] pater τῷ παιδί ἀγόμενος γυναῖκα Lucian. 5, 421. 71. ὅταν uxorem εἰς δόμους — εἰς οἶκον Paus. 362. a. 380. b. — ἄγη πόσις Theodect. Stob. p. 422, 38. ἡγάγετο uxorem Isocr. 386. a. ap. Herod. p. 14, 15. Croesus ἄγεται τῷ παιδί γυναῖκα. ut hic p. 21, 48. p. 319, 27. ἐδίδοσαν καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων. contra ap. Thucyd. p. 517, 34. vid. ad Herod. 315, 28. ἐν τῇ συνηθείᾳ dicitur γυναῖκά τις ἄγεται Eustath. II. ξ. p. 954. l. 35. Phalaris p. 10. l. 2. Plato L. VI. de LL. p. 771. Ε. παρ' ὧν τέ τις ἄγεται καὶ ἅ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. a quibus ducit uxorem. cur? Kuster. de V. M. p. 22. [Ab alia manu: Sic et Schol. Euripidis ad Ὀρέ. v. 246.]

p. 7. φῶγοντο — Λέοντα.] Plato Apolog. p. 52. D. φῶγοντο εἰς Σ. καὶ ἡγαγον Λέοντα. Leontem. Λέοντα, τὸν Σαλ. interfecere 30 tyranni. Xenoph. 274, 8. Epist. Socrat. 7. p. 20. ubi plura Allat. p. 166. ed. Vasc. p. 18. σαλ. et λέοντα.

ib. ἀγνοήσομαι κάλλιον.] vid. ed. Vasc. ad ἀπολαύσομαι.

p. 10. ἴϋξι] ἴϋξι ed. Vascos. p. 12. ἀγώγιμα Xenoph. 204, 14.

p. 11. ἡγουμένου ὁδόν] Abresch. Thuc. p. 173.

ib. τὸ ἀγωγός] καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγός inserit ed. Vascos. p. 6.

p. 12. Θουκυδίδης] ὁ αὐτός. Vascos. praecessit ἀπεικότης.

ib. Πλάτων ἐν Γοργία] p. 456. De ἀγωνία Plato T. II. p. 145. C. Lib. II. de Repub. p. 574. A. ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία. T. III. Timaeo p. 19. B.

p. 13. *πάση ἀγωνία*] ed. Vasc. *ἀγωνία πάσι*. Sequ. *μοχ ἀντιβόλησις*. quae hic leguntur, ibi desunt. sed leguntur alio loco in ea edit. p. 34. post *ἀπρονόητος*. Sic *ἀγών καὶ ἀγωνία*. Πλάτων et cetera omnia.

p. 13. *Ἄδωρότατος*] in edit. Vasc. p. 11. post *ἄθλιος*. — *ἔστι δὲ καὶ τὸ, ἀδωρότατος* etc.

ib. *Ἄεί*] τὸ *ἀεί*. Vasc. Hesych. *Ἄεί ἀντὶ τοῦ ἔως*. Φρύνιχος Κορνῶη καὶ Εὐριπίδης Μηδεία.

Ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. v. 670.

Ita locum restituit vir D. in Obs. Misc. T. 5. p. 326. Eurip. Φοιν. 1225. [1215.] *δεῦρ' ἀεί*. Schol. *μέχρι τοῦ νῦν*. utitur Kuster. in Lysistrata v. 1137. Suppl. 786. Helena 767. Ion. 56. Or. 1701. [ab alia manu in marg. et Sch. Aeschyl. ad *Εὐμ.* v. 599. τὸ *ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἔως Ἀττικοὶ πολλάκις.*]

p. 14. *Ἀθέατος*] *ὡσαύτως οὖν καὶ Ἀθέατος* ed. Vasc. p. 20. post *ἄμεμπτος* in una nota. [vid. Phavorin.]

p. 15. *οὐκ ἐν Ἀθήναις*] καὶ *ἀπειπάμην ἢ ἀπειπον* ed. Vasc. p. 10.

p. 16. *ἐφέρετο ἄθρους*] καὶ *ἀντίξοος οὐκ ἀντίξοος* ed. Vasc. p. 8.

p. 18. *λοιδορεῖν*] Sequ. in Vasc. *αἰτοῦμαι*.

p. 19. *Πλάτων ἐν Γοργία*] p. 487. B. *αἰσχυνηροτέρω*] dualis. [Hinc corrige lect. in edit. Bernardi, *αἰσχυνηροτέρω*. Recte jam Bos. p. 4.]

p. 22. *Αἰσχύλος*] Abresch. ad Aesch. p. 404.

p. 23. *Ἀκαιρία — ἐπιτηδείου*] Sequ. in Vasc. *Ἀσχολία*. [vid. Valckenaer. ad Ammon. p. 9.]

p. 25. *ὁ δὲ ἠπήτης ἐπέστη*] τὸ δὲ *φάπτης κοινόν* καὶ *ἀκ.* ed. Vasc. p. 4.

ib. *ἀκέσασθαι*] aliter Aelius Dionys. Eust. Od. K. p. 382, 16. [ab alia manu: *ἀκέστρια* acus. Erotiani Lexic. in *ἀκέσιας* et Suidas in *ἀκέσασθαι*.]

p. 28. Ἀκκισμός] Ἀκισμός, ἀκίς. ἀκισμὸν ed. Vasc. ἀκκιῆ — κατειρωνεύση] ἀκιῆ καὶ κατειρων. ed. Vasc. p. 12.

Ἀκόρητος] H. Steph. de Dial. A. p. 219 et 220.

p. 29. ἄκρα μόνον] ἀκράχολος Att. pro ὁ Eust. Od. γ. p. 503. l. 7.

p. 30. Ἀκρατία] Xenoph. 259. 18. [ibi autem et alibi ap. Xenoph. ἀκράτεια. Sic etiam h. l. leg.]

ib. Ἀλάβαστον] Alberti in N. F. p. 151 et 505. ἀλαβάστους Alexis ap. Athenaeum 8. p. 365. D. Multa Spanhem. Callim. p. 540. Ap. Athen. 6. p. 268. a. Crates ἀλάβαστρος — μύρον. Saepissime ap. Athenaeum. p. 691. C. XII. p. 555. D. κάλλις. Eust. II. γ. p. 923. l. 10. Attice ὁ ἀλάβαστρος, vulgo τὸ ἀλάβαστρον. pro Thoma egregia Iliad. σ. p. 1219. l. 27.

p. 31. Ἀλεῖν] vid. ἀνεῖν. κάχρους] Vasc. p. 15. κάχρους γ. α.

ib. Ἀλεῖς — ἀλήθεις] Sic emendat Leopard. p. 188. ἀλεῖς οὐχ ἀλιεύεις ed. Vasc. p. 9.

p. 32. Ἀλεκτριών] Schol. Aristoph. Nub. v. 663. Eustath. Od. δ. p. 144, 34. multa Athen. 9. p. 373. b. vide ad Scapul.

p. 34. οἱ ἄλες] Alberti in N. F. p. 31. Plato Lyside p. 209. E. δραξάμενοι τῶν ἄλῶν. een volle haant zout nemende. vid. ad Scapulam. Antiphon ap. Athen. 2. p. 68. A.

ib. ἀληθες δε] ἀληθές Vasc. H. Steph. de Dial. A. p. 226. c.

p. 35. Ἀληθεύω — ἀληθίζεσθαι] Καὶ ἀληθεύω ed. Vasc. Sequitur καὶ ἀτρεμῶ.

ib. κατορώρυκται] καντώρυκται Vasc. p. 6. L. κατώρυκται.

p. 38. Ἀλογία] ἀλογία Vasc. Ed. [Bos. ἀλοιγία.] Ἡρόδοτος] ὡς ὁ αὐτός. praecessit Ἀφθονος.

p. 39. Ἀλουργόν] Post notam ἀλουργόν inse-

renda seqq. ex ed. Vasc. p. 13. *μη̄ εἴπῃς ἀλφίτοπώ-
λης, ἀλλὰ ἀλφिताμοιβός. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις:
ὑπ' ἀλφिताμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίῳ.*

ib. Ἀμβλυωπεῖν] H. Steph. de Dial. Att. p. 146.
a. ἀμβλυώττειν] Plato Lib. VII. de Repub. p. 516.
E. T. III. p. 121. A.

p. 40. Ἀμεμῆτος — Ἀττικοί] ὡσαύτως οὖν καὶ
ἀθέατος. ed. Vasc.

ib. καὶ ἀπορώ] τὸ Vasc. p. 31.

ib. Ἀμηγέπη] Plato Sophista p. 259. D. Sic Pro-
tag. p. 331. D. tamen et in Protag. p. 323. C. ἀ-
μωσγέπῳ, et in Charmide p. 175. C. et I. de
Legg. p. 641. E. et II. de Legg. p. 663. C. et 665.
C. L. V. p. 736. A. (eadem pag. legitur E. ἀ-
μηγέπη) p. 737. B. L. II. p. 753. E. L. VII. p.
820. A. Lib. V. de Rep. p. 474. C. ἀμηγέπη et mox
D. ἀμ. Lib. IX. de LL. p. 861. C. eadem pag. D. ἀ-
μωσγέπῳ. ἀμηγέπη Clem. Alex. p. 327. 1. (et bis
ante certe) et 28. et p. 689. 20. 691. 3. 835. 3. 856.
8. 889. 17. Semel index Ἀμη γέ πη. ἀμηγέπη et πη
pro πῳς Eustath. Od. p. 10. l. 12. et 14. H. Steph.
de Dial. Att. p. 189. et p. 227. legitur et ἀμηγέπη.
ἀμωσγέπῳ Plato L. X. de LL. p. 887. B. L. XI.
p. 913. B. p. 922. B. L. XII. p. 993. E. p. 965. E.
T. III. p. 52. C. p. 228. C. Plut. I. p. 166. C. ἀμ.
ἔτι τολμῶντας, quoquo modo. ad Lys. p. 4. 4.
Mark. et Tayl. ἐξ ἐνός γέ του τρόπου. Thuc. p.
400, 50.

p. 42. Ἀμύνομαί] οὐκ ἄμυνα δέ Vasc. p. 21.
post ἄρτι.

p. 43. Πλάτων] p. 466. C.

p. 44. Πλάτων ἐν Γοργία] Vasc. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ
αὐτῷ post ἀγών. p. 523. D. in loco eleganti de ul-
timo iudicio.

ib. εἰ καὶ τινες] ap. Athen. 3. p. 117. a.

p. 45. ἀναβαίνω τ. ἱπ.] vide tamen Obs. Misc. II. p. 155.

p. 46. Ἀναβασμός] ἀναβασμῶν Philo 1117. b. in marg. male mutatur et, quod miror, in Pausan. 808. b. a S.

p. 48. ἀνέγνωσαν μετεῖναι τ. Κ.] σάν με κτεῖναι Κύρον Vasc. p. 34.

p. 49. Ἀναδάσασθαι] ἀνάδαστον γῆν Plato L. VIII. de LL. p. 843. B.

p. 50. Ἀναθεῖναι] Eust. Π. χ. p. 1358. l. 27.

p. 53. Ἀνακραγεῖν] ἀνακραγόντες ὅσον ἐδύναντο μέγιστον Xen. p. 195, 33. 194, 20. p. 204, 6. ἀνέκραγον. ante ἀνεθορύβουν. p. 215, 27. 216, 43.

ib. Πλάτων — προσφέρει] p. 503. E. ἃ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὐτοῦ in ed. Platonis.

p. 54. ἀναλογισμός. Θουκύδ.] ὁ αὐτός Vascos. leg. post ἀντιβόλησις.

p. 55. Ἀνάλωσα] Wesseling. Obs. p. 131.

p. 57. Λιβάνιος] ὁ αὐτός λ. ed. Vasc. p. 20. post ἀθέατος.

p. 58. Ἀνάπαυλα] Schol. Soph. El. 879, med. παῦλα κακῶν Soph. 1271. Phil. 1323. Oed. Col. 38. Phil. 640. ὕπνον κἀνάπαυλαν. Phil. 875. τοῦ κακοῦ λήθη τις κἀνάπαυλα. ἀνάπαυλα pro ἐν παύλῃ ap. Thucyd. 1. Γουρ. Suid. 2. p. 26. Plato T. II. p. 30. E. Ἀνάπαυλα τῆς σπουδῆς γίνεται ἐνίοτε ἢ παιδιᾶ. ib. p. 51. A. τοῖς γὰρ φάσκουσι λυπῶν εἶναι παῦλαν πάσας τὰς ἡδονὰς οὐ πάνυ πως πείθομαι (MS. leg. ἀναπ.). ibid. mox λύπαις τε καὶ ἀναπαύσεσιν ὀδυνῶν. Lib. V. de Repub. p. 473. D. οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ᾧ φίλε Γλαύκων, τᾷς πόλεσιν. Sic ep. 7. p. 356. E. Sic et VI. p. 501. E. L. VII. de Rep. p. 532. E. ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. L. IX. p. 584. B. ἡδονὴν μὲν παῦλαν λύπης εἶναι, λύπην δὲ ἡδονῆς.

L. I. de LL. ἀνάπαυλαι p. 625. B. L. II. de LL. p. 653. D. ἀναπαύλας τῶν πόνων. et L. IV. p. 722. C. ἐν ταύτῃ παγκάλῃ ἀναπαύλῃ. Timaeo p. 59. C. ἀναπαύσεως ἔνεκά. in Parmenide p. 157. B. ἀνάπαυλα ἂν εἴη ἢ — ἐκείνου ἀπόκρισις. Phaedro p. 245. C. παῦλαν ἔχων κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς. ἀναπαύλης λαγχάνειν Plato Epist. Socr p. 51, 13.

p. 59. Ἀναπεμπάζομαι] ἀναπεμπάσασθαι Plato T. II. p. 222. E.

p. 66. καὶ Θουκυδίδης ἀπαξ] retuli ad Soph. ἐν Αἴαντι] v. 237. ὧν ἀνειλόμην sustuli Eurip. Suppl. 1167. καὶ ἐπὶ τοῦ ἔμαντ.] ed. Vasc. p. 16. Apollo ἀνεῖλεν. Xenoph. 174, 27. Eust. Od. 9, p. 294. l. 17. ἔχρησεν l. 27. Calchas Eur. Iph. 90. Menag. ad Laert. p. 18. a.

p. 67. μαντείαν δέχομαι] Athen. p. 218. F. Deus per exta consultus non tantum σημαίνει, sed et ἀναρωᾷ. Xenoph. 245, 18. Pythia 420, 38. ἀνηγήκασι Dem. 263. §. 541. et 778. §. 19. ἀνηρημένον p. 332. §. 92. et §. 93. προσαναίρουσιν.

p. 68. Ἀνεμιαῖον] Plato T. I. p. 151. E.

p. 71. Ἀνέωγεν] Graevius ad Soloc. p. 108. Wetsten. 2. p. 174. b.

ib. ἐπιστολῇ τῇ] τῇ ed. Vasc. p. 21. Suid. Ἀνεώγεισαν et ἀνέωγεν — οὐχὶ ἤνοιξε. cit. loca Comic. egregia.

p. 73. Ἀνθέων] egregia Suidas [conf. Hemsterh. ad h. l.]

ib. Ἀνθοσμίας] Xenoph. 341, 35. εὐώδεις Xen. 193, 34. Bos Anim. p. 45. Eust. Od. β. p. 101. l. 2. pessime tentat Brodaeus. vid. T. H. ad Plut. v. 808.

p. 74. οὐκ ἀνθρώπινῃ] φύσις Plato L. XII. de LL. p. 947. E. et saepe. L. XIII. p. 977. C. p. 979. B. p. 988. A. Γ. III. Timaeo p. 29. D. 42. A. 68. C. 77. A. 90. C. 135. A. Convivio p. 189. D. 191. D.

ἀνθρωπίνην ἔξιν pro φύσιν. L. XIII. de LL. p. 973. A. ἀνθρώπινα et θεῖα πράγματα Plato T. III. p. 186. B. et 187. E. ἐν πᾶσι τοῖς ἀνθρωπείοις καὶ τοῖς θείοις. p. 189. D. τῷ ἀνθρωπείῳ γένει. Herod. p. 110, 41. ἀνθρωπινή φωνή. vide Herod. ἀνθρωπικὴν φύσιν dixit Antoninus l. 8. §. 12. ἀνθρωπικόν. 8. §. 46.

Ἀντλίαν ἢ ἀντλητήρα Eust. vide Od. μ. p. 498. l. 4. ἀνύττειν Aesch. Socrat. p. 154. vide ad Hes. adde Sophoclis Antig. 816.

ἀνύτουςαν. Thuc. p. 146, 86. vide ad Maittaire. Koen. ad Gregor. p. 28.

p. 78. Ἀξιῶ τὸ παρακαλῶ] ἀξιῶ, τὸ ἄξιον κρίνω· οὐ καταξιῶ. ed. Vasc. p. 8. Sequitur ἀθρόος. Ibidem p. 22. haec nota legitur: ἀξιῶ, τὸ παρακαλῶ· τὸ ἄξιον κρίνω. καὶ τὸ τιμῶ· ἀφ' οὗ etc. — Ulpian. p. 20. §. 25.

ib. ἂν ἀξιούμενον] τὸν ἐμὸν Vasc.

p. 79. καὶ ἀξίωμα] nova nota ib.

p. 80. Ἀξιώτερον — οὐδέ εὐωνότερον] Ab alia manu: vide Schol. Aristophan. ad ἑπτεῖς v. 642.

p. 82. Ἀπανάσχυντῶ] ad Hesych. p. 420. n. 22. Ab alia manu: Ἀπαρτι pro ἀπηρτισμένως. vide notata ad Hesych. in ἀπαρτι.

p. 88. Ἀπέκτονα — ἀπέκτεινα] Taylor. Lys. p. 232. ap. Athen. 6. p. 222. b.

Ἀπέραντον] Plato I. p. 147. C. p. 156. B. 241. C. 245. D. 257. A. T. II. p. 28. A. 302. A. p. 342. A. p. 591. D. p. 697. E. Tom. III. p. 54. A. 119. A. T. III. p. 144. B. semper. Vid. Bos. in Obs. Crit. p. 61. ad Schol. Aristophan. Thuc. p. 261, 27. vide Suicerum. Wetsten. 2. 316. turpis error Iunii ad Clem. Rom. p. 160. nota. Clem. Homil. III. §. 35. τοῦ ἀπειράντου ταρτάρου τὸ ἀπειρον βάθος. XI. §. 11. XVI. §. 17.

p. 91. Θουκυδίδης] Vasc. p. 3a. ὁ αὐτός. praecesserat ἀρρωστία.

ib. δοκιμώτερον] Post ἀπομάχομαι.

ib. σφόδρα τῶν τοῖς ὄρκοις] εἰκοις Vasc.

p. 93. Ἀπὸ τοῦ διακειμένου] Leopard. I. c. 21.

p. 95. φιλοσόφους] Post φιλοσόφους additur in ed. Vasc. καὶ ἀποκήρυκτος, ὁ οὕτω πολούμενος. — ἀπόκληρος δὲ nova nota. p. 26.

p. 96. Ἀποκνῶ] Vid. post ἀπομάχομαι. Plato II. p. 26. B.

ib. Ἀποκρίνασθαι] Plato L. XII. de LL. p. 966. D. Δίκαιον γοῦν — τὸν περὶ τὰ τοιαῦτα ἀργὸν ἢ ἀδύνατον ἀποκρίνασθαι πόρρω τῶν καλῶν. ἀπεκρίθη, separatum est, Herodot. p. 22, 39.

ib. Ἀριστείδης] ὁ αὐτός Ἀ. Vasc. p. 18. ubi praecesserat ἀνέχω τ. δ.

p. 97. Ἀπολαύσομαι κάλλιον] Vox κάλλιον deest in ed. Vasc. p. 6. sed nota legitur post ἀποφοιτήσομαι. Sequitur autem ἀγνοήσομαι ἢ ἀγνοήσω, καὶ ἄξομαι ἢ ἄξω.

ib. Ἀριστοφάνης ἐν Ν.] Ed. Vasc. p. 21. ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν φ. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.

p. 98. Ἀπολύομαι μέμψεως] Graevius ad Soloec. p. 121.

p. 99. — ἢ μάχομαι] Sequ. in Vasc. p. 11. καὶ ἀποκνῶ ἢ ὀκνῶ, καὶ ἀποδειλιῶ ἢ δειλιῶ.

p. 100. οὐ νίμμα] ab alia manu: Ἀπόνιμμα quod vide Athenaei Lib. 9. c. 18. p. 409. f.

ib. ἐν Σφηξίν] v. 1211. Confer Schol.

p. 103. περιεσοβῆτο] βᾶτο Vasc.

p. 104. αὐτὴ ἢ ἀπ.] αὐτὴ ἢ Vasc. ed.

p. 105. ἀποφέρειν] nova nota Vasc. ed. p. 26.

ib. ἢ δυσώδης καὶ ἢ ed. Vasc.

p. 106. 107. Ἀποφοιτήσομαι — Ἀπρονόητος]

Inserere ex Vasc. p. 15. Ἀπρίξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσὶ καὶ διόλου.

p. 107. ὡς ὁ αὐτός] praecessit ἄρτι in Vasc.

p. 108. Ἡρόδοτος] ὁ αὐτός Vasc. praecessit ἀλογία. Post notam ἀρὰ sequitur in Vasc. τέλος τοῦ ἀστοιχείου.

ib. Ἀράχνη τὸ ὕφασμα] Nota MS. καὶ ζῶον additur in libro Nob. R. Hes. ἀραχνία, ἀράχνη. Ἀττικοί.

p. 109. Ἀργὸς ἡμέρα] Kuster ad Nubes 55. ἀργυρίδας et χρυσίδας phialas Athen. IX. p. 502. a.

p. 110. μελέτη — περὶ] τῇ ed. Vasc. p. 12. [vid. Oudend. ad Th. M.]

p. 112. ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις] δέ εἰς Vasc.

p. 113. Ἄρτι — εἶποις] Graev. ad Soloec. p. 38.

ib. ἀλλ' ἔρχομαι] καὶ ἄρτι ἀφικόμην addit ed. Vasc. p. 21.

ib. Ἀρτοκόπος] ἀρτόκόπους καὶ ὄψοποιούς Xen. 363. 22. Maussac. Dissert. p. 374. b. [ad Harpocrat.] em. Plut. II. p. 401. τῇ ἀρτοπόπῳ. Platon. I. 518. ubi de Thearione et Mithaeco. Schol. Aristid. MS. p. 271. ὄψοποιὸν et ἀρτοποιὸν Xen. 81, 10. 194, 23. MSS. ἀρτοκόποι. ἄρτους ποιεῖν Xen. 124, 5. ἀπὸ ἀρτοποιίας dives Κιριβὸς Xen. 440, 16.

p. 115. Ἀρύτομαι] T. H. ad Plutum v. 607. ἐκ μιᾶς ἀρυττόμενος πηγῆς Clem. Al. p. 834. 31. ἀρύττειναι Phercorates ap. Athen. 6. p. 269. D. Plato Ione p. 534. A. ἀρύττονται ἐκ τῶν ποταμῶν μελικὸν γάλα. L. I. de LL. p. 636. D. πηγαὶ — ὧν ὁ μὲν ἀρυττόμενος etc. Sic et ἀνύτειν. ἀρύτειν et ἀνύτειν per unum τ Heraclid. Eust. II. ι. p. 669. l. 29.

p. 116. κενούοντας] καὶ ἀρμόττω ἢ ἀρμόζω ed. Vascos.

ib. Ἀσβολος — αἰθάλη] H. Steph. de Dial. Att. p. 156. 157.

p. 117. Ἀσπαίρω] νεκροῖς ἀσπαίρουσι Antiphon
 119. 38.

ib. Ἀσταφίς] Plato L. VIII. de LL. p. 845. B. εἰς
 ἀπόθεσιν ἀσταφίδος οἴνου. ap. Athen. I. p. 27. f.
 Ἡ Ρόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας (παρέχει). II.
 p. 68. A. Antiph. Schol. Soph. Aj. 1303. ἀστάχνας
 posuit ad normam Atticam.

ib. ὡςπερ ἀστῆος — πάντων] desunt in Vascos.
 p. 26. Sed leguntur post ἀνακαθαίρομαι. Sed pro
 Διβάνιος leg. ὡς ὁ αὐτός.

p. 118. Ἀσχολία] post ἀκαιρία in Vasc.

p. 119. δύναμιν δ' ἔχοντος] δέ' ἔχ. Vasc. II. ξ,
 196. σ, 427.

ib. ἀτέλεστον] ἀτέλεστος Vasc. ed. p. 27. Ab alia
 manu: ἀτέχνως, ἀδήλως Schol. Pindari ad Νεμ.
 v. 41.

p. 122. Πλάτων] p. 60. B. Plato Timaeo p. 21.
 D. Ἄκουε δέ — λόγου μάλα μὲν ἀτόπου (Edd. aliae
 ἀποτόμου), παντάπασί γε μὴν ἀληθοῦς.

ib. Ἀτρεμῶ] Καὶ ἀτρεμῶ ed. Vasc. p. 17.

p. 123. ἕτερ' ἄττα] ἕτεραττα Vasc.

ib. ἐν Φαίδωνι] ἐν τῷ ed. Vasc. p. 14.

p. 126. ἀπεκάλει με] em. Alberti ad Hesych. p.
 612. n. 17.

ib. τὸ μὲν αὖξιν] Graevius ad Soloec. p. 53.
 et p. 55. T. H. Aesch. 86. a. αὖξιν pro augere, raro
 pro crescere. hoc sensu ponitur αὖξάνεσθαι vel αὖ-
 ξεσθαι. Plato Protagora p. 320. E. ἃ δέ ηὔξε μεγέ-
 θει. Lyside p. 206. A. ἐπειδάν τις αὐτοῦς ἐπαινῆ
 καὶ αὖξη. Illum nos ἐχθρὸν ηὔξηκαμεν em. Dem.
 p. 26. — Alberti in N. F. p. 61.

p. 127. Αὖξην καὶ ἄνθη] Plato L. VIII. de Rep.
 p. 521. E. σώματος γὰρ αὖξης καὶ φθίσεως ἐπιστα-
 ταῖ. vid. ib. p. 528. B. L. VI. de LL. p. 783. A. σβεν-
 νύναι τὴν αὖξην τε καὶ ἐπιρρόην. L. VII. p. 788.

D. πολλή αὔξη ὅταν ἐπιρρέη. L. VII. p. 815. E. ἐπαύξης. (Lib. tamen X. de LL. p. 897. A. ἄγουσι πάντα εἰς αὔξησιν καὶ φθίσιν. nisi leg. αὔξησιν.) αὔξησιν L. XII. de LL. p. 947. E. (Ib. p. 957. B. ἐπαύξησιν.) Timaeo p. 44. B. ὅταν τὸ τῆς αὔξης καὶ τροφῆς ἔλαττον ἐπὶ ῥεῦμα. — Timaeus Locrus p. 547. φθίσιν καὶ αὔξαν. et p. 561. πωλὰς pro πράσεις Harp. ex Hyperid. et Sophrone. vid. em. ibi. συλὰς pro συλήσεις Dem. Etymol. 734. 2. em. e MS. Similia κάκη etc. ad Hesych. p. 373. n. 8. Sic et βλάστην. Abresch. ad Aesch. p. 338. de talibus formis agit. T. H. ad Plutum p. 477. a. Contra recentiores agit T. H. ad Thom. p. 128. αὐθεντεῖν] αὐθειπεῖν ed. Vasc. p. 13. Sequitur ἀφυπνίζω.

ib. οὐκ αὐτότατος] H. Steph. de Dial. Att. p. 87. b. et p. 173. c. p. 130. Ἀφανίζεται] Alberti in N. F. p. 57. non citat.

p. 131. Ἀφήκεν] ἀφήκεν pro ἀφῆκεν ἐς πέλαγος ad Pausan. 866. K.

p. 132. ἀκτίν] ἀκτὴν Vasc.

p. 133. Ἀφροντιστεῖν] τεῖ Vasc. p. 15.

p. 135. Ἀχερουσιάς] Ἀχερουσίας Vasc. Ab alia manu: Ἀχεριστεῖν. vid. Erotiani Lex. in Χάριτες. Ἀφορμή] vid. Sch. Eurip. ad Mhδ. v. 542.

p. 136. καὶ ἄχρι οὗ] Sequitur in Vasc. καὶ ἀσταφίς, οὐ σταφίς.

B.

p. 139. γάλλον καλοῦσι] λέγε οὖν βλάκα καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Vasc. Ed. p. 37.

p. 140. βαλαντιοτόμος] Plato L. VIII. de Repub. p. 552. D. κλέπται τε καὶ βαλαντιοτόμοι καὶ ἱερόσυλοι.

p. 141. Βάρος νοῦ] νοῦ Vasc.

ib. Βαρύνειν] Graev. ad Soloec. p. 104. Gataker.

II. p. 241. A. fine et ad VIII. §. 44. p. 254. A. Wetsten. I. p. 522. a. Schol. Thuc. p. 109. 21.

p. 144. βασιλίσα δὲ γυνή] Abresch. ad Aesch. p. 217. Alberti in N. F. p. 195 et 506. — Heraclit. περὶ ἀπ. c. V. Schol. Soph. Aj. v. 189 et v. 390. Βασιλῆς Attice. qui mutantες εἰ in η dicunt βασιλῆς, ἐπιπῆς, et Homerus ἦδη novit.

p. 149. Δημοσθένης] ab alia manu: Plutar. in Demosth. p. 1554.

p. 151. τραῦμα] Bos. Anim. p. 146.

ib. Ὀμηρος] Il. λ. v. 269. θ. v. 513.

ib. πόνος] πόλεμος Vasc. Ed.

p. 153. παραληγ. τῷ η] τῶν Vasc.

p. 154. Βλάβος — βλάβη] multis refutat hanc Obs. H. Steph. de Dial. Att. p. 155. C. habet plurima l. l. et p. 156.

ib. Βλάξ] Plato Gorgia p. 488. A. πάνυ με ἡγού βλάκα εἶναι. T. II. Politico p. 307. C. δειλά καὶ βλακικά.

ib. Βλαφθέντες] H. Steph. citat de Dial. Att. p. 147. c. 156. c.

p. 157. Βόλιτον τήν] τήν Vasc. βόλιτον pro βόλιτον. plurima habet H. Steph. de Dial. Att. p. 49. §. 61. ad Corinth. [ab alia manu: vide Schol. Aristoph. ad Ἴππ. v. 655.]

p. 158. βουλευόμεαι] Eust. Od. ι. p. 357. l. 23. aliter.

p. 170. βόες] βοῖ Xenoph. 519, 33.

ib. ἄπαξ] καὶ Vasc. ib. αἰτιατικῆς] αἰτικῆς Vasc. Lego αἰτιατικῆς. ita et Wesseling. Observ. p. 133. Xenoph. 186, 11. βόας. MS. βοῦς. sic et 202, 14. ibid. βόες.

ib. Σοφοκλῆς Ἡλ.] v. 692. ib. βραβεῖς] οἱ βρ. Vasc.

p. 171. βράγχος] βράχος Vasc.

- p. 171. Βραδύτερον] Graevius ad Soloec. p. 101.
 ib. πανελλήνεσσι] παρ' Ἑλλήσι Vasc. Ed.
 p. 174. Βύειν] em. Plat. Abresch. Aristaen. p.
 147. Em. Clem. Hom. I, 12. καμύειν] L. καμμύειν.
 Alberti in N. F. p. 96. 97.
 p. 176. διαδεξάμενος] δεξάμενος Vasc. Ed.
 ib. ἐν Ὀρέστη] v. 982.
 ib. ἐν Αἴαντι] v. 1304. vide Miscell. Obs. V.
 II. p. 292.

Γ.

- p. 178. γεγανωμένα] Bergler. ad Alciph. p. 246.
 ib. Γαργαλισμός] Plato T. II. Philebo p. 46. D.
 voluptates τὰς τῶν γαργαλισμῶν. et p. 47. A. τὸ
 μὲν ὑπομεμιγμένον τῆς λύπης γαργαλίζει τε καὶ ἡ-
 ρέμα ἀγανακτεῖν ποιεῖ. In Symposio T. III. p. 189.
 A. ψόφων καὶ γαργαλισμῶν ad stimulationem exci-
 tandam. vid. Hesych. ἀνακογχιλιάσαι. Phaedro p.
 253. E. ὅταν — γαργαλισμοῦ τε καὶ πόθου κέν-
 τρων ὑποπλησθῆ.
 p. 186. Δημοσθένης] p. 15. §. 27.
 p. 188. γεννητὸν λέγει] Alberti in N. F. p. 508.
 p. 192. Γηρᾶν] L. γηρᾶναι. Wesseling. Obs.
 p. 153.
 p. 193. Γιγνόμενον] γίγνομαι et γιγνώσκω Eust.
 II. π. p. 1085. l. 8.
 p. 194. Γογγύλη] Diocles ap. Athen. p. 59. a.
 p. 195. ἐν Ἠλέκτρῳ] v. 1529.
 ib. Λιβάνιος] citat in eundem usum hunc locum
 Triclin. ad Antigonem v. 759.
 Γραμματεῖον quid Atticis, H. Steph. de D. A.
 p. 197. a.

Δ.

p. 201. *Δεδίττομαι*] Graev. ad Soloec. p. 72 et 73. Origen. Cels. 3, p. 132. c. ἐδεδίξαντο Ποτϋαεν. p. 51. 4. *δεδίττωμαι* Dem. 771. §. 141. *δεδιττομένη τήν* — D. Halic. 2, p. 128, 24. 288, 43.

p. 202. *Δείλης*] Schol. ad Il. φ. 232. ἡ ὄψινῃ κατάστασις τοῦ ἡλίου παρ' Ἀττικοῖς *Δείελος* λεγομένη. Ruhnken. ad Tim. p. 55.

p. 204. *δελφινόφορους*] Eust. Il. φ. p. 1302. l. 44.

ιβ. Δεσμά — *δεσμοί*] Eust. Il. χ. p. 1586. l. 19. Od. θ. p. 311. l. 9. vid. Hes. in *δεσμοί* et Schol. ad Odyss. α. 204. H. Steph. de Dial. Att. p. 115. a. ci-
tat et alios. *δεσμά* Eur. Andr. 577. 723. (1204. Iph. T.)

p. 206. *Δευσοποιός*] vide Harpocrat. opponitur *ἐξίτηλον*. vide *δύεσθαι*, *βάπτεσθαι*. citat Gataker. Il. p. 70. g. Plato L. IV. de Repub. p. 429. E. ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῆ, *δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν*· καὶ ἡ πλύσις οὐτ' ἄνευ ῥυμμάτων etc. p. 430. A. ἵνα *δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο*. Antonin. X. §. 54. eodem sensu *δύεσθαι*. Gataker I. p. 842. D. Il. p. 70 et 71. plurima in loco Procopii *δευσοποιός*. vide Lexicon in *ἐγκύματα*. peccata *δυσ-ἐκπλυτα* Gatak. I. p. 838. b. 841. egregie ad Lysin §. 5. a. b. ἡ *ἐσκιρωμένη φαντασία* Gatak. I. p. 807. g. Alexis ap. Athen. 3. p. 124. a. τὸ καλὸν δὲ χρώμα *δευσοποιῶ χρώζομεν*. ita et Grot. p. 577. appellat nigrum colorem *δευσοποιόν*. vid. et Casaub. p. 257. l. 50. de ista voce. Plurima ad h. v. Ruhnken. ad Tim. p. 56:

Δῆσαι, πρὸς ἄνοδον Ἀττικῶς. Hes.

Διάδικος, τὸ εἰς δίκην καλεῖν. Ἀττικοί. Hes.

p. 217. *Θουκυδίδης*] Vasc. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ. Scilicet binae notae praecesserant: καὶ *διασώζομαι*

ὑπὸ σοῦ etc. in qua citatur Thucyd. ἐν τῇ τρίτῃ. In sequenti nota Δεδρασμένον ὁ αὐτός φησιν ἐν τῷ αὐτῷ. utrumque sine reverentia mutavit Blancard. egregius ordinis literarum architectus. vid. ad ἐλπίζω, ἐλληνίζω, ἐνδεδυκώς etc. semper credo. οἰκείται.

p. 219. Διαπεπραγμένον] Abresch. ad Aesch. p. 188.

p. 220. Πλάτων ἐν Γοργία] p. 485. E. videntur verba Euripidis.

ib. Αἰσχύλος] Abresch. ad Aesch. p. 38.

Διαττᾶν Attice τὸ σήθειν Eust. II. i. p. 648. l. 21.

p. 226. εἰ δέ κεν αὐτός] L. αὖ τοι. Est nempe ex II. π. 87. 88.

p. 230. Διέφθορον] Graevius ad Soloeec. p. 49. διέφθορα Eur. Med. 226.

p. 238. Διήρες] Gataker. II. p. 181. A. d.

p. 244. Διώκω] Schol. Ar. Vesp. 1198. Διωκάθω Ἀττικῶς ταυτὸν τῷ διώκω. Clem. Alex. p. 169. v. 27. Philemon ap. Athen. 7. p. 238. E. emend. Cas. Plato Euthyph. p. 15. D. non sustinuissem ἄνδρα πρεσβύτην πατέρα διωκάθειν φόρου. Gorgia p. 483. A. σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες. Ista loca Stephanus citat in notis ad Apol. p. 32. A. ubi ὑπείκοιμι, ubi tamen legi testatur ὑπεικάθοιμι, quod magis atticum dicit. verba in ἀθω et ἐθω qu. Etymol. p. 8. 17. ad Euripid. Iph. Aul. 911. est Atticum σχῆμα. Ejusdem sunt generis βαρύθω (ignotum mihi) ἐργάθω, διωκάθω, μινύθω, φθινύθω. vid. Androm. Schol. [ad v. 359. (male) Barnes. μετεκίαθε. εἶργω κοινόν, εἶργάθω ποιητικόν. Schol. Eurip. Φοιν. 1192. εἶργάθειν Soph. El. 1283. κατεργάθου Aesch. Eurm. 569. κιάθω et ἀμυνάθω Duportus ad Theophr. p. 321. Eur. Andr. 721. 1079. Iph. A. 910. et διωκάθω H. Steph. de Dial. Att. p. 145. C. εἰκάθειν Soph. Oed. T. 659. Oed. C. 1174. 1324. Trach. 1193. P. 1346. El. 1020.

398. Ant. 1108. 1114. *παρεικάθειν* Oed. Col. 1330. *ὑπεικάθαιμι* Soph. El. 363. Attica in *ἀθω* Ruhnken. in Tim. p. 64. collegit.

p. 245. Διώρουξ] Διώρουχας Plato T. III. p. 115. D. p. 117. E. τὸ τῆς διώρουχος στόμα p. 118. D. et E.

p. 216. Πλάτων ἐν Θ.] p. 147. E. ἔμοιγε δοκοῦμεν: σκόπει δὲ καὶ σύ. nobis id quidem videbatur. Ib. p. 203. C. τὰ πάντα ἔμοιγε δοκοῦμεν. Euthyd. p. 279. C. ἀλλὰ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, οὐδέν, ὁ Κλεινίας. Cratylo p. 415. C. δοκοῦμεν δέ μοι καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπερβεβηκέναι. Lib. IV. de Repub. p. 452. E. ὡς δοκοῦμέν μοι. Sic et Xenoph. p. 197, 41. L. I. de Repub. p. 336. D. καί μοι δοκῶ. p. 359. B. ἔμοιγε δοκῶ.

p. 250. Δρεπάνη] H. Steph. de Dial. Att. p. 157. a.

p. 251. δρυπετεῖς ἐλάας] Eurpolis ap. Athen. 2. p. 56. a. Arist. 4. p. 133. a. et 4. p. 157. e. et p. 267. e. (Cās. p. 461. l. 56.) Gataker. II. p. 64. F. em. Theophr. egregie ibi Antonin. Antonin. p. 133. ut ἐλαίαι πέπειρος — ἐπιπτεν.

p. 253. Δυοῖν, οὐ δυσίν] Eust. II. κ. p. 721. l. 6. et 15. et de *δυεῖν* et *δύο* vel *δύω*. Aesch. Προ. 777. ap. Athen. 7. p. 290. b. c. p. 507. b. 8. p. 341. b. *δυεῖν* Clem. Al. p. 163. 10. 304. 34. MSS. *δυοῖν*. p. 487. 26. 543. 4. Lennep. ad Phalar. p. 42. D'Orvil. in Char. p. 536. Wessel. Diod. Sic. I, 33. f. Duker. ad Thuc. p. 242, 29. ad p. 252, 90. Wasse in Praefat. et p. 266, 55. Thuc. 570, 51. MSS. An- docid. p. 8, 28. *δύο* alter nunquam *δύω* Dawes Miscell. p. 347. ad Ar. Ια. 133. em. Semel Virg. Si duō. Macrobian. 677.

E.

- p. 257. *ἔάλω, οὐχ ἦλω*] Eust. II. p. p. 1164. l. 15. Sophista apud Platonem T. 5. p. 286. A.
- p. 261. *ἀνεγρόμενος*] *ἔξεγρόμενος* bis Plato T. 3. p. 225. c.
- p. 262. *Ἐγχοῦσα*] Xenoph. 493, 50. 494, 5.
- p. 265. *Ἐδομαι*] Plato Protag. p. 334. c.
- p. 266. *Ἡλέκτρα*] v. 1390.
- p. 267. *παρὰ Θουκυδίδου*] Duker. p. 195, 68.
- p. 269. *εἶθ' ὄφελεν*] Schol. Soph. Oed. Col. 1000. *εἶθ' ὄφελος* Soph. El. 1027.
- εἶπον* et *εἶπα* et *εἶπέ* et *εἶπόν* ambo Attica. Eust. Od. p. 82. l. 22. ex Aelio D.
- p. 272. *Αἰσχύλος*] Abresch. ad Aesch. p. 105.
- p. 275. *Εἰς τρίτην ἡμ.*] Hippias Sophista apud Platonem T. 3. p. 286. B.
- p. 283. *λόγοισι μὲν*] Emendantur in Miscell. Observ. V. III. p. 108.
- p. 284. *ἐκ νέας*] *αὐτίς ἐκ νέης* Herod. p. 22, 32.
- p. 285. *ἀλλ' ἐθελοντής*] Phavor.
- p. 288. *Ἐκποδῶν*] T. H. Aesch. 52. m. Soph. Ant. 1327. *ἄγετέ μ' ἐκποδῶν*; et 1341. Antonin. VII. §. 6. *ὅσοι τούτους ὑμνήσαντες πάλαι ἐκποδῶν*. Thucyd. p. 31, 69. *ἐκποδῶν στήναι ἀμφοτέροις*, neutros necare. Xenoph. 271, 26. *τοὺς πονηροὺς ἐκποδῶν ποιησάμενοι*, 356, 34. *εἰ ἐκποδῶν γένοιτο Λακεδαιμόνιοι*. Dem. 595. §. 3. *τὸν ἄλλον δ' ἅπαντ' ἐκποδῶν ἦν χρόνον*. — *Ὡς δειλὸς εἶη θάνατον ἐκποδῶν ἔχων*. Eur. fragm. 191. Abresch. ad Aesch. L. III. p. 68. pr. *ἐκποδῶν καταβάλλειν δένδρα* Xen. 327, 22. *ἐμβὰς ἐκ ποδῶν ἴτω* Arist. Ἐκ. 503.
- p. 290. *τὸ ἔκων εἶναι*] Bergl. ad Alciph. p. 3.
- p. 292. *Ἐλάα*] Athen. 2. p. 56. a. etc. etc. 6.
- p. 246. a. Eust. II. v. p. 927. l. 16. Od. η. p. 274. l. 4a. Od. ψ. p. 810. l. 10. Wasse ad Thuc. 501, 70.

p. 293. Ἀριστοφάνης] em. Dawes Miscell. p. 78.

p. 294. Ἐληλάμενος] ἐξελαθείς Herod. p. 68, 1.

Gron. σθεῖς.

p. 296. Ἐλλέβορος] T. H. ad Lucianum p. 407. b.

ib. ὡς Λιβάνιος] Vascos. ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ. Praecesserat: Οὐ μόνον ἐπιθαλάττιον.

p. 298. Λουκιανός] Vascos. ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ν.

Praecesserat ἠλλέβορος. Sic forsari ubique.

p. 300. τὰ ἀπλῶς] τὰ deest in Vascos.

p. 301. Ἐμβριθής] ἐμβριθέστερον Plato T. 3.

p. 252. C. Epist. 7. p. 528. D. τὸ Δίωνος ἦθος — φύσει τε ἐμβριθές ὄν.

p. 304. Ἐμποδῶν] Plato Gorgia p. 492. B. μη-

δενὸς ἐμποδῶν ὄντος. vid. Etymol. M. L. X. de Re-

pub. p. 604. C. τούτῳ ἐμποδῶν γιγνόμενον τὸ λυ-

πεῖσθαι. Thuc. 563, 99. προθύμως ἐμποδῶν ἐκά-

στοις γιγνομένου. Xenoph. 175, 12. τί ἐμποδῶν μὴ

οὐχὶ gravissima pete. Lysias p. 139, 1. οὐτ' ἀμπέ-

λοις ἐμποδῶν ἦν. ἐμποδῶν ποιεῖσθαι objicere, offen-

dere, ἐκπ. π. defendere, Gellius p. 427.

ib. Αἰσχύλος] Eurip. Abresch. ad Aesch. p. 72.

p. 306. Λουκιανός] Vasc. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ.

p. 308. ἐνέχυρον Ἑλλ.] ap. Athen. 6. p. 223. f.

Spanhem. in Plutum 451. multa.

p. 310. ποιῶν λόγου] Vasc. ποίου.

p. 313. Ἐνστασις] Kuhn. ad Laert. VI. §. 103.

p. 521. ἐξαπίνης] ad Luc. IX. 39. ap. Athen. 5.

p. 186. e. 6. p. 349. c. Theocr. XIV. v. 32. ἐξαπίνης

et XX. 20. Callim. A. 5. Del. 116. ἐξαπίνης.

p. 322. Ἐξείλοχεν] Graevius ad Soloec. p. 105.

et addend. post p. 66.

p. 323. Ἐξεκόπη] T. H. ad Plutum p. 213. b.

p. 325. ἐξ ἐπιπολῆς] Graevius ad Soloec. p. 76

et 77.

p. 327. ἐκηβόλοις τ. ἐξ.] Abresch. ad Aesch. p. 71.

p. 330. ἐπαγγέλλομαι — ὑπισχνοῦμαι] ἐπαγγελ-
 λόμενος εἶτι — στρατηγοῦ δέοιτο. Xen. 233, 6. Zyn-
 dienst anbietende. Sic Dem. p. 286. §. 74. αὐτὸς
 ἐπαγγελ. geld. Xen. p. 443, 3. ἐπ. στρατηγεῖν δι-
 δάξαι. Socrat. Ep. p. 31. 18. οἱ ἐπ. ὀτιοῦν πρᾶτ-
 τειν. Xenoph. 415, 1. ἀρετὴν ἐπ. professus. ante ὑ-
 πισχνεῖσθαι. et 4. Epist. Socr. p. 65, 2. petere Dem.
 206. §. 74. p. 242. §. 349. et Ulp. pro αἰτεῖν. Xen.
 213, 2. l. 32. 33. ἃ ὑπέσχοντο. Dem. p. 136. §. 32.
 p. 208. §. 85. ter.

p. 336. πάλιν ἐπιδεῖν] Abresch. ad N. T. p. 566.

p. 341. ἐν Προμηθεῖ ἐπιστολάς] Cl. Abresch.
 ad Aesch. p. 2.

p. 342. ἐπιδέξιος] ἐπιδέξια H. Steph. de Dial.
 Att. p. 216. a.

p. 345. Ἐπίκλην ἢ ἐπίκλησις παρ' Ἀττικοῖς]
 Hes. Eust. II. χ. p. 1351. l. 2.

p. 346. Ἐπὶ κόρῃς] Harpocrat. ad Hesych. in
 ἀνεπικόρῃτος. Elsnerus II. p. 164. egregia. Eustath.
 II. ν. p. 923. l. 50. ἐπὶ κόρῃς et κατὰ κ. Casaub.
 Theocrit. L. c. XV. fine. ad Quinctil. p. 556. Cola-
 phum tibi ducam. κατὰ κόρῃς Eust. II. δ. p. 375.
 49. H. Steph. p. 55. de Dial. Att. b. Abresch. Aristaeon.
 p. 20. Wetsten. I. p. 309. T. H. ad Lucian. p. 193.
 b. ad Longin. p. 136. b. Langb. Plato Gorgia p. 486.
 C. τὸν δὲ ταιούτον ἔξεστιν ἐπὶ κόρῃς τύπτοντα,
 μὴ δίδοναι δίκην. Ib. p. 508. D. οὐ φημι — τὸ τύ-
 πτεσθαι ἐπὶ κόρῃς ἀδίκως αἰσχιστόν τ' εἶναι, nego.
 Ib. p. 527. A. καί σε ἴσως τυπτήσῃ τις ἐπὶ κόρῃς
 ἀτίμως καὶ πάντως προσπηλακίει. id vocat ibid. D.
 πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγὴν. Theocrit. XIV.
 v. 34. πύξ ἐπὶ κόρῃς Ἥλασα. Scholiastes κόρῃην
 ait τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

p. 349. Ἐπιλείπει] Alberti in N. F. p. 436.

p. 351. *Ἐπιον οἴνου*] Berkelius ad Liberalem
p. 313.

p. 358. *Ἐπίτηδες*] T. H. ad Plutum p. 316.

p. 360. *ἐν Ἰππεῦσι*] v. 5.

p. 361. *ἐν Γοργία*] p. 474. A.

p. 363. *Ἐρεσχελεῖ*] Plato T. II. p. 53. E. ἀλλ
ὁ λόγος ἐρεσχελεῖ νῶϊν.

p. 364. *ἐρήμη δέ δίκη*] Eust. Od. γ. p. 126. l. 53.

p. 365. *Ἐρμογλύφος*] T. H. ad Lucian. p. 18. b.

p. 377. *ἐν Γοργία*] p. 487. D.

ib. τοῖς αὐτοῦ] σαυτοῦ.

p. 379. *Εὐαγγελίζομαι*] H. Steph. de Dial. Att.
p. 214. b.

ib. ἀπαξ δέ που] ad Luc. I, 10. Alberti Peric.
Crit. p. 16.

ib. παρὰ Χαρικλεία] Heliod. L. II. p. 75. §. 5.
Vide Cl. D'Orville in Miscell. Obs. V. VII. p. 572.
et Cl. Abresch. V. X. p. 213. 214. qui Thomam ill.
Leopard. 4, c. 1.

p. 382. *παρὰ δέ Δημοσθένει*] p. 12. §. 9. et Ulp.

p. 389. *Εὐ λέγει*] Alberti Gloss. p. 122.

p. 391. *εὐμένεια δέ αἰεί*] Abresch. ad Aesch.
p. 178.

p. 392. *ἐκάλουν δέ εὐπ.*] Schol. Soph. El. 25.

p. 402. *Ἐως*] Soph. Oed. Col. v. 469. Eust. II.
λ. p. 757. l. 6. Attici ἔως, Iones Ἡὼς, Dores Ἀὼς,
Aeoles Ἀῦως.

Z.

p. 406. *Πλάτων ἐν Γοργ.*] p. 466. C. ubi editur
ἀποκτιννύουσι. Sic et Xen. 222, 9. MS. tamen ἀνα-
πεταννύουσι Xen. 231, 41. MS. νῦσι. ἀποκτιννύασι
leg. T. II. Politico p. 298. B. Lib. IX. de Repub.
p. 586. B. σβεννύασι Plato L. VIII. de LL. p.
835. D.

p. 408. Ζηλῶ τὸ μακαρίζω.] Plato Ione p. 530. B. καὶ μὴν πολλάκις γε ἐζήλωσα ὑμᾶς τοὺς ῥαψωδούς — τῆς τέχνης. ad Luc. I. 48. Lib. VII. de Repub. p. 518. B. τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου, τὴν δὲ ἐλεήσειεν. Xen. 357, 22. πρόσθεν ἀκούων ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν. Lysias p. 68, 1. illos μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ζηλῶ. Thucyd. p. 372, 60. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειροπακὸν οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Isocr. 420. e. tales ζηλῶ τῆς ῥαθυμίας. ζηλῶ σε γέρον ap. Plut. 2. p. 471. C. Eur. Or. 520. οὐδέ σε ζηλῶ, laudo. 1711. ζηλῶ δέ σε, beatam te judico. Spanhem. ad Callim. p. 150. [Dian. v. 130.] digne d'envie. Iph. Aul. 1406. ζηλῶ δέ σου μὲν Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δέ σε.

ib. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ] Soph. El. 1033. Aj. 552. σέ ζηλοῦν ἔχω. Xen. 517, 31. ζηλωσε τοῦ πλούτου. Plato Euthyd. p. 274. A. μακαρίζω ὑμᾶς τοῦ κτήματος. ad Theocr. 15, 145. Sic et ὀλβίζω. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας Ar. Ἀχ. 1007. παιδεύσεως Θ. 182.

ib. ζηλωτός] Plato T. III. p. 197. D. Gorg. p. 473. C. ζηλωτὸς ὢν καὶ εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. T. III. Symp. p. 194. E. τοὺς ἀνθρώπους εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν. ζηλωτὸς τοῦ βίου Scal. ad Catull. p. 118. Moeris 168. n.

p. 411. Ζῶμα] Moeris 168. n. Spanhem. ad Callim. p. 135. a.

ib. Ἡλέκτρα] v. 455.

ib. Ζώνιον ἀρσενικῶς] Vascos. κυρίως. vid. ad Ammon. Wess.

H.

Ἡ, eram, Attice. Plato Protag. p. 310. E. ἦα, contuli me, initio Charmidis Plato. initio lib. V. de Rep. Lib. VIII. de Rep. p. 562. C. ὅπερ ἦα νῦν δὴ ἐρῶν, quod eram dicturus. Sympos. p. 219. E. περιήια, cir-

cum vagabar. alium locum habet Abresch. Miscell. Obs. X. p. 3.

p. 416. ὡσπερ — ἐθαψάμην] Haec nota legitur in Vasc. Edit. sub litera A. p. 32.

ib. οὐκ ἄρτυσμα] Hoc tamen Atticos usurpasse monstrat Athen. 2. p. 67. f. et 58. a. ἡδος, acetum, Attice. Casaub. ad Athen. 2. c. 26. initio.

p. 418. ὡς Αἰσχύλος] Abresch. ad Aesch. p. 404.

Ἥλην Attici pro ἔλην. Schol. Aristoph. Vesp. 769.

ἡνεγκα et ἡνεγκον Eust. Od. ρ. 82. l. 25.

p. 420. Ἡμίση] Wetsten. p. 580. T. I. in V. L.

Alexis ap. Athen. 2. p. 47. D. τὸν ἡμῖσιν τοῦ βίου et τῆς τέχνης τὴν ἡμίσειαν. em. Theocr. 29. v. 6. ἡμίσεας πλεόνων Regillae v. 15.

p. 425. Ἡσθα] Alberti in N. F. p. 159.

p. 429. Ἡών] T. H. ad Lucian. p. 364. a.

Θ.

p. 430. θῶκος δέ] Plato Lib. VII. de Repub. p. 516. E. Bos. Anim. p. 198.

p. 434. καὶ θάρρος] Plato Timaeo p. 69. D. [Ab alia manu: Θάλλος ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος attice. vid. Schol. Hom. Odys. ρ. v. 224. add. Valckenaer: H. Steph. de D. Att. p. 250. a. Eust. Od. ζ. p. 255, 16.]

p. 436. Θᾶττον] Graevius ad Soloec. p. 103.

p. 437. Θεήλατον] Wesseling. Obs. p. 152. Alberti ad Hesych. in v.

p. 438. ἐν Προμηθεΐ] Abresch. ad Aesch. p. 38.

p. 444. Θεῶ] T. H. ad Plutum p. 366. a.

[Θεῖν ὄπλα Atticis ἀναβάλλειν Schol. Aesch. ad Θηβ. v. 648. ab alia manu.]

p. 446. μελάχροκον.] Vascos. μελάχροκον. Abresch. ad Aesch. p. 146.

p. 448. Θηλάζει] Graevius ad Soloec. p. 51.

Θύνον vocant τὸν ὄρκνον Athen. 7. p. 303. B.

p. 459. Θυρεός] Elsner. Obs. T. II. p. 231.
 ib. Θύωμα] ad Hesych. vide.

I.

p. 464. σημείωσαι δε] Alberti in N. F. p. 163.
 Wessel. Diod. I, 219. b. Verbi ἰδεῖν usus att. H.
 Steph. de Dial. Att. p. 198.

p. 468. Ἰδού] Graevius ad Soloec. p. 100.

ib. ἰδοῦ με] Abresch. ad Aesch. p. 425.

p. 469. Ἰδρύθη] T. H. ad Plutum p. 478. b.

ib. ἱεραῖσθαι] ἱερωῖσθαι Thuc. p. 318. b. Duker. em. Harpocr. Γεραραὶ αἰ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες. ἱεραῖσθαι θεοῦ Thuc. p. 98. Abresch. Thucyd. p. 72. Herod. p. 101. fine, p. 103, 5. τὴν ἱερευομένην puellam Pausan. 254. a. b. ἱεροῦσθαι Pausan. 5. p. 186. a. 570. b. ἱερουμένη παρθένος. 887. a. ἱεροῦται. Paus. 261. a. ἱερωσαμένων τῷ θεῷ. 309. f. bis et ἱερατευσομένην. ἱεραῖσθαι τῇ θεῷ Pausan. 173. ult. ἱερασαμένων τῇ Δήμητρι p. 195. f. 246. f. ib. 247, 1. ἱερωσαμένη Paus. 477. m. Ἡρακλεῖ σοι. b. ἱερασομένην τῇ θεῷ 516, b. 571, 1. ἱεραῖσθαι τῆς θεοῦ. Ruhnken. in Tim. p. 108. Paus. 580. m. f. ἱεραῖσθαι τῇ Ἀθηνᾶ p. 695. m. 627. a. 584. ult. τοῦ ἱερωμένου. 585. 12. ἱεραῖσθαι τῷ Διὶ. τὴν ἱερωμένην τῇ θεῷ 778. b. 763. a. ἱεραῖται αὐτῷ — ἱερωμένην αὐτῷ. prius et tuetur Abresch. c. K. male ἱερομέναι scribitur Harp. in Γεραραί, et ap. Herod. ἱεροσύνη. nulli tali liceat ἱερωσύνην ἱεράσασθαι lex ap. Aesch. p. 3. l. 42.

p. 471. Ἰκταρ — Αἰσχύλος] Abresch. ad Aesch. p. 259.

p. 472. Ἰλὺς — ὑπόστασιν] T. H. ad Plutum p. 408. b.

p. 473. πέτομαι] Graevius ad Soloec. p. 105.

p. 476. ἰστόρει τί σοι φίλον] Sophocles. Vid. Abresch. ad Aesch. p. 36.

Κ.

p. 479. *Κάδος*] Eust. Od. μ. p. 498. l. 9. vide.

p. 480. *Καθάρσια πόματα*] Vascos. *πώματα*.
Schol. Arist. Acharn. v. 44.

p. 483. *καθίσει*] Lex. Coisl. p. 482. em.

ib. *Ἐκαθέσθην*] Graevius ad Soloec. p. 128.

ib. *Καθείς*] L. *καθ' εἰς* — *καθ' ἕκαστον*. Graevius ad Soloec. p. 118.

p. 486. *Καθίζω*] Graevius ad Soloec. p. 129.
καθίζειν sc. *ἑαυτὸν*, se collocare, Alberti in N. F. p. 418. Plato Charmide p. 153. C. *καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν τὸν Καλλάισχρον*. Contra L. II. de LL. p. 659. B. *οὐ γὰρ μαθητῆς, ἀλλὰ διδάσκαλος — θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτῆς καθίζει, sedet. sic T. III. p. 120. B. ἐπὶ τὰ τῶν ὀρκωμοσιῶν καύματα χαμαὶ καθίζοντες*. Sic Phaedro p. 254. c. *ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσει τὸ ἵππῳ*. Differentia in *καθίζειν* et *καθίζεσθαι* pulcre in uno loco Platonis T. III. p. 213. A. [in Symposio: *καθίζεσθαι παρὰ τὸν Ἀγάθωνα, ἐν μέσῳ Σωκράτους τε καὶ ἐκείνου παραχωρηῆσαι γὰρ τὸν Σωκράτην ὡς ἐκείνον καθίζειν*.] nederzetten en gaen zitten. *καθίζεσθαι*, gaan zitten, Plato T. III. p. 175. D. *παρ' αὐτὸν καθίσει* Theophr. Needhami p. 29. n. 8.

ib. *ἄλλο κάθισον*] emendat Graevius ad Soloec. p. 127.

Καλοῦμαι, in ius vero, Atticis. H. Steph. de Dial. Att. p. 197.

p. 492. *Κάλλεα*] L. *αι*. et in libro Rov.

p. 493. *Κάλως*] H. Steph. de D. A. p. 157.

ib. *Καπνοδόκη*] ap. Harp. in *βῶμολοχεύεσθαι* errat Vales.

p. 494. *Καρῆναι*] Graevius ad Soloec. p. 83.

p. 497. *Πλάτων ἐν Γ.*] p. 469. D. Plato Cratylō p. 389. A. *ἂν καταγῆ αὐτῷ ἢ κερκίς ποιῶντι*,

πότερον πάλιν ποιήσει ἄλλην, πρὸς τὴν κατεα-
 γυῖαν βλέπων, ἢ πρὸς ἐκεῖνα τὸ εἶδος, πρὸς ὅπερ
 καὶ ἦν κατέαξεν ἐποίει; T. II. p. 79. A. καταγνύναι.

Καταδαρθάνειν] Plato Phaed. p. 71. D. κατα-
 δεδαρθηκώς. Sympos. T. III. p. 219. C. καταδαρ-
 θεῖν πάνυ πολὺ. T. III. p. 223. B.

p. 503. Καταλεχθεῖς] H. Steph. de Dial. Att.
 p. 146. c. citat et p. 156. b. refellit.

p. 510. Καταφρονῶ] Eur. Bacch., καταφρονεῖ
 με καὶ Θήβας ὄδε. ap. Schol. Ar. B. 103.

p. 511. Κατέρχομαι] Eust. Od. A. p. 44, l. 12.
 Abresch. ad Aesch. p. 404.

p. 513. ἐπὶ κακοῦ] καλοῦ leg. Abresch. ad Ae-
 sch. p. 274.

ib. Πλάτων ἐν Γ.] initio p. 447. A. post festum
 venimus. Aristoph. in Tagenistis ap. Photium MS.
 ad Hesych. in v. Ἐρσίδειν. — item καγὼ κατόπιν
 σφῶν ἔψομαι, κατόπιν ἑορτῆς Nazianz. I. p. 275. d.
 Spartani post pugnam Marathoniam dicuntur ὕστεροι
 ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς Herod. p. 371, 1. Suid.
 Κατόπιν — τῆς ἀρετῆς κ. πάντα τίθεσθαι. Rheso
 v. 326. Ἦκει γὰρ ἐς δαῖτ' οὐ παρῶν κυνηγέταις.
 Duportus ad Theophr. p. 408.

p. 516. Ἀριστείδης] I. p. 185. f. ubi Schol. MS.
 p. 137. φασὶ μὴ λέγεσθαι τὴν λέξιν. λέγει δὲ Λογ-
 γίνος ἐν γ' φιλολόγων ὅτι εὔρηται πολλαχῶς. [vid.
 Abresch. ad Thom.]

[Ab alia manu: κατωκάρα. Sic Attici. vide Sui-
 dam. ex Schol. Aristoph. ad Εἰρή. v. 153. vide Schol.
 ad Aristoph. Ἀχαρ. v. 945. ab manu Valcken. H.
 Steph. de Dial. Att. p. 45. §. 56. vel κατάχαρα. et
 p. 226. c.]

p. 522. Κέκτημαι] κεκτῆσεται Athen. XI. p.
 494. C.

p. 535. *Κλάειν καὶ κάειν*] cum *ε* subscripto *Τ*.
H. ad Plut. p. 201.

[*Ab alia manu*:

Κναφεύς. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 166.

Κνησέρης. vide Erotiani Lexicon Hippocr.

Κνηστis. vide Suidam in *ξυήλην*.]

p. 539. *Πλάτων*] p. 369. E. — 370. A.

ib. *Κολυμβηστής*] L. *κολλυβιστής* post Bos. Alberti in N. F. p. 173.

p. 541. *Κολοκύντη*] Athen. II. p. 59. C.

p. 542. *Κόλοπας*] L. *Κόλλοπας* e Phrynicho. Eust. Od. φ. p. 767. l. 52. Leopard. L. 19. c. 16. Plato utitur L. VII. de Rep. p. 531. B. *ἐπὶ τῶν κολόπων στρεβλοῦντας*. corrigit in notis Steph. *καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κ., καὶ στρεβλοῦντας*.

p. 545. *Κονδυλλίω*] Eust. Od. ρ. p. 627. l. 43.

[*Ab alia manu*: *Κοράμβλη* Schol. Aristoph. ad *Ἰππ.* v. 536. add. Valcken. H. Steph. de Dial. Att. p. 52.

Ibidem: *Κονίποδες*. Clem. Alex. Paed. L. II. c. 11.

Κόρρη. vid. Schol. Theocr. *Εἶδ.* εδ. v. 34.]

p. 548. *οὐ κοράσιον*] Alberti in N. F. p. 171.

[*Ab alia manu*:

Κόρυμβος. vide Schol. Theocr. *Εἶδ.* β. v. 17.

Κορύττειν. Sch. Theocr. *Εἶδ.* γ. v. 4. 5.

Κόσμος. vide Erotiani Lex.

Κοτταβίζειν Attice. vide Etymol. magn. Ind. in *κοτταβ.*]

p. 550. *Κορυφαῖον*] Graevius ad Soloeec. p. 73.

Κραῖρα] Eust. II. θ. p. 596. l. 9.

p. 554. *Κρίβανος*] Eust. II. ξ. p. 963, 33. Athen.

III. p. 110. C. *Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ στοιχείου λέγουσι καὶ κρίβανον καὶ κριβανίτην*. p. 112. D. Antiphanes *κριβάνοις*. Illustra locum ex Eust. II. α. p. 100. initio et v. 10.

ib. *βάνος*] l. *βαῦνος*. vid. Hes. in voce.

[p. 555. *Κυνηγέτης*] *ab alia manu*: Schol. Moschop. *περὶ σχεδῶν* p. 5.

Ibid. *Κύλλοι*. vid. Sch. Aristoph. ad *ἰππ.* v. 1084.

Κυκλωσία quid, vid. Sch. Hom. Od. ω. v. 1.]

Ἡ κώδων, ἀττικῶς] vid. Schol. Soph. Aj. 17.

Κυλικίς] *pyxis medica*. Athen. XI. p. 480. C.

Λ

p. 564. *Λαγῶς*] Eust. II. κ. p. 734. l. 11.

[*Ab alia manu*: *Λακάνη* et *κοινῶς λεκάνη*. Schol. ad Aristoph. *Ὀρν.* v. 1145. 1146.]

p. 570. *ἔστι δὲ φάρυγξ μὲν*] Alberti in N. F. p. 301.

p. 576. *Ληίδιον* etc.]. *λείδιον* Eust. II. σ. p. 1199. l. 24. etc. seqq. *vestis tenuis*.

ib. *Θουκυδίδης*] p. 5, 25. vid. *not.* et ad Schol. et p. 12, 90. *not.*

p. 581. *Λοιδορισμός*] *ρησ.* Bergler ad Alciphr. p. 88.

p. 582. *Λοιμός*] Demost. Lex. Coislin. p. 483.

p. 585. *Λούμαι πάντες*] F. *τως.* ad Hebr. X. 23. *λουσθαι* Plato (semel credo) Lib. XII. de LL. p. 942. B. et Aristophan. ap. Athen. VI. p. 238. d. Eustath. Od. ζ. p. 259. l. 45. *λούσας* ap. Athen. I. p. 10. e. *λόει* L. XV. p. 695. e. *lavat. ἐλούμην* Menand. ap. Athen. IV. p. 166. a.

ib. *καὶ λούμενος*] *ἀπολούμενος* pro *ἀπολουσόμενος* stulte! Casaub. ad Athen. p. 188. l. 60.

p. 587. *ὑποφόνια δέ*] Muncker. ad Liberal. p. 303.

p. 589. *ἐν Προμηθεῖ*] Abresch. p. 627.

Μ

Μακκοῶν] H. Steph. de Dial. Att. p. 212. b.

p. 591. *μαγειρεῖον δέ*] aliter judicat Casaub. ad Athen. p. 179. l. 36.

p. 594. *Μάλη*] Xenoph. 272, 23. *ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας*. Dem. 514. §. 18. *οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση*. Plato Gorgia p. 469. D. *λαβῶν ὑπὸ μάλης, ἐγχειρίδιον*. L. VII. de LL. p. 789. C. *λαβόντες ὑπὸ μάλης ἕκαστος, τοὺς μὲν ἐλάττονας (aves) εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δὲ ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντός*. ap. Athen. X. p. 438. f. *λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων*. XI. p. 499. de fure. Suid. egreg. in ὑπὸ μάλης. T. H. ad Lucian. p. 373.

p. 595. *μασχαλιστής*] *στήρ* Abresch. ad Aesch. p. 36.

p. 597. *Μαραθῶνα*] Bergler. ad Alci. p. 253. H. Steph. de Dial. Att. p. 157. repellit.

p. 598. *Μαστός*] Schol. Eurip. Hec. v. 141.

p. 602. *Μεθύση*] H. Steph. de Dial. Att. p. 25. egregia habet. Graevius ad Soloc. p. 65. habet totum l. *μεθύσην* Athen. p. 685. f. Lex. Coisl. p. 483.

p. 603. *ἐν Γοργία*] p. 471. B.

p. 604. *μειράκιον δέ*] *μειρακύλλια effoeminati* ap. Athen. III. p. 308. b. apud Harpocr. in *Ἀριστίων*.

p. 607. *Μέλλω*] Taylor. ad Lysiam p. 120.

p. 609. *Μεσονύκτιον*] Alberti in N. F. p. 195.

ib. *μέση δὲ ἡμέρα*] Abresch. ad N. T. p. 622.

p. 610. *οὐ μεθαίβολος*] *μετάβολος* T. H. ad Plutum p. 446. b.

Τὴν μέσην θύραν μέσαυλον vel μέταυλον Att. Eust. II. λ. p. 806. l. 50.

[*Ab alia manu*:

Μεθ' ἡμέραν· ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρα· ἀττικὸν τὸ σχῆμα. Sch. Aristoph. ad Plut. v. 929.

Μετάκερας. Athen. L. III. c. 56. p. 125. e.]

Μινυὸν et τυννοῦτον. Attica. Eustath. II. α. p. 87. l. 49.

- p. 618. *Μνᾶται*] Graevius ad Soloc. p. 119.
 p. 619. *Μόλις*] T. H. ad Lucian. p. 86. 6.
 p. 620. *Μονώτατος*] Lycurgus orator p. 159. 3.
 6. et Hyperides Hermog. 492. a. Theocr. XV. 137.

N.

- p. 622. *Νάπυ*] Diphilus Siphnius ap. Athen. II.
 p. 59. b. IV. p. 170. A.
 p. 626. *Νεοττός*] vid. T. H. ad Plutum p. 563. b.
Νεώσοικος] H. Steph. de Dial. Att. p. 218. c.
 Eust. Od. ζ. p. 263. l. ι.
ib. *Νῆες*] Wesseling. Obs. p. 134.

Ξ.

- p. 638. *Ξαίνω*] *παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ τύπτω.
 Ξυρμόττεσθαι, ἀδιακρίτως λαλεῖν — Ἀττικοί.*
 Hes.

O.

- p. 644. *Ἡρόδοτος*] *Vasos. ὁ αὐτός. praecessit
 ὄπλα.*
 p. 645. *Οἴκων ἐργάτης*] *οἴκων δεσπόταις Xen.
 431, 16.*
 p. 646. *καὶ οἷς μονοσυλλ.*] Schol. Arist. *Et.* v.
 929. et in plurali *οἷς καλαί*, Palaeph. c. 19.
 p. 647. *Ὀλυμπικός*] *Multa Kuster. in Plutum v.
 583. Dicebant et ἀγῶν Ὀλύμπια per apposit. Bentley
 in Plutum v. 581.*
 p. 649. *Ὀμόδουλος*] *Plato Theaet. p. 172. E.
 Ὀνίνησι Plato T. II. p. 641. B. et saepe. Clem.
 Alex. p. 101. l. 28. p. 216. 1. p. 824. 6. Antiphon
 116. 27. Procop. 2. Chron. p. 361. 5. p. 389. a. ὀνί-
 ναται Plato T. II. p. 789. D. T. III. p. 264. E. T.
 III. p. 301. C. ἀλλὰ σὺ ἡμᾶς ὀνίνης.*
 p. 651. *Ὄξυ*] Schol. Soph. [El. v. 243.]
 p. 652. *Ἡρόδοτος*] 395, 18. 392, 2.

p. 655. ῥητορικόν] Stolberg. ad Ajac. p. 115. errat. Aj. v. 29.

p. 657. ὄρνιθας] nota ex Schol. Soph. Abresch. ad Aesch. p. 115. ὄρνιθες ex. galli gallinacei. Athen. I. p. 18. e. vid. Casaub. II. p. 65. e. ὄρνις θήλεια Soph. Oenopiao.

p. 658. Ὅσαι ἡμέραι] Plato Charmide p. 176. B. Thucyd. 542, 34. ὀσημέραι Plato L. VIII. de LL. p. 849. D. Theophr. c. XI. et XXII. Athen. VIII. p. 531. b. c. Epist. Socr. p. 24, 29. Arist. II. 1007. Josuae III. 15. em. ὅσαι ἡμέραι Koen. Gregor. p. 26. Suid. in Ὅσημέραι — Ἀττικώτερον. ὅσαι νύκτες Lucian. III. p. 45, 20. Sic quotannis ὅσα ἔτη Xen. 407, 16. 18. 19. ibid. 22. opponitur δι' ἔτους πέμπτου. quotquot annis ad Gell. p. 353. n. 6. Gronov. ὅσοι μῆνες paene novas leges ponunt demagogi p. 468. Dem. §. 227. in lege Solon. Dem. 636. §. 33. κληροῦν τὸν κληῖρον — ὅσοι εἰσὶ μῆνες.

p. 659. Ὅσον οὐπίω] Duker. ad Thuc. p. 28, 79.

p. 660. Ὁσφρομαι κάλλιου] male. Dawes. Misc. p. 328.

Ὅτου] Schol. Soph. MS. Aj. 53.

p. 662. οὐδεπώποτε] ad Thucyd. p. 273, 11.

p. 665. Ὁφελον] Graevius ad Soloec. p. 42.

ib. Ἡρόδοτος] Gron. ad p. 46, 28.

ib. Ὁφθαλμιᾶν et ὀφθαλμία] Plato T. II. p. 139. E.

Ὁχθωβὸς τὸ λῶμα τὸ γυναικεῖον ἀττικῶς Etymol. M.

p. 668. Ὁψιαίτερον] Plato Cratylo p. 433. A. ὀψιαίτερον τοῦ δέοντος. Eubulus ap. Athen. p. 8. C.

ib. ὀψοποιηκός] L. ἰχός. ἰκή.

ib. ἐν Γοργία] p. 465. B. Sér. ὀψοποιητική.

Al. ὀψοποιική.

p. 669. καὶ αὐθις] p. 465. D. et saepe ibid.

Π.

[P. 671. Παιδίσκη] *ab alia manu*: vide et Clement. Alexan. Paedag. c. 5. p. 86. οὐ μόνον ἄρρεν, ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ κεκλημέναι. Clemens Alex. Paedag. c. 4. p. 84.]

p. 673. Παῖσαι] v. Schol. ad Odys. O. 251.

p. 674. Ἀριστοφάνης] T. H. ad Plutum v. 805.

p. 676. Πανδοκεύς] Eust. Od. 9. p. 300. l. 36.

T. H. ad Plutum p. 122.

ib. Πανοικί] Aesch. Socr. p. 35. em. Hesych.

[p. 677. Πανουργός] *ab alia manu*: vid. Schol. Aristoph. ad βατ. v. 35.]

p. 678. ἡ παρά] T. H. ad Plutum v. 741.

p. 689. Παρασίτους] H. Steph. de Dial. Att. p. 226. a.

Πάρδαλιν pro πόρδ. Eust. II. φ. p. 1345, 35.

[Plura vid. ad Zonaram v. ὄρχαμος T. II. c. 1465. n. 61.]

p. 694. ἐπὶ δὲ κύλικος] Alberti in N. F. p. 134.

p. 695. Πατραλοίας] Plato Soph. p. 241. D. L. VIII. de Republ. p. 569. B. H. Steph. de Dial. Att. p. 218. b.

ib. μητραλάου] L. μητραλόου Alberti in N. F. p. 393. Wetsten. II. p. 318. b. μητραλοῖαι Plato L. IX. de LL. p. 881. A. πατροφόνον ἢ μητρακτόνον Plato L. IX. de LL. p. 869. B.

p. 696. Παύω] T. H. Aesch. 34, 35. Alberti in N. F. p. 232. Soph. El. 1308. — παῦσαι — λέγων. Soph. Antig. 286. Aristoph. B. 588. παῦε τοῦ λόγου. Hebr. X, 2. D'Orv. in Charit. p. 91. Plura Thom. M. in διέπασέ τις τινᾱ et διεπαύσατο αὐτός. — Plato T. II. p. 241. B. καὶ ἔπασαν φοβουμένους πλῆθος νεῶν τε καὶ ἀνδρῶν. T. II. p. 185. D. δίκαιος εἶ παῦσαί με τῆς λυγγός — et mox παύσεται ἡ λύγξ. T. III. p. 407. C. active. Thuc. p. 416, 39.

τὴν πόλιν τῆς ὑποψίας παῦσαι. p. 480, 66. παύσαν-
τες τὴν φλόγα. παύειν μάχης, sc. ἑαυτὸν, Wasse
Thuc. 506, 65. ὑμᾶς τῆς ἀρχῆς παῦσαι Xen. 274, 1.
483, 1. τῆς συμφορᾶς σε παύσειν. Arist. Π. 115. in
Sch. Isocr. p. 245. B. τὴν τοὺς μὲν ὑβρίζοντας, τοὺς δ'
ἀποροῦντας παύσασαν. Dem. 292. §. 112. οὐ μικρὰν
τυραννίδα πεπαυκένοι. Pro ἐπαύσατο Paus. 637. ἡ-
κέσατο τῆς μανίας. πεπαυμένοι τῆς ὀργῆς Lysias
332, 10.

p. 699. Πεινῆκ] Plato T. Π. p. 437. B.

p. 700. Πειραιῶς] Bergler. ad Alciph. p. 44. Phi-
lo 987. d.

ib. Πειρῶ] Eust. Od. Δ. p. 185. l. 5. etc.

ib. συννεύω] T. H. ad Plutum p. 46. vox re-
centioris Graec.

p. 702. Πεπληγῶς] Emendat Wesseling. Observ.
p. 133. Leopard. II. c. 22.

p. 706. ἄγοντες οἱ μὲν] em. e p. 33. l. 39. λέγ.

p. 708. Περιῖσταμαι] Graevius ad Soloec. p. 78.

Περιστερόν pro ἄν Eust. Od. μ. p. 475. l. 19.
ex Athen. IX. p. 395. a. b. Schol. Aristid. MS.
p. 321.

p. 711. Πέταμαι] Graevius ad Soloec. p. 105.

p. 712. ἡ πηλός] Sec. Gramm. Diodorum Eust.
Od. Δ. p. 179. l. 43.

p. 713. Πηνίκα] Graevius ad Lucian: p. 57. ὀ-
πηνίκα Arist. ap. Athen. IX. p. 372. C. ἀπηνίκα ἐ-
στὶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Casaub. p. 645. l. 20. ut π. de
anni vel diei parte ponitur.

p. 716. Πίομαι] H. Steph. de Dial. Att. p. 140.
a. et ἔδομαι.

p. 719. Πλήμας — πλημμυρίς] Wetst. I. p. 697.
Spanhem. Callim. p. 31. c. q. al. πλημμύρα. Wessel.
Diodor. I, 208, 19. Herod. est ῥηχίη. vide.

p. 722. Πνεύμων] Plato plus semel, Timaeo p. 70. *semper*.

p. 724. Ποδαπός] ποδαπός ποταπός D'Orv. in Charit. p. 337. Xen. 194, 11.

p. 726. Πόθεν] πόθεν; negationis vim habet. Casaub. in Athen. p. 964. a. Plato Timaeo p. 33. C. ἀπήει τε γὰρ οὐδέν οὐδέ προσήει αὐτῷ ποθέν οὐδέν. p. 50. E. — Symp. p. 199. C. ἐνθένδε ποθέν. — ποθέν T. III. p. 235. C. Misc. Observ. Nov. T. III. p. 17.

Ποθέσαι pro ποθήσαι Atticum Eust. Od. p. 102. l. 56.

p. 728. Πολίτης] Graevius ad Soloec. p. 62.

p. 736. οὐδείς γὰρ τῶν δοκ.] Wesseling. Obs. p. 135.

Πρόαρον corrige ap. Athen. XI. p. 495. a.

p. 739. Ἡρόδοτος] 442, 40. em.

Προμηθείας] H. Steph. de Dial. Att. p. 196. a.

p. 751. Πρὸς ἱερεῖς] hanc notam ut ridiculam et corrupta lectione nixam castigat H. Steph. de Dial. Att. p. 158. b.

p. 758. Πρόσχημα] Plato Hippias Maiore T. III. p. 286. A. πρόσχημα δέ μοι ἐστὶ καὶ ἀρχὴ τοιαύδε τις τοῦ λόγου.

p. 761. προτεραία τῆς δίκης] τῇ προτεραία τῆς θυσίας. em. Andoc. p. 33, 1.

p. 762. Πρωί] τοὺς πρωῖ ἐπιδημήσαντας Dion. Chrys. p. 106. Πρῶ Ar. Or. 129. 132. pro πρωῖ.

p. 763. Πρωῖτερον] te vroeg. em. Epist. Socr. p. 39, 16. πρωϊαίτερον Xen. 182, 17. Ruhnk. Tim. p. 161. τοῦ δέοντος L. II. de Repub. p. 358. B. Theaet. p. 150. E. Xenoph. 310, 17. ὀψιαίτατα et πρωϊαίτατα (et Thucyd.) em. Xen. 141, 41. in spuriiis vid. Plato Phaedone p. 59. D. et 16. E. ὡς πρωϊαίτατα.

p. 766. Πύλαι] Eust. II. χ. p. 1353, l. 50. In plurali semper. Duportus ad Theoph. p. 438. Wassè ad Thuc. p. 100. 81. l. 87. Thuc. discernit, οἰόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι. Plato lib. VIII. de repub. p. 560. C. τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους πύλας.

p. 768. Πώμαλα] Harpocr. ex πω et μάλα. sic πώποτε. Demosthenes aliquoties. Vid. H. Steph. de Dial. Att. p. 86. b. et p. 226. et 227. plura.

P.

p. 769. Ραδιουργός] Eust. Od. δ. p. 187. l. 6. ex Aelip. Alberti ad Gloss. p. 73.

p. 771. Ράθυμος] ἀντι ραθυμίας, pro animi laxamento, Clem. Alex. Index. Isocr. τὰς ἀληθινὰς τῶν ραθυμιῶν οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις 197, b. δύσ- κλειαν ἐκτήσαντο καὶ ραθυμίαν. ista ραθύμως φέ- ρετε Andoc. p. 32, 17. ζῆν ἠδέως καὶ ῥ. Isocr. p. 185. a. ραθυμεῖν Isocr. p. 41. b. nihil agere 291, a.

p. 771. Ραίσας] ραῖσαι eo sensu Aesch. Socr. III. p. 122. em. Achill. Tat. p. 263. f.

Ράμφος ἐπὶ ὀρνίθων] adde e sequ. Ρύγχος et confer Duportum ad Theoph. p. 275. [male in rec. ed. rejectum ad ρύγχος.]

p. 774. ἢ Ράξ — παράλογον] Plato L. VIII. de LL. p. 845. A. κατὰ ῥάγα βοτρυῶν. ῥάξ, non ῥώξ, Aelius Dion. apud Eust. Od. Δ. p. 153. l. 40. Od. I. p. 361. l. 30.

p. 775. Ραστώνη] τοῦ βίου, vitae frugalitas, Du- portus ad Th. p. 251. Poll. VIII. §. 13. ἀνομία ραστώνη, ραδιουργία. τῆς ραστώνης τὸ τετραπλόν Thuc. p. 77, 22. Dem. p. 46. §. 31. ἢ παραυτίκα ἠδονὴ καὶ ραστώνη. p. 76. 12. ἢ καθ' ἡμέραν ραθυμία καὶ ραστώνη. et 142. §. 81. Plato Γ. II. Polit. p. 510. C. τὴν ἐν τῷ παραχρῆμα διώκοντας ραστώνην, praesentem voluptatem sequuti.

Xen. 217, 17. ὑπολειπόμενον διὰ ῥ. 458, 43. hoc πολλὴν ῥαστώνην παρέχει, affert multam recreationem. 531, 22. ubi equus exercetur, ibi et τῆς ῥ. τυγχάνετω. 552, 30. 555, 77. als hy't wel maakt τυγχάνειν ῥαστώνης, wat verligting. Socr. Epist. p. 30. ῥαστώναν καὶ τὰν ἀδονὰν ἀποδεχόμενος. Lysias p. 265, 3. ῥαστώνην τινὰ οἶεται αὐτῷ εἶναι, solamen, p. 409, 10. ταύτην mihi ῥαστώνην ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς, equum. Isocr. p. 47. e. aliis πολλὴν ῥαστώνην ἐποίησαν, rem facilem. p. 198. a. ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥ. κτώμενος· ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῥασθυμίας· μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος. Dem. p. 177. §. 386. quisque sibi ὑπελείπετο — ῥαστώνην. p. 455. §. 113, lex nulli τῶν ἀδικούντων dare dicitur ῥαστ. 672. §. 66. 281. §. 50. quam ῥ. pauperibus dat tua lex. p. 786. §. 51. een verligting van droefheit. ῥαστώνη νόσων καὶ καμάτων Plut. Stob. p. 81, 15. Max. Tyr. p. 407. penult. amoris Pausan. 187. a.

p. 776. ῥ. καὶ ἡ εὐκολία] Plato L. III. de LL. p. 684. B. Timaeo p. 70. D. Philostrat. 289. f. εἶχε τι ῥαστώνης ἐκεῖνα. 710. m. τὰ ῥ. ἔχοντα τοῦ πολέμου. 821. m. τὸ σῶμα σύμμετρον ἐς ῥ. τοῦ δρόμου, ad cursus facilitatem.

p. 779. ῥ. Πέγχο] Ionae I, 6. Clem. Al. p. 219, 7.

p. 782. ῥιγῶ] L. ῥιγῶ, ῥιγῶ. Bos. Observ. p. 48.

Σ.

p. 789. Σαίρειν] ad Luc. XI, 25.

ib. Θουκυδίδης] p. 421, 78. Duker.

p. 790. Σαπρὸς — ὑλώδης] L. ἰλυώδης.

Σεισάχθεια. H. Steph. de Dial. Att. p. 215. c. et 216.

p. 794. σιτευτός] Wetsten. I. p. 470. a.

[Ab alia manu:

Σίσυρα. Schol. Theocr. εἰδ. E. v. 15.

Σκαρδαμύσσειν. vide Erotiani Lexicon.

Σκαφίδα. vide Erotiani Lex.

Σκίρρος. Sch. Theocr. εἰδ. ιε. v. 38.]

Σκίρος Eust. II. ψ. p. 1418. 43.

p. 800. *Σκνιφός*] H. Steph. de Dial. Att. p. 219. a.

ib. ὁ *Σκότος*] Sic ὁ *σκύφος* et τό. Athen. XI. p. 498. a.

Στάζει αἵματος Ἀττικῶς. Schol. Soph. ined. El. 1446.

p. 807. *Σταθμοί* — *σταυροί*] *σταῦλοι* Meurs. in Glossar. et Schol. Soph. ined. ad Elec. v. 1345.

p. 809. *στέμφυλα τὰ τῶν ἐλ.*] Eust. Od. ω. p. 838. l. 40.

Στενωπὸν — *οὐ ῥύμην.* Lex. Coislin. p. 483.

Στρατήγιον pro *στρατόπεδον.* H. Steph. de Dial. Att. p. 197. a.

p. 817. *συλλεγείς*] Thuc. p. 213, 70.

p. 821. *συνεδικάζετο*] Kuhn. ad Polluc. p. 944. n. 36.

p. 825. *Σφε*] Abresch. ad Aesch. p. 119. Spanhem. Callim. p. 458. a. b. errat.

p. 828. *Σχολαίτερον*] Plato L. X. de Repub. p. 610. D.

p. 830. *Σῶς*] egregia Eust. II. ν. p. 940. l. 45. Herodot. p. 9, 38. 79, 12. *ζῶς. σῶς καὶ ὑγιής* p. 246, 4. Plato L. VIH. de Rep. p. 566. B. Eurip. Hec. 993. Suppl. 643. 44. Iph. T. 533. em. Cant. dele γάρ. Rhés. 526. ad Thuc. p. 186, 70. Duker. *σᾶ* attice pro *σῶα* Moeris 347. Pierson. Thom. M. p. 85π.

Oud. *σῶν* Plato I. p. 106. E. τὸ ἀθάνατον *σῶν* καὶ ἀδιάφθορον et Dem. 309. §. 236. αὐτοὺς δεῖ *σῶς* εἶναι. Dem. p. 56. §. 19.

T.

p. 833. *ἡ δάπισ*] Alciph. Bergler. p. 49.

p. 834. τὸ *τάριχος*] Needham. ad Theoph. p. XXIII. et ἁ Athen. III. p. 119. B. et saepe ante. et τὸ p. 119. e. *Ἀττικοὶ οὐδετέρως* Eust.

p. 835. *Τεθνήξεται*] Abresch. ad Aesch. p. 382, 383.

ib. ἐν Γοργία] p. 469. D. ed. *τεθνήξεται*. vide ibi. Vide Graevium ad Soloec. p. 91. et 92.

p. 839. *Τέμαχος*] T. H. ad Plutum p. 305. a. Phavorin. plura. *τόμοι* et *τεμάχη* in uno l. de diversis Athen. VI. p. 268. f. *τόμος* frequens. vid. ad Amm. *Γλαύκου τέμαχος* Athen. VI. p. 240. B. *τέμαχος ἐγγέλιον* (L. *ἰων*) ap. Athen. III. p. 96. b. *θύννου τέμαχος* p. 116. f. et p. 117. b. de piscibus p. 118. e. salsamenta p. 120. a. ὁ *ταριχοπώλης* vocatur ab Antiphane *τεμαχοπώλης*. Plato Γ. III. Symp. p. 191. E. *τεμμάχια ὄντα τοῦ ἄρρενος* — alias *τμήματα*. *τεμάχια* ap. Athen. I. p. 5. f. VII. p. 294. b. *γόγγρου κεφαλὴν καὶ τὰ πρῶτα τεμμάχια*. 295. f. *τεμάχια*. ibid. d. *τέμαχος θύννου*.

p. 840. *Τέρα*] Alberti Gloss. p. 115.

p. 842. *ἀνυνήτοις*] L. *ἀνηνύτοις*.

p. 843. *τεῦτλον*] Diocles ap. Athen. II. p. 61. c.

ib. Τέχνη] *dolus*. H. Steph. de Dial. Att. p. 196. C.

p. 845. *Τήμερον*] Schol. Arist. Nub. 699.

Τιγγάβαρι; τὸ κιννάβαρι, Ἀττικοί. Διοκλῆς
in Lex. Vet. apud Eust. II. B. p. 234. l. 5τ. H. Steph.
de Dial. Att. p. 230. in fine ex uno Eust.

Τηνάλλως H. Steph. de Dial. A. p. 227. a.

p. 847. *τινὸς αὐτῶν*] L. *τινὲς α̃.* ex Phryn.

p. 848. *οὐδέ γε πάτρως*] Rutgers. notat p. 34
et Libanium hinc em.

p. 851. *Τίκτειν*] vid. ad Hebr. II. 5. *γαίναςθαι*
de muliere Moschus IV. v. 55.

ib. τίκτει μ̃] L. *τίκτε.*

p. 856. *Τονθρύζω*] *τονθρυστής* A. Prov. 16, 28.
26, 20. 22.

[*Ab alia manu:*

Τρίβακον. vide Sch. Aristoph. ad Plut. v. 707.

Τροφαλῖς. Sch. Theocr. *Εἶδ. ια.* v. 20.

Τύλιον attice. communiter *τύλη.* Hesych. in
κνέφαλον.]

Τρίβων Att. vulgo *τρίβακος.* Eust. II. ψ. p.
1450, 35.

Τρίγλαν Attici, non *τρίγλην.* Eust. II. ο. p. 1018.
l. 42.

p. 860. *Τυπτήσαι*] vide ἐπὶ κόρρης. Plato T. III.
p. 392. B. ἢ καὶ σὺ με ἄκριτον *τυπτήσαις.* de his
ad Pollucem p. 901. fine.

p. 861. *Τυφῶς*] Eust. II. β. p. 261. l. 49.

Υ.

p. 864. *Υγαῖ*] Plato Timaeo p. 88. B.

p. 865. *ὕειον*] Abresch. ad Aesch. p. 398. 399.

ib. ἀλλ' υἷόν] υἷος sine *ι*. Attici. Eustath. II. *A.*
p. 17. l. 59. Veteres. Od. Γ. p. 116. l. 16.

p. 868. τὴν ἐπάνω σχέσιν] T. H. ad Plutum p. 11.

Ἰπηρετοῦμαι. Schol. Soph. ined. El. 1319.

p. 871. Ἰπνομαχεῖν Ξενοφ.] p. 36, 23. vid. Hut-
chinson. p. 164.

p. 874. ὑποκρίνομαι καὶ τὸ ἀπ.] Alberti in N. F.
p. 45. Eust. Od. B. p. 84. l. 30. [*ab alia manu: sic*
et Schol. Homeri II. H. v. 407.]

p. 875. Μαϊάνδριος δέ] p. 216, 23. Herod.

p. 876. Ἰποτίθησι] Bergler. ad Alciph. p. 107.

p. 879. ὑφίσταμαι καὶ τὸ ὑπ.] Iens. ad Lucian.
I. p. 151. a.

Φ.

p. 884. τὸ ἐπικλήσει] an ἐπικηλ.

p. 888. καὶ μὴ φαντάσματα] Abresch. ad Aesch.
p. 155.

p. 889. φαῦλος H. Steph. p. 157. c.

Φελλεῖς loca nitrosa. H. Steph. de Dial. Att. p.
196. c.

p. 890. καὶ τὸ ἄγε] Alberti in N. F. p. 452.

p. 891. ἐν Γοργία] frequentiss. alibi. et Γ. III. p.
286. c. φέρε ἔχοις ἂν εἰπεῖν. φέρε, quaeso, Soph.
El. 238. v. 311. φέρ' εἰπέ v. 378. Antig. 540. Trach.
906. Ph. 434. O. 398. 544. 1152. εἶα λέγ' Theocr. V.
v. 78. Virg. quin age — si quid habes. φέρ' ὦ Soph.
Ph. 300. φέρ' ἴδω τί σοι δῶ Arist. ap. Athen. p.
690. e. φέρε, ex. gr., Alcinous p. 341. a. φέρε Σωκρά-
της p. 345. f. ridicule Spanhem. Callim. p. 150. fine.

φέρει γὰρ excitantis est formula. Markl. Lys. p. 157, 2. *φέρει* ad plures. Dem. 553. §. 69. Arist. Θ. 785. *ἄγε* Arist. *Εἰ*. 507. Aristid. I, 2. m. *ἄγε* ad duo. Arist. *Ὀρν*. 434. et in Schol. al. l. v. 657. et 686. *ἄγε δὴ* ad plures. Orac. Paus. 840, 6. *φέρετε* Herod. 258, 24. *ἄγετε δὴ* Xen. 207, 31.

p. 891. *Αἰσχύλος*] Abresch. ad Aesch. p. 105.

p. 892. *Φερεφάττα — Περσέφασα*] Egregia Spanhem. ad Ranas 683. *Περσέφασσα* Soph. Antig. v. 906. ubi vid. Tricl. Aesch. *Χοη*. 488. Eur. Or. 962. Sch. Arist. Θ. 294. Plato Cratylo p. 404. C. *Φερόεφαττα* nomen plerique formidant. et ita et mox. *Φερεφάττιον* Demosth. p. 689. §. 13. Vales. ad Harp. p. 351. Vid. Eust. Il. ι. p. 668. l. 42. Clem. Al. p. 14. l. 7. Eur. Hel. 174. ap. Suidam in *λίχνος* — *τὰ Φ. ὄργια θεάσασθαι*.

p. 893. *τὸ φθάνειν*] *ἔφθακα* Thom. Schol. ex MS. habet T. H. ad Plutum v. 1103. Herodian. Pier-soni 452. Eurip. Alc. 662. *φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις*, celeriter procrea. Casaub. ad Eq. Arist. 931. *φθάνειν τι ποιεῖν*, summo studio contendere, ut quid facias — est et antevertere — nullum verbum Lat. par. Cum partic. Xenoph. 261, 3. 296, 10. 376, 8. *ἔφθη διαβάς* Herod. p. 354, 8. p. 549, 4. *μὲν ἐπιθέοντας φθᾶς*. 551, 19. cum partic. p. 361, 14. *em*. Isocr. 183. c. Thuc. p. 324, 32. *οἰόμενος φθῆσεσθαι ἀπελθών*. 454, 27. *τὰ μὲν λήσουσιν ὑμᾶς τὰ δὲ φθῆσονται*. Eurip. Or. 1225. *ne quem ἐλθὼν εἰς οἴκους φθῆ. em*. Plato T. II. Polit. p. 293. E. *σμηκρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος, ᾧ Σώκρατες, me paululum antevertisti. isto loco nixus alium in eodem dialogo p. 266. D. ἵνα μὴ μεμφῆς ἐρωτήσας* in notis p. 18. a. praeclare emendat Steph. *ἵνα μὴ με φθῆς*. T. III. p. 185. E. *οὐκ ἂν φθάνοις λέγων*. ad Lucian.

III. p. 419. l. 27. non effugies, quin. p. 214. E. οὐκ ἂν φθάνοιμι Serr. hac in re non deero. Xen. 434, 7. Schol. Soph. Trach. 575. ἔφθασε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας αὐτόν. Sic ad v. 946. Heath. ad Eur. Suppl. v. 1219. Iphig. T. 245. Troad. 456. Heracl. 721. Eur. Or. 934. οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν θνήσκοντες. Or. 1589. Φοιν. 992. κἂν μὲν φθάσωμαι. et Φοιν. 1296. Med. 1169. μόλις φθάνει μὴ χαμαὶ πεσεῖν. Xen. 169, 14. φθάσαι πρὶν παθεῖν. Arist. II. 485. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες. 685. μὴ φθάσειέ με ἔλθων. II. 875. 1103. ἀνέωξάς με φθάσας. Xen. 434, ὅς ἂν φθάνῃ τοὺς φίλους εὐεργετῶν. Lyeurg. p. 166. 8. ἔφθασε καταφυγῶν εἰς τὸ ἱερόν. Nepos; paucis ante gradibus, quam qui sequebantur, confugit. Dem. 328. §. 68. ὀργῇ φθάσασα τὸν λογισμόν. ib. 329. §. 73. ἔφθακέναι ἀδικοῦντες ap. Dem. p. 140. §. 72. Longin. 27, 2. ἔφθακεν ἄφνω τὸν. ἔπομαι τῶν ἐπιστολῶν, σχεδὸν δ' αὐτὰν καὶ φθάσω ap. Plut. II. p. 211. c. Moeris 396. φθῶσιν — φθάσωσιν.

p. 896. Φθοῖς] T. H. ad Plut. v. 677. Eust. II. γ. p. 306. l. 9. Od. ξ. p. 533. l. 52. ap. Athen. XI. p. 489, D. τοὺς φθόεις κυκλοτερεῖς καὶ ἀστέρας ἔχοντας, οὓς καὶ καλοῦσι σελήνας. Chrysippo Tyranensi Lib. XIV. p. 647. D. φθοῖς describitur. Utrumque locum protulit jam Spanhem. in Plutum v. 676. φθοῖς Clem. Alex. p. 19. l. 15.

p. 899. Φοιτᾶν — ἰόντων] T. H. p. 53. d. Attici recentiores et Theocr. II, 98. Eust. II. ε. p. 625. l. 44. φοιτῶν — ταῦρος Soph. Trach. 11. φοιτᾶν τινὶ et μαθητεῦσαι τινὶ Plut. a. p. 832. C. αἰς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα Dem. 182. §. 458. παρὰ Σπύλλιν καὶ Δέποιον Paus. 419. a. sic ἔρχεσθαι παρὰ τινὰ Aesch.

p. 2. f. T. H. ὡς Συάδραγ τε καὶ Χάρταν Paus. 461. h. Paus. 457. m. ἔμαθε παρὰ Κριτία — ἐδιδάχθη παρ' Ἀμφίονι. Isæus p. 77, 53. τῶν διδασκάλων ὅποι ἐφοιτῶμεν. Platonis Sympos. Γ. III. p. 205. B. Socrates ad mulierem Diotimam: si id nossem, οὐκ — ἐφοίτων παρὰ σε αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. Epist. Socr. p. 29, 20. Antisthenes παρὰ σε φοιτᾷ. ap. Athen. XIII. p. 584. C. in scholam. ἀποφοιτᾷν τὸ παύσασθαι μανθάνοντα Eust. II. σ. p. 1227. l. 52. adhibet Dinarchus ap. Harp. in χρυσοχοεῖν em. φοιτητῆς de discipulo et φοιτᾷν Moeris 400. n. συμφοιτητῆς Lennep. Phalar. p. 240.

ib. ἐν Γόργία] p. 456. D. ed. Serr.

p. 902. Φρουῶδος] ex πρόοδος Duportus ad Theoph. p. 596. ex προὐδοῦ, qui evanuit, Pierson. Moer. 583. φρουῶδος Soph. Aj. 746. El. 509. 854. 1158. φρουῶδος αὐτὸς εἰ θανῶν. Ant. 15. φρουῶδος ἐστὶν Ἀργείων στρατός. Ant. 1259. ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη, πρὶν εἰπεῖν. νοῦς φρουῶδος in Scyriis Soph. ap. Clem. Al. p. 73. l. 26. φρουῶδος ἐστὶν κυμάτων βυθός Soph. ap. Clem. p. 722, 17. Phil. 425. ἐπεὶ θανῶν Ἀντίλοχος αὐτῷ φρουῶδος. 563. φρουῶδοι διώκοντές σε. Schol. ἀφανείς. Oed. Col. 653. φρουῶδα τ' ἀπειλήματα. Soph. Aj. Locro. τὰ πολλὰ Aesch. Suppl. 870. Eur. Alc. 820. And. 1050. Or. 719. Hec. 160. φρουῶδος πρέσβυς, φρουῶδοι παῖδες. 534. et Schol. πρόοδος, προῦδος, φρουῶδος. Or. 590. τὸ σῶμα φρουῶδον, morbo evanuit. em. Or. 1379. φρουῶδα γὰρ. Med. 139. φρουῶδα τὰδ' ἤδη. Med. 492. ὄρκων δὲ φρούδη πίστις. 722. φρουῶδος εἰμὶ πᾶς ἐγώ, dubium quo sensu. 1110. em. Alc. 95. Eur. Andr. 75. 1078. φρούδη μὲν αὐδὴ, φρουῶδα δ' ἄρθρα μου. 1219. Iph. T. 155. abiere φρουῶδοι. 1289, 1294. Rheso 662. abest Hector. 866. φρουῶδος ὧν οὐ φαίνεται. Troad. 41, φρουῶδοι δὲ π. mortui sunt. 1071. φρουῶδαί σοι θυεῖλαι. 1188.

φροῦδά μοι. Arist. N. 716. φροῦδα — φρούδη. B. 94.
 ἢ φροῦδα θᾶπτον. Kuster. quam incredibili gaudio ge-
 stiunt qui subito in aërem discedunt prae animi levi-
 tate. Spanhem. ad Nubes v. 716. Philostr. 791. f. φροῦ-
 δοι πόδες, φρ. γλουττοί.

ib. ἀφανής] et ἐκποδών. Abresch. ad Aesch. p. 325,
 p. 907. καταδηλαποιῶ] δηλοα.

X.

p. 908. Χαίρειν] De formulis Platonis et Epicuri
 Laert. p. 199. 200. ubi verbosa est nota Mer. Casaub.
 vid. Menag. in Laert. p. 159. refutat Thomam. ad Luc.
 1, 28. Act. 25, 26. 1. Cor. 1. v. 3. Plutum 302. Eust. II.
 ψ. p. 1592. l. 18. Alberti. in N. F. p. 144. Stolberg ad
 Aj. p. 129. et de εὖ πράττειν. — Morus ad N. F. p.
 271. Colomes. Observ. p. 656. χαίρειν sc. κελεύω. plo-
 ne Arist. Or. 1580. τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κε-
 λεύομεν. χαίρειν dicebant sibi occurrentes. Persae (He-
 rodot. p. 56, 15.) vel osculantur similes, vel malas —
 vel adorant. p. 118, 1. Aegyptii ἀντὶ τοῦ προσαγο-
 ρεύειν in via προσκυνέουσι. vide quo modo. Ἀμασις
 Πολυκράτει ὡςδε λέγει. Herod. p. 175, 48. praefigitur
 epistolae. Gale Suidam citat. p. 207, 4. Oroetes Persa
 eidem. 294, 53. Βασιλεὺς Δαρ. τὰδε λέγει. γαθεῖν in
 epistolae inscriptione ap. Athen. III. p. 98. f. em. ἦδεσθαι
 Epist. Socr. p. 74, 14. 2. Macc. IX, 19. Iudaeis Antio-
 chus πολλὰ χαίρειν καὶ ὑγιαίνειν καὶ εὖ πράττειν.
 cap. XI. plures epistolae. ibi una v. 28. incipit: Si valetis,
 bene est, ego quidem valeo. 3. Macc. III. 12. 15. et VII.
 1. 2. in epistolis Ptol. Philopatoris: Τοῖς — χαίρειν καὶ
 ἐρρώσθαι. Ἐρρώμεθα δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ τέκνα ἡ-

μῶν. — Βασιλεῖ Ἀντιγόνῳ Ζήνων χαίρειν Laert. VII. 8. De salutandi formulis χαίρειν, υἰγιαίνειν, Lucianus I. p. 724. et seqq. multa.

p. 913. Χάριν οἶδα] Athen. XIII. p. 577. b. Muncker. ad Liberal. p. 235.

p. 914. Χθιζός] Plato T. II. p. 141. D. χθιζά τε καὶ πρωιζά γεγενημένα:

ib. Χιτών] Eust. II. σ. p. 1226. l. 44. Sch. Hom. ad II. β. v. 42. ἰστέον δέ, ὅτι ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς χιτώνα λέγει, ἐπὶ γυναικὸς δὲ πέπλον. Plato Epist. XIII. p. 363, A. dabimus Cebetis filiabus χιτώνια τρία ἑπταπῆχη, μὴ τῶν πολυτελεῶν τῶν Ἀμοργίνων, ἀλλὰ τῶν Σικελικῶν τῶν λιπῶν.

p. 915. ἀλλὰ χλεύη] Contra Pollux VIII. §. 78.

ib. Αἰσχύλος] Abresch. ad Aesch. p. 64.

Χρέως II. ν. Eust. p. 939. l. 1.

p. 918. Σοφοκλῆς ἄπαξ] Antig. 747. Ἄλλω γὰρ ἢ μοι χρή. Oed. Tyr. 833. Soph. Aj. καλῶς ζῆν τὸν εὐγενῆ χρή. [v. 480.]

p. 920. καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει] T. H. ad Plutum p. 469. a.

p. 922. Χρήσθων] θεασάσθων Plato L. III. de Re-
pub. p. 415. D. Ib. ποιησάσθων.

ib. Πλάτων] vide in emend. ad Plut.,

p. 929. Σοφοκλεῖ] v. 777.

ψ.

p. 929. ψυχθῆναι] Ψυκτήρ, non ψυγεύς, Athen. XI. p. 503. a.

Ω.

p. 931. ἐκίνουν — κινούντων] δι — δι.

ib. ὠνήμην] Eust. II. ρ. p. 1123. l. 36.

[*ab alia manu: Ωμόφρων Schol. Soph. ad μαστιγο. v. 948.*]

p. 932. τὸ Ως] ὡς rarissime regionum urbiumve nominibus adjungitur. T. H. Miscell. V. T. III. p. 56. [plurima tamen loca dabit Abresch. Misc. Nov. T. III. p. 11.] Herod. p. 140, 38. e MS. ὡς Μιτυλήνην. Thuc. 352, 69. εἰς Ἐπίδαυρον. unus MS. ὡς male. errat Wasse. recte Duker. omnibus istis locis de hominibus dicitur. p. 526, 66. ἤκοντας ὡς τὴν Μίλητον ἐπὶ τὸ ναυτικόν. ἐπι. Aeschin. p. 31, 7. ὡς τάχιστα ἤκομεν ὡς Μακεδονίαν. non pro εἰς vel πρὸς dici, haec tamen omitti per ell. Ernesti ad Memor. Xenoph. p. 90. 91. [II, 7. p. 95. 96. ed. V.] Aeschines Socrat. II. p. 36. miserunt ὡς ἡμᾶς πρέσβεις. ad nos. nunquam, quod sciam, ita Plato. Errat vir doctus in Miscell. T. IV. p. 208. ubi recte B. ὡς non solet inanimatis addi. Saepe alii. Bergler. ad Alciph. p. 114. Bos. Exercit. p. 84. Athenæus I. p. 4. A. ὡς αὐτὸν p. 6. A. ὡς τὸν νυμφίον p. 48. D. ὡς τὸν βασιλέα p. 95. E. ὡς ἡμᾶς V. p. 188. B. ὡς τὸν Μεγέλαον VI. p. 243. D. ὡς τὸν Ὀφέλλαν VIII. p. 349. D. ὡς Βηριασίδην regem. Soph. Trach. 542. ἦλθον ὡς ὑμᾶς. Eur. Hec. 992. οἷς σέ. ὡς Χίλων Cal- lim. fragm. 89. Bentl. Lege ὡς αὐτὸν in loco Galeni ap. Menag. in Laert. p. 242. b. Eur. Suppl. 515. non venit πρὸς σέ et ὡς ἐμ'. v. 562. ὡς εἰς ἐμ' ἐλθών. Iph. T. ὡς ὑμᾶς βλέπω. Arist. Vesp. 409. ὡς ἐπ' ἄνδρα. Pluto v. 1202. veniet ὡς σέ. 1204. ὡς ἐμ'. Nüb. 256. 1164. Ran. 1557. οἷς ἡμᾶς Equit. 499. ὡς βασιλέα Ach. 65. ὡς Εὐριπίδην 393. Pace 103. ὡς τὸν Αἴ' εἰς τὸν οὐ-

ρανόν. — ὡς αὐτὸν etc. Heliodor. Exc. p. 47, ad Phoen. Thuc. p. 88. ὡς βασιλέα et saepius. p. 140, 48. ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλέα. 50. ὡς Σιτάλην l. 55. ὡς Φαρνάκην. l. 56. ὡς βασιλέα. ὡς τοὺς Ἀθηναίους p. 144, 24. p. 187, 5. ὡς Πάχητα. 285, 60. ὡς Περδίκαν καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικήν. male Abresch. ἐς eji- cit. vide ibi notata.

ib. εἰς Ἀβυδον] L. ὡς Tib. Hemst. Misc. Observ. Vol. V. T. III. p. 56.

p. 935. διόπερ τοὺς χ] H. Steph. de Dial. Att. p. 196. b.

ib. Αἰσχύλος] Abresch. ad Aesch. p. 235.

p. 936. ὄχρος δέ μιν] τέ. v. 35.

De Thoma vid. in Atticistis. Legit Thomas pauca Platonis opera, maxime Gorgiam. Cl. Abresch. Anim. ad Aesch. p. 2. Thomam dicit in citandis scriptorum locis negligentissimum, quod saepe ostendit versus tribui Aeschylo, qui sint Euripidis, Soph. et vice versa. p. 105 etc. Elsnerus (qui tamen, ut puto, Thomam nunquam citat) T. II. Observ. p. 195. 196. temerarii Graeculi nulla fere apud Graece doctos est auctoritas, qui infinitis erroribus omnes paginas commaculaverit, qualibus m. scatet Luciani Soloecista. vid. p. 301. et alibi p. 310. non legit. (citat T. 2. p. 231. credo ex aliis). Alberti in N. F. p. 163. fallitur accuratissimus ceteroquin Gramm. p. 195. habet testimonium Scaligeri. p. 444. descripsit Moerin. H. Steph. de Dial. Att. p. 155. a. Thomae testimonium parvi apud me ponderis est ob eam quam alibi afferam rationem. *ib.*

et p. 156. confutat aliquot eius observationes. T. H. ad Lucian. p. 512. a. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum — prava lectio: — Thomas M. scripsit Synopsin vitae Aristoph. et argumenti in Plutum. Scholia in Aristoph. quae forte habet MS. Cod. Leid. vid. T. H. ad Plutum p. 422. et 425. — In Miscell. Obs. V. V. T. III. p. 28. etc. Lexiphili (Io. Chr. Wolfii, ed. Libanii) notitia edd. Thom. Mag. et consilium, quomodo accuratior parari possit. MS. Vossianum contulit Alberti in N. F. p. 173.

ACROASIS

CORAM

CELSISSIMIS PRINCIPIBUS

DOMINO

FRIDERICO CHRISTIANO

ELECTORATUS SAXONICI HEREDÉ

AC

DOMINO

XAVERIO

SAXONIAE DUCE

CLEMENTISSIMIS DOMINIS

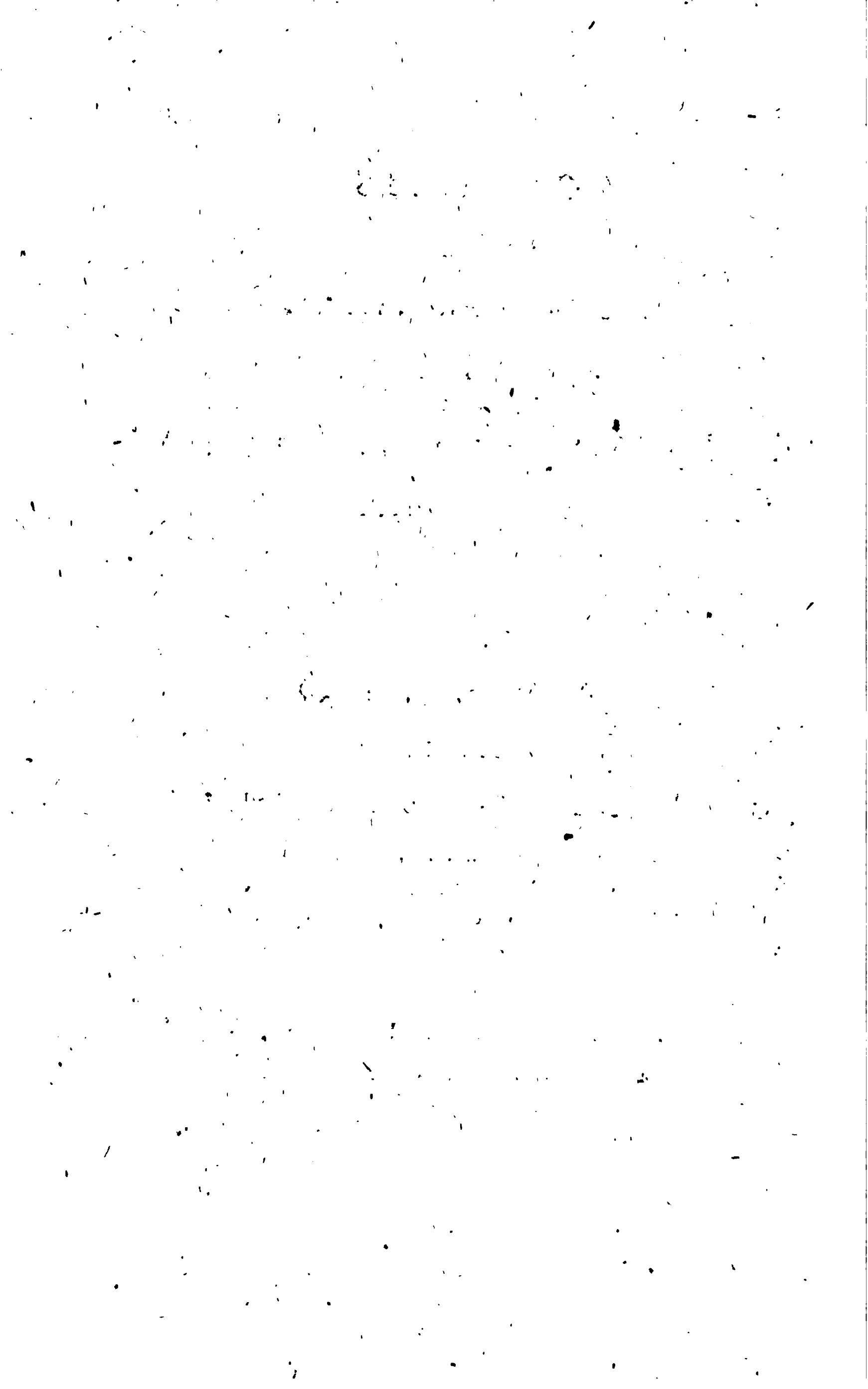
RECITATA

D. XV. OCTOBR. A. C. MDCCXLIV.

A

IO. AUGUSTO ERNESTI

HUMANIOR. LITERAR. PROF.

Cum primum mihi, superiori anno, esset potestas facta, coram vobis dicendi, S. P. C. D., meministis fortasse, a me esse praestantiam pacis artium demonstratam, effectumque, ut Princeps iis excellens non modo salubrior amabiliorque, verum etiam admirabilior videretur eo, qui militari gloria splendet. Ea disputatio cum non adversis auribus accepta sit, nisi me cupiditas mea **VOBIS** vel aliqua ex parte probandi fallit; coepi requirere aliquem antiquae memoriae Principem, pacis artibus praestantem, quem vobis hoc tempore spectandum proponerem: non, quo necesse sit e longinquo tale repetere exemplum, cum vivum spiransque habeamus in **AUGUSTO, PATRE VESTRO**, communisque Patriae, **INDULGENTISSIMO**, aliquando etiam habituri in **TE, CELSISIME FRIDÉRICE**; sed ut sit aliquod e disciplina mea argumentum, de quo possint quaedam a me non inepte disputari. Sed tale exemplum circumspicienti subiit animum memoria Lectionis superiori vere in coetu adolescentium habitae de artibus politicis, quibus **Caesar Augustus** usus est in Summo Imperio Romae sibi comparando. Nam cum, in Historia Universa e fontibus repetenda, ad Actiacam Augusti victoriam venissem, essetque de Reipublicae Romanae conversione, quae tum facta est, exponendum, non modo veteris et novae reipublicae forma erat describenda, sed etiam quomodo et quibus artibus veteris formae commutatio esset facta, explicandum, ut sic

tantae rei causae intelligerentur, quibus cognosceñdis historiae utilitas maxime continetur. Eam igitur Lectionem ac disputationem coram VOBIS, C. P., repetere constitui: non, quo eam dignam Vestris auribus putem, sed, quod ea non abhorret a personis studiisque VESTRIS, imprimisque ut sic rationem VOBIS quodammodo reddam muneris, quod in hac Academia de voluntate PATRIS VESTRI sustineo, omnemque VOS historiae tradendae, omninoque disserendi modum meum perspicere possitis. Idque hoc facio libentius, quo magis spero, VOS, in ratione accipienda, non magis iudicium VESTRUM, quam facilitatem clementiamque in consilium adhibituros esse: quod ut faciatis, etsi supervacaneum videri potest rogare, in tanta VESTRA indulgentia, tamen, quoniam dulce est rogare eos, quos ames, quorumque bonitate confidas, vehementer rogo atque oro.

Sed, ut ea, quae a me dicentur, hoc facilius intelligi possint, resque ipsa hoc rectius explicetur, paucis ante est de reipublicae Romanae forma exponendum, quae ante libertatem oppressam fuit, tum, de Romanorum veterum ingeniis et moribus, quoad quidem ad hanc nostram disputationem pertinent.

Reipublicae igitur Romanae antiqua et post reges expulsos instituta forma, non simplex aut unius generis fuit, sed ex omnibus tribus illis formis, Monarchia, Aristocratia et Democratia sapienter mixta et temperata, Nam quaecunque uniuscuiusque commoda sunt et opportunitates, eas coniunxerant reipublicae illius auctores, vitis et incommodis cuiusque sublatis. In eo autem delectu haec ratio habita erat, ut quae in unaquaque forma incommoda sunt, iis mederentur ea, quae ex reliquis duabus formis adsumta essent, ut pluribus demonstrat Polybius, qui ab

ista variarum formarum mixtura diuturnitatem istius reipublicae repetit. Nam primo. Consul is, apud quem fasces erant, sive, ut hodie loquuntur, qui praesidebat, speciem et pompam regiam habebat: ei omnes reliqui Magistratus, praeter Tribunos plebis, parebant: is Senatum convocabat, ad eum referebat, potestatem sententiae dicendae dabat, Senatores non obediētes coercēbat: Legationes in Senatum inducebat: populi conciones convocabat, leges ferebat, suffragii-que ferendi potestatem dabat. Tum Consules, decreto bello et mandato, omnium rerum, quae ad bellum gerendum pertinebant, potestatem propemodum absolutam habebant cum jure vitae et necis. Quae omnia regio imperio, quam liberae reipublicae, similia esse, omnes vident, fuerantque omnia olim Regum, in quorum locum successerant: Itaque etiam Cicero eorum imperium regium vocat. Quod si quis contra cogitabat, in Senatus potestate esse reditus omnes et aerarium, ab eo Legationes mitti et audiri, provincias cum exercitibus dari et adimi, pacis foederumque faciendorum potestatem tribui, et alia his similia ad Senatum pertinere; Aristocratiam Romae esse putare poterat, idque multi olim Graecorum existimarunt, hodieque non pauci credunt. Denique cum in populi potestate esset, magistratus et imperia dare, leges propositas vel accipere, vel repudiare, Senatus decreta abolere, bellum jubere, pacem vel ratam habere vel abnuere, judicia causarum publicarum exercere, magistratus ad disquisitionem vocare, et alia huius generis; facile aliquis, ista separatim intuens, in opinionem veniat, Democratiam seu populare imperium Romae valuisse. Fuit igitur reipublicae Romanae ex omnibus generibus composita forma, et quae potestas in aliis civitatibus uni sive homini, sive ordini permissa est, ea aequabiliter Ro-

mae Magistratibus, Senatui et populo, sed ea arte divisa fuit, ut nullius ordinis potestas in ullo genere facile locum haberet, si alterius vis obstaret, cum etiam legum, religionis tribunitiaeque potestatis remedia in promptu essent, si qua pars abuti potestate sua vellet.

Jam quod ad ingenia moresque Romanorum attinget, statim post expulsos Reges Brutus primum, deinde Valerius Publicola, variis artibus impleverant animos et odio regii imperii ac nominis, et amore libertatis, augendaeque potestatis suae aviditate, quam etiam tribuni plebis seditiosi aliique popularis benevolentiae captatores omnibus modis aluerant atque incenderant.

Itaque, si quis hoc cupiebat efficere, ut unus omnia in republica posset; ei non modo hoc agendum erat, ut cuique ordini suam potestatem eriperet, et ad se transferret, sed maxime artis erat, rem ita gubernare et moderari, ut aut non sentirent homines, quid ageretur, aut, si vel maxime sentirent, alius commodi spe aut alia aliqua specie honesta et probabili mitigarentur.

Atque alterum illud quidem ante Augustum conati erant inprimis duo, Sulla et Caesar, sub Dictatoris nomine: sed ita impotenter id et parum modeste fecerant, ut in summum odium incurrerent, alterque adeo ab ipsis amicis suis, quos plurimis beneficiis affecerat, interficeretur. Id intuens Augustus, cum, re deliberata et ab Agrippa ac Maecenate in utramque partem disceptata, et sibi tutius, et rei-publicae salutaris iudicasset, si ea in sua unius manu esset, cogitabat, quibus artibus et summam potestatem sibi adsereret et salutari aliqua fraude falleret avidos libertatis animos, sibi que adeo imperium etiam firmaret, in quo prope plus inesse, quam in

comparando, videtur. Atque de his artibus nunc, ut propositum est, dicemus.

Primum igitur *Consulibus* omne genus potestatis ademit, quod ad imperium proprie pertineret, in primisque omnem rei militaris potestatem. Nam ipse solus exercitus scripsit, solus, quo voluit, misit, solus, quibus placuit, commisit, imperio tamen, quod proprie dicitur, sibi servato, tribunos militum et praefectos solus creavit, triumphos denique sibi et suae familiae vindicavit. Et quoniam Consules olim potestatis suae partes quasdam aliis magistratibus concesserant, iurisdictionem Praetoribus, Censum morumque magisterium Censoribus, provincias denique iis, quibus Senatus voluisset, eadem ratione in his est usus. Nam *Praetorum* quidem potestatem multis modis minuit. *Censores* autem omnino sustulit, sibi que Censum, senatus iudiciumque lectionem et equitum recognitionem arrogavit, ut ipse solus movere senatu posset et ordine equestri, eique adscribere, quos vellet. Totam porro *provinciarum rationem* ita commutavit, ut eas prope omnes in potestate sua haberet. Denique *Tribunos plebis*, quorum extremis reipublicae temporibus permagna potestas fuit, reliquit ille quidem, exemplo institutoque Sullae, sed ita, ut praeter nomen inane nihil haberent, cum ipse vim omnem ad se transtulisset.

Jam, quod ad *Senatum* attinet, primum ei ademit omnem in exercitus potestatem: deinde, provincias cum Senatu est partitus, sed ita, ut ipse majores et potentiores teneret, Senatui autem relinqueret exiguas, in quibus nemo materiam potentiae comparandae haberet. *Aerarium* porro reliquit ille quidem Senatui verbo, re sibi vindicavit, cum ipse pecunias erogaret, quas vellet, reditusque pro labidine

vel augetur vel minueret. Legationes vero haud dubie et ad ipsum ab externis regibus populisque mittebantur, et ab ipso responsa accipiebant. Totum denique pacis bellicae arbitrium sibi vindicavit.

Populi vis maxima in Comitibus erat, ut diximus, quibus Magistratus crearet, legesque vel acciperet vel rejiceret. Ea quidem populo reliquit, sed ita, ut, quod ad primum genus attinet, in quibus Magistratus crearentur, uteretur instituto Iulii Caesaris, et Consules ipse solus, nullo populi interventu, designaret, ceteros autem Magistratus cum populo partiretur, ita ut dimidium numerum ipse, dimidium populus crearet. Ceterum ille populo, quos volebat, commendabat, ita efficaci commendatione, ut quos ille commendasset, ii haud dubie crearentur; quippe etiam, ut e Lege Regia, quam vocant, intelligitur, cautum erat, ut quos ille commendasset, ii, honoris causa, crearentur. Vere igitur dici potest, istud genus comitiarum totum in eius potestate fuisse. Jam leges neque latae sunt ad populum, nisi quas ipse voluisset, neque ejus jussu latae populus rejecit, cum neque dissuadere quisquam auderet, nec tribuni intercedere possent, eique ab ipso populo et senatu potestas leges pro arbitrio sancienti data esset, ut Dio Cassius et Lex Regia docent. De bello denique, pace et foederibus ipse libere statuebat, earum rerum potestate ipsi lege permissa.

Jam, ista potestate ut eo liberius uti posset, multa ille partim ipse instituit, partim, ut a Senatu populoque instituerentur, perfecit. Atque ipse quidem primus instituit hoc, ut miles perpetuus aleretur, in quo maximum est imperii firmamentum. Milites autem ita per omne imperium Romanum divisit, ut nusquam aliquid contra ipsum moveri posset. Instituit etiam quatuor classes perpetuas, quibus omne

mediterraneum mare teneret: sed maxime in eo Italiae urbisque rationem habuit, quod ibi sedes Imperii esset. Itaque duas majores classes habuit in Italiae ora maritima, alteram Miseni, alteram Ravennae: Romae autem milites corporis custodes per totam urbem distributos. Et, quoniam magna erat vis religionis etiam in republica, cavendum sibi existimavit, ne inde sibi aliquid impedimenti objiceretur. Itaque Pontificem maximum se creari curavit; eoque nomine omnem religionem in potestatem accepit: idque institutum sequentes deinde Imperatores ita retinuerunt, ut cum Imperio Civili semper Pontificatum Maximum susciperent; eiusque annos non minus, quam imperii, in numis numerarent. Sed ne quicquam, quod instituisset fecissetve, aut reprehendi, aut tolli posset, perfecit primo hoc, ut Kalendis Ianuariis in acta sua populus iuraret; deinde, ut legibus omnibus solveretur, quibus ceteri obnoxii essent. Quibus duabus rebus consecutus est id, in quo haud dubie summa vis Principatus inest, ut et ipse legis vim haberet, et supra leges omnes positus esset.

Videtis, Celsissimi P., nullam esse regii summique imperii partem, quam Augustus non magistratibus, Senatui populoque ademerit, et sui arbitrii fecerit. Nam cetera quae sunt quidem conjuncta cum imperio, sed tamen ad summam rei nullum momentum faciunt, ut convocare Senatum, referre ad Senatum, jus dicere et similia, reliquit ille quidem magistratibus, sed cum iis communiter usurpavit. Vere itaque Tacitus dicit, eum munia Senatus, magistratum, legumque in se, nullo adversante, traxisse.

Sed cum ista omnia obtineret, illud tamen timendam videbatur, ne ex parte invidia, ex invidia

odium, ex odio periculum nasceretur. Atque ego non inficior, ea tum jam tempora fuisse, quibus tale quid minus, quam ante, periculosum esset. Nam, ut Tacitus monet, ferocissimus quisque bello civili, aut proscriptione interierat, provinciaeque novum hunc statum non abnuobant, suspecto senatus populique imperio, ob certamina potentium et avaritiam magistratum, adversus quam legum auxilium invalidum erat. Sed tamen idem ille Tacitus non negat, artes quasdam adhibitas esse, quibus imperium novum non modo tolerabile, sed multis etiam amabile redderetur. Saltem Augustum, qua erat sagacitate, vidisse oportet, opus esse talibus delinimentis; quippe non erat quare in iis excogitandis adhibendisque tam diligens esset, nisi idoneae gravesque causae subessent.

Primum autem harum artium genus illud est, quod cernitur in nominibus deligendis, sub quibus abscondidit novae potentiae magnitudinem, quorumque lenitate rei gravitatem mitigavit. Nam primo, omnia ea nomina, quae ingenius Romanis invisae aut suspectae essent, etiam oblata, repudiavit, ut nomen Regis, Dictatoris, quod tyrannide Sullae et Caesaris invisum factum erat. Ne Dominum quidem se appellari passus est, quod id nomen e consuetudine loquendi, quae tum erat, servo opponebatur. Nomina autem, quibus usus est, ea erant et mirifice apta summo imperio indicando, et non invisae aut suspectae. Primum erat Principis. Cuncta, inquit Tacitus, nomine Principis sub imperium accepit. Eo nomine, quod aptissimum erat ei, qui summus in republica esset, ideoque nunc quoque servatur, antea appellati erant etiam privati, qui summis honoribus perfuncti essent et res magnas gessissent, verbo, quos Praeceptos appellabant. Facile igitur latere sub hoc nomine regis potentis poterat; quippe in nomine

nibus vulgus hæeret, rem pauci perspiciunt. Sed cum duplex imperium esset, alterum in urbe, alterum extra urbem in exercitus provinciasque; utrique nomina apta, sed ea quoque usitata in libera republica et mitia tribuit. Nam imperium urbanum tribunitiae potestatis nomine usurpavit, ab altero se Proconsulem appellari Senatusconsulto curavit. De tribunitia quidem potestate Tacitus: Id summi fastigii vocabulum Augustus reperit, ne Regis aut Dictatoris nomen assumeret, ac tamen appellatione aliqua cetera imperia praemineret. De Proconsulatu auctores sunt Dio Cassius et Suetonius. Jam satis constat, Tribuni nomen olim datum esse iis, qui proprie ne magistratus quidem essent, nec magistratum insignia haberent, sed populi libertatisque tuendae curam sustinerent. Non itaque magis populare aut minus invisum nomen assumere poterat. Sed erat idem tamen illis temporibus aptum summo imperio significando; quod Tribuni sacrosancti, hoc est, inviolabiles erant, adeoque quandam majestatem habebant: deinde, quod eorum potentia ita creverat paullatim, ut leges ferrent, Senatum convocarent ad eumque referrent, summos magistratus in carcerem conjicerent, neque quicquam in republica fieri posset, quod illi nollent. Proconsulis nomen autem datum ante erat iis, qui post Consulatum in provinciam irent; tum autem omnibus iis, qui a Senatu in provincias sibi ab Augusto relictas mitterentur. Nomen igitur ipsum neminem poterat offendere. Quoniam autem olim Proconsules provincias cum imperio et civili et militari obtinuerant, eo nomine, quod simpliciter, sine provinciae alicuius mentione, assumptum erat, commode imperium in omnes provincias exercitusque exprimebatur, quod infinitum imperium Latini dicunt, eiusque imperii Proconsularis nomine Augustus et suc-

cessores Imperatores sunt dicti, ut docet Pagius in Critica Baroniana.

Cetera nomina praetereo lubens, ad aliud artium genus festinans, quod cernitur in quibusdam Augusti institutis cum callida quadam moderatione conjunctis. Horum primum posuerim, quod illam potentiam tantam ita paullatim assumsit, ut pauci vel animadverterent, vel magnopere offenderentur. Nam in omni re gravi, si totum simul petas, facile offendas; sin carptim et per exiguas partes, facile trahas. Ita deinde quasi refugiens recepit, ut non petiisse, sed accepisse, et velut grave onus subiisse atque adeo beneficium dedisse videretur. Nam primò, cum post Actiacam victoriam in urbem redisset; in Senatu habuit orationem fictam, qua se depositurum imperium dicebat, et veterem reipublicae formam revocari passurum, omnibus bellis finitis, et universo imperio Romano pacato. Sed cum alii Senatores addicti essent Augusto, quippe opibus et honoribus ab eo aucti, ceteri autem, qui sentiebant, simulata mente locutum esse, cavendum sibi existimarent, ne intellexisse viderentur, omnes coeperunt rogare, ut imperium summum perpetuo retineret. Augustus diu repugnanti similis, tandem se vinci passus est, sed ut minimum perageret, tantum in quinque annos, velut tum depositurus. Atque hanc rationem deinde per totam vitam servavit, ut semper tantum in certos annos imperium iterum oblatum reciperet.

Paullo post, cum provincias cum Senatu partiretur, eo modo, quo ante dixi, ut majores sibi deligeret, volebat etiam in eo liberalis et minus cupidus imperii videri; primo, quod non omnes assumeret; deinde, quod majores potissimum. Id enim se facere propterea, ut Senatus magna molestia liberatus,

eo melius frui pacis parta posset, ipso labores et pericula sustinente; cum re vera, hoc modo Senatam imbellem efficeret. Cum autem Magistratibus potestatem maximam eriperet, fallebat eos, relictis primo potestatis generibus iis, a quibus nihil periculi sibi esse poterat, deinde omnibus priscis honoris insignibus concessis: quippe intelligebat, vulgus, si in externa Magistratum specie nihil mutatum videret, e qua totum pendet, omnia salva crediturum.

Sed ut quamplurimos et ad comiter colendum imperium novum alliceret, et sibi devinciret; primo, quicumque proni ad obsequia erant, eos honoribus opibusque augebat: deinde nova honorum genera excogitabat, verbo, ut quamplurimi reipublicae participes essent, re vera, ut plures potentiae suae adiutores haberet. Nam multis, quibus Consulatus et Praetura dari non poterant, propter multitudinem petentium, iis, novo more, Ornamenta Consulium et Praetorum dabat (*den Titel und Rang*), qui postea Praetores et Consules *Codicillares* dicti sunt. Dedit vero etiam nova honorum nomina cum novis muneribus, in quorum numero Praefectus Urbis, Curatores viarum, alvei Tiberini aliique fuere. Atque hi ut nihil ipsi periculi attulerunt, ita multum ad potentiam eius stabilendam profuere; eademque causa inductus postea Constantinus et Theodosius numerum munerum publicorum prope in immensum auxerunt.

Sed ista ad honestiores nobilioresque cives pertinebant. Restabat, ut etiam plebem militesque a sensu novi imperii et sublatae libertatis avocaret. Id consecutus est omnis generis ludorum et spectaculorum frequentia et magnificentia, largitionum denique multitudine. Nam plebi urbanae saepe frumentum, vinum, carnes, oleum pecuniamque copiose divisit.

militibus autem et pecuniam distribuit, et missionum commoda auxit, ut quicumque missus esset, honeste posset vivere: eaque re etiam homines ad militiam promptiores alacrioresque fecit.

Neque vero hic commemorabo ceteras artes, quibus securitati imperii, omniumque bonarum rerum copiae prospexit: neque dicam, quot, quamque salutaribus legibus reipublicae consuluerit, quam diligens in jure dicundo, judiciisque exercendis, quantus fautor denique et adjutor omnium bonarum artium ac literarum fuerit; quae cum in omni Principe laudentur et amentur, tum in Augusto plurimum potentiae firmandae profuerunt. Fuit enim hoc tempore illud tantum propositum, ut de iis artibus diceretur, quae proprie ad imperium comparandum retinendumque pertinuerunt.

Sed hic existit magna quaestio, an recte fecerit Augustus, cum, formam reipublicae mutatam, omne imperium ad se traxit: de qua facile video posse in utramque partem multa disputari. Ego, qui eam rem non subtili illa philosophorum trutina pendo, quae interdum a vitae humanae ratione abhorret, sed populari historicorum, ego, inquam, etsi artes illas Augusti non omnes usquequaque probem, tamen valde inclinor in eam partem, ut Augustum et liberaliter et recte fecisse putem, cum, sublata sensim libertate, summum imperium ad se ratione quadam modoque traxit. Quid enim humanius fieri potest, quam quod vi, uno impetu parare possis, id paulatim et non nisi oblatum ab iis, in quorum manu est, recipere, in eoque ea moderatione uti, ut nemo sibi injuriam factam queratur, sed omnes honoribus aut beneficiis se suctos gaudeant? Jam satis constat, eas interdum incidere civitatibus ingeniorum, mores temporum-

que commutationes, ut libertatem homines ferre non possint. Quod cum accidit, non sane in vitio poni potest, sed adeo debet laudari, si quis vir magnus, rebus gestis clarus et tantae rei par, potest efficere, ut, sine armis et vi, volentibus ipsis civibus, imperium ad unum deferatur. Laudatur ab omnibus Deioces, qui, cum videret, Medos libertatem ab Arbace, sublato Sardanapalo, acceptam, sustinere non posse, idque donum perniciem eis allaturum, artibus honestis perfecit, ut sibi imperium regium mandaretur. Romani, cum Persea Regem Macedoniae sustulissent, libertatem Macedonibus dederant. Sed non ea erant Macedonum ingenia, quae caperent libertatem. Itaque discordiae et bella intestina orta, ut Romani, libertatis auctores, cogerentur ipsis libertatem adimere, et praepone, qui regia vice ipsis imperaret. Idem in Cyrenaica accidit; et eius generis exempla possem permulta ex historia veteri commemorare. Atque ejusmodi tum Romanos, ejusmodi tempora fuisse, nemo potest ignorare, qui illorum temporum historiam vel leviter cognovit. Quod autem ea imperii commutatione Romani post sub Tiberio, Caligula, Nerone, Domitiano aliisque valde sunt afflicti, propterea non potest Augustus reprehendi, cum id non rei, sed hominum vitio acciderit, neque Augusti consilio sapientia, sed Romanis felicitas defuerit. Quod si semper Augusto similes Principes Romani habuissent, non dubito, quin sibi optime ab Augusto prospectum credituri fuerint. Sed non est humani arbitrii aut consilii bonos Principes habere. Coeleste illud donum est, quod iis populis Deus impertitur, quibus bene cupit.

Quod si ea felicitas ulli alii Populo, Saxonibus sane imprimis, divino quodam munere, contigit. Nam

ex quo Patriae nostrae Principatus ad domum Vestram pervenit, Principes semper habuit tales, ut qui in ipsorum terris habitarent, ii prae ceteris omnibus Germaniae populis beati praedicarentur: nunc autem sub CLEMENTISSIMI PATRIS VESTRI indulgentissima tutela ita acquiescit, ut, quantum de meo sensu atque animo judico, si nobis optio daretur, utrum libertatem mallems, an hunc DOMUS VESTRAE Principatum, haud dubio omnes hunc illi longissime praeferrent. Quo magis vota sunt facienda, ut nobis Patriaeque nostrae perpetua sit haec felicitas; hoc est, ut Deus AUGUSTUM PATREM VESTRUM, AUGUSTAMQUE MATREM, VOSQUE, CELSISSIMI PRINCIPES, omnemque DOMUM VESTRAM incolumitate, prosperitate et omni genere felicitatis beet, denique CELSISSIMAM REGIAMQUE DOMUM VESTRAM ad finem usque rerum humanarum florentissimam conservare velit.

---

*Suntibus Gerh. Fleischeri Jun., bibliopolae
Lipsiensis, hi quoque libri prodierunt.*

- Apollonij Rhodii Argonautica. Ex recens. et cum notis R. F. P. Brunckii. Edit. nova auct. et correctior. Accedunt scholia graec. ex Cod. biblioth. Parisinae nunc primum evulgata. Vol. I. 8. maj. 1810. Charta impress. 2 Thlr. Charta script. 2 Thlr. 16 gr.
- Aristophanis Comoedia Plutus. Adiecta sunt scholia vetusta. Recognovit ad veteres membranas, variis lect. ac notis instruxit, et Scholiastas locupletavit Tiber. Hemsterhuis. Edit. nova emend. et append. notarum aucta. 8. maj. 1811. Charta impress. 3 Thlr. 8 gr. Charta script. 4 Thlr.
- Aristotelis ars poetica, cum commentariis Godof. Hermannii, 8. maj. 1802. Charta impress. 1 Thlr. 12 gr. Charta script. 1 Thlr. 20 gr.
- Ciceronis, M. T., de Officiis libri tres. Recensuit et Scholiis Jacobi Facciolati suisque animadversionibus instruxit Aug. G. Gernhard. 8. maj. 1811. Charta impress. 2 Thlr. 4 gr. Charta script. 2 Thlr. 12 gr.
- Euripidis Tragoediae, edid. R. Porson. Tomus I. Editio in Germania altera correctior et auctior Indicibusque locupletiss. instructa. 8. maj. 1807. Charta impress. 2 Thlr. 12 gr. Charta script. 5 Thlr.
- Hercules Furens. Recensuit Godofredus Hermannus. 8. 1810. 12 gr.
- Supplices. Recensuit Godofr. Hermannus. 8. 1812. 12 gr.
- Troades. Ad optim. librorum fidem recens. et brev. notis instruxit Aug. Seidler. 8. 1812. 16 gr.
- Gronovii, L. Fr., in P. Papinii Statii Silvarum libr. V. Diatribe. Nova editio ab ipso auctore curata. Accedunt Emerici Crucei Antidiatribe, Gronovii Elenchus Antidiatribes et Crucei Muscarium. Edidit et annotationes adiecit Ferd. Handius. 2 Vol. 8. maj. 1812. 5 Thlr.

- Hermannii, G., Observationes criticae in quosdam locos Aeschyli et Euripidis.** 8. maj. 1789. 18 gr.
- **de emendanda ratione graecae Grammaticae Libri I et II. Vol. I.** Accedunt Herodiani aliorumque libelli nunc primum editi. 8. maj. 1801. Charta impress. 2 Thlr.
Charta script. 2 Thlr. 8 gr.
- Plauti, M. Acci, Trinummus, recensuit et praefatus est Godofredus Hermannus.** 8. maj. 1800. 12 gr.
- Plutarchi Agesilaus et Xenophontis encomium Agesilai.** In scholarum usum edidit, notis et indice instruxit. D. C. G. Baumgarten - Crusius. 8. maj. 1812. 16 gr.
- Seidler, Aug., de Versibus dochmiacis Tragicorum graecorum.** Vol. I. II. 8. maj. 1811. 12. 2 Thlr. 8 gr.
- Sophoclis Tragoediae septem ac deperditarum fragmenta, emendavit, varietatem lectionis, Scholia notasque tum aliorum tum suas adiecit C. G. A. Erfurdt. Accedit Lexicon Sophocleum et Index verborum locupletissimus.** Vol. I. Trachiniae. Vol. II, Electra. Vol. III. Philoctetes. Vol. IV. Antigona. Vol. V. Oedipus Rex. Vol. VI. Ajax. 8. maj. 1802 — 1811.
Charta impress. 14 Thlr. 16 gr.
Charta script. 17 Thlr. 16 gr.
- **Antigona.** Ad optimor. librorum fidem iterum recensuit et brevibus notis instruxit C. G. Erfurdt. 8. 1809. 16 gr.
- **Oedipus Rex.** Ad optimor. librorum fidem iterum recensuit et brevibus notis instruxit C. G. Erfurdt. 8. 1811. 20 gr.
- Thiersch, Dr. Fr., griechische Grammatik des gemeinen und homerischen Dialekts, Für Schulen.** 8. 1812. 16 gr.

